

П. Г. УДХАУС
ПЪЛНОЛУНИЕ В БЛАНДИНГС

Част 0 от „Бландингс“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1997

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

I

Прекрасната луна, която еженощно обслужваше Замъка Бландингс и неговите околности, почти се беше изпълнила и от няколко часа вече наследственото имение на Кларънс, деветия граф Емсуърт, се къпеше безплатно в сребърните ѝ лъчи. Те играеха по кулите и назъбените стени, надничаха почтително в Синята стая, където сестрата на графа, лейди Хърмион Уедж, мажеше лицето си с крем, прокрадваха се през отворения прозорец на съседната Червена стая, в която наистина имаше какво да се види — Вероника Уедж, невероятно красивата дъщеря на лейди Хърмион, лежеше в леглото, зяпаше в тавана и си мечтаеше за някое прилично бижу, което да носи на приближаващия Бал на графството. Разбира се, едно хубаво момиче не се нуждае от друго бижу, освен младостта, очарованието и здравия си тен, но ако някой се нагърбеше да убеждава в това Вероника, трябваше да положи къртовски труд.

Няколко метра встрани лунният светлик попадна върху малко наедрялата фигура на зетя на лорд Емсуърт, полковник Егбърт Уедж, който слизаше от таксито пред входната врата, а след известно лутане бледите лъчи изтръгнаха от прегръдката на мрака и очертанятията на самия лорд Емсуърт. Деветият граф беше при кочината, разположена близо до зеленчуковата градина и в момента се бе увесил като медуза на парапета на царската резиденция на Императрицата на Бландингс, неговата любима свиня, спечелила в две поредни години абсолютната шампионска титла на Шропшърското селскостопанско изложение в раздела „Гойни свине“. Всеки път, когато завеяният и леко смахнат аристократ общуваше с това високоблагородно животно, гърдите му преливаха от въодушевление, което този път не бе съвсем пълно, защото Императрицата се беше оттеглила за нощувка под закрития навес в задната част на кочината и лорд Емсуърт не можа да я зърне. Но затова пък чуваше равномерното дълбоко дишане, така характерно за този тип живинки, и той го попиваше с цялото си същество, като че ли беше Лунната соната. И тъкмо се беше прехласнал, когато ароматът на силна пура му подсказа, че вече не е сам. След като си намести

пенснето, лорд Емсуърт с изненада различи до себе си изопнатата фигура на полковник Уедж. Причина за изненадата му бе, че предишния ден полковникът беше отишъл в Лондон да даде едно рамо на годишния банкет на Верните Шропшърски синове. Не мина много обаче и проницателният ум на лорд Емсуърт стигна до едно възможно обяснение за появата на зет му на територията на Замъка Бландингс — а именно, че е възможно последният да се е върнал. Наистина случаят беше точно такъв.

— А-а, Егбърт — рече той вежливо и с явно нежелание се смъкна от парапета.

След дългото пътуване полковник Уедж беше решил да размърда кокали, надявайки се да остана насаме с природата. Шокиращото откритие, че това, което бе взел за куп стари дрехи е живо, при това родствено по линия на жена му, го накара да изостри тон и стойка.

— Я гледай, Кларънс, ти ли си бил? Какво, за бога, правиш тук по това време на нощта?

Лорд Емсуърт нямаше тайни от най-близките и скъпите си и отвърна, че си слуша свинята. Незнайно защо това признание накара събеседника му да трепне — като че се бе обадила стара рана. Егбърт Уедж отдавна хранеше убеждението, че главата на семейството, в което се бе оженил, постепенно и убедително се приближава към пълното кукундясване, но този път имаше сериозни причини да направи лъвски скок в тази посока.

— Слушаш си свинята? — повтори той зашеметен и спря за миг, за да преглътне информацията. — Най-добре е да влезеш и да си легнеш. Пак ще те тресне лумбагото.

— Май че си прав — съгласи се лорд Емсуърт и тръгна редом със зет си.

За известно време те се движиха по посока на къщата мълчаливо, всеки зает със собствените си мисли. После, както толкова често се случва в такива ситуации, и двамата проговориха в един глас. Полковникът казваше, че предишната вечер е срещнал Фреди, а лорд Емсуърт го питаше дали е ходил да види Мейбъл в Лондон.

Този въпрос озадачи полковника.

— Мейбъл?

— Така де, Дора — уточни лорд Емсуърт. — Забравих й името за момент. Сестра ми Дора.

— А, Дора? Разбира се, че не — отвърна малко раздражено полковникът. — Когато отида до Лондон за един ден, за да прекарам приятно, не си губя времето да се виждам с Дора.

Изявлението бе от онези, които лорд Емсуърт напълно подкрепяше. То го накара да погледне на зет си като на мъж с вкус, прозорливост и характер.

— Разбира се, че не, драги, ами да, съвсем естествено — побърза да го подкрепи той. — Човек трябва да не е с всичкия си, за да го направи. Глупаво от моя страна, че те попитах. Онзи ден писах на Дора да ми намери художник, който да нарисува достоен портрет на свинята ми, а тя ми върна най-груб отговор, в който се казваше да не се правя на хахо. За бога, каква ужасна колекция от досаднички са дамската част на семейството ми. Само Дора би ми стигнала, но погледни и Констанс, а още повече Джулия. Обаче върха на всичко е Хърмион.

— Жена ми — натърти полковник Уедж.

— Да — лорд Емсуърт го потупа съчувствено по ръката. — Я чакай — замисли се той, — защо те попитах дали си се срещал с Дора? А да, Хърмион получила тази сутрин писмо от нея. Дора била много обезпокоена.

— Защо? — попита полковникът.

— О, много обезпокоена.

— За какво? — настояваше на своето първият.

— Нямам представа.

— Хърмион не ти ли каза? — направи и трети опит да получи информация запасният воин на Британската империя.

— О, каза ми — отвърна лорд Емсуърт с тон на човек, който е преминал на по-маловажен въпрос. — Обясни ми подробно всички обстоятелства. Но какви бяха те напълно ми е излязло от ума. Май ставаше дума за някакви зайци.

— Зайци? — изхъхри полковникът.

— Така рече Хърмион.

— Защо, по дяволите, ще се тревожи Дора за зайци?

— Знам ли — отвърна графът с чувството, че се набърква в голяма мистерия. После нещо му просветна. — Може да са й яли цветята.

Полковник Уедж издаде кратко пръхтене и лорд Емсуърт си помисли с умиление за Императрицата.

— Сестра ти Дора живее на четвъртия етаж на Гроувнър Скуеър, „Уилтшир Хаус“. Това е блок в центъра на Лондон. Което ще рече, че там няма цветя.

— Тогава ми е трудно да проумея — съгласи се лордът, — какво общо могат да имат тук зайците. Я ми кажи — продължи той, обръщайки гръб на темата, която всъщност изобщо не бе привлякла интереса му, — правилно ли чух, че си получил писмо от Фреди?

— Не. Казах, че съм срещнал Фреди.

— Срещнал си го?

— На Пикадили. Беше с един пияндур — продължи полковникът, но мисълта му явно бе отправена към зайците.

— Пияндур?

Полковник Уедж имаше сприхав нрав и подобен задушевен разговор със стария нощен скитник не му се отразяваше добре. Навикът на последния да се държи като ехото на Швейцарските Алпи би могъл да изкара от кожа и по-търпелив човек.

— Да, един пияндур. Млад мъж, очевидно фиркан до козирката. Знаеш какво значи фиркан.

— О, да, да. Фиркан, да, именно. Но не може да си видял Фреди, драги — завъртя глава лорд Емсуърт. — Не, не Фреди. Може би някой друг.

Полковник Уедж стисна устни. По-слаб човек можеше даже и да скръцне със зъби и като нищо да схруска половината от тях.

— Фреди беше, казвам ти. Да не мислиш, че не мога да позная Фреди? — изпъчи гърди полковникът. — Защо, по дяволите, да не може да бъде Фреди?

— Той е в Америка — спокойно отвърна лорд Емсуърт.

— Не е в Америка.

— Там е — упорстваше графът. — Не си ли спомняш? Ожени се за дъщерята на един американски производител на кучешки бисквитки и отиде да живее в Америка.

— Но от седмици вече е в Англия.

— Боже мой! — възкликна лорд Емсуърт, явно разтревожен от новината.

— Тъст му го пратил да вдигне на крака английския клон на предприятието.

Лорд Емсуърт още веднъж призова всевишния. Идеята по-младият му син, Почитаемият^[1] Фреди Трийпуд, да вдига на крака английски клонове на предприятия, му се видя почти невероятна. Годишите на общуване с момчето го бяха оставили с впечатлението, че е достатъчно интелигентно, за да зейне, та да лапне нещо, но със сигурност не и повече.

— Жена му дошла с него, но заминала за Париж. Фреди идва тук утре.

Лорд Емсуърт изпълни бърз, конвулсивен подскок, после застина в странна поза. Както толкова много други бащи от английската аристокрация, той беше алергичен към по-младите синове и не му се нравеше особено да прекарва времето си с този, когото съдбата е решила да прибави към многочислената му челяд. Когато идваше в Бландингс, Фреди имаше навика да се разтакава наоколо като отегчена овца с очи, оцъкдени над двадесет и девет сантиметровото му цигаре, което само по себе си винаги е било достатъчно да попари неговия рай.

— Идва тук? Фреди? — някакво странно вцепенение скова разсъдъка на лорд Емсуърт, като че бе погълнал отрова от бучиниш. — И няма да остане дълго, нали? — попита той с бащинско умиление.

— Със седмици, както подразбрах. Ако не и с месеци. Всъщност, говореше така, като че ли възнамерява да остане завинаги. А, забравих да спомена, че ще доведе със себе си и оня пияндур. Лека нощ, Кларънс, лека нощ — изчурулика полковник Уедж жизнерадостно.

След като веселото му настроение се възстанови напълно при мисълта, че е съсипал това на родственика си, той се запъти към Синята стая да докладва на своята благоверна, която беше приключила с крема за лице и сега прелистваше някакъв роман в леглото.

[1] Титла, която се дава на синовете и дъщерите на английските благородници, бел.пр. ↑

II

Щом вратата се отвори, тя погледна над страниците и нададе волен вик:

— Егбърт!

— Здравей, скъпа.

За разлика от останалите членове на фамилията ѝ, които бяха снажни и величествени, лейди Хърмион Уедж бе ниска, тантуреста и приличаше на готвачка. В някое от по-ведрите си настроения тя бе поблизо до готвачка, доволна от последното си суфле, но бидейки гневна, лейди Хърмион бе досущ като готвачка, заплашваща с напускане. И в двата случая тази дама бе „като“ готвачка, но готвачка със силен характер. И все пак, тъй като любовта е сляпа, не можеше да не се отчете изисканата преданост, с която съпругът ѝ се наведе и избягвайки крема за лице, я бацна по връхчето на нощната шапчица. Те бяха щастлива и сговорна двойка. Повечето от хората, които си бяха имали вземане-даване с тази страховита жена, треперещи като лист пред смръщените ѝ вежди, споделяха мнението на лорд Емсуърт, но полковник Уедж нито за миг не бе съжалявал за думите си: „Ъ? О, да, разбира си, как не.“ в отговор на запитването на свещеника: „Вземаш ли ти, Егбърт, тази жена Хърмион...?“. Тогава, когато другите примираха под властния ѝ поглед, последният ѝ се възхищаваше.

— Е, върнах се най-после, гълъбче. Влакът закъсна, а после останах да се разтърча в градината. Попаднах на Кларънс.

— Бил е навън в градината?

— Да. Насила си викаше лумбагото и точно това му казах. Каква е тая работа с Дора? Сутринта, пресичайки Гроувнър Скуеър, срещнах младата Прудънс — беше извела на разходка ония нейни кучета. Но тя не ми спомена нищо. Според Кларънс, Дора писала, че я мъчат някакви зайци.

Лейди Хърмион цъкна с език, както толкова често ѝ се налагаше да цъка, щом брат ѝ се явяваше тема на разговор.

— Да можеше Кларънс поне от време на време да не си седи на ушите и да не зяпа с отворена уста, а да обърне малко внимание на

това, което му се говори. Казах му, че Дора е обезпокоена, защото някакъв мъж нарекъл Прудънс „зайче на моите мечти“.

— О, това ли било? Кой е този мъж?

— Самата тя няма никаква представа. Точно затова е толкова разтревожена. Вчера икономът влязъл и потърсил Прудънс, защото някакъв господин искал да говори с нея по телефона. Прудънс я нямало, така че Дора взела слушалката и един странен мъжки глас произнесъл: „Привет, скъпоценно зайче на моите мечти.“

— А тя?

— Оплескала работата, както може и да се очаква от нея. Дора наистина няма пипе за нищо. Вместо да изчака и да чуе повече, тя казала, че се обажда майката на Прудънс. При което мъжът хлъцнал и затворил. Разбира се, тя разпитала Прудънс, след като се прибрала, кой е този, който я нарича „зайче на моите мечти“, но Прудънс отвърнала, че може да е всеки.

— Това е логично. В днешно време хората се наричат как ли не.

— Но не и „зайче на моите мечти“.

— Смяташ, че е твърде интимно?

— Знам само, че бих направила най-задълбочено проучване на всеки, когото чуя да нарича Вероника „зайче на мечтите му“. Нищо чудно, че Дора е неспокойна. Според нея Прудънс напоследък често се виждала с Галахад и кой знае с кого може да я е запознал. Представата на Галахад за подходящ приятел на едно чувствително момиче спокойно би могла да включва някой смахнат дерби-маниак или картоиграч.

По лицето на полковник Уедж се появиха ония признаци на свян, които се наблюдават у всички женени мъже, когато стане дума за хора, които те самите високо ценят, но за които знаят, че са измет в очите на съпругите им. Ясно му беше, че обичта и възхищението, което хранеше към по-младия брат на лорд Емсуърт, Почитаемия Галахад Трийпуд, не се споделя от сестрите на последния, за които този изискан светски лъв с рицарско сърце бе само едно ненужно леке върху честта на гордата фамилия.

— Някои от приятелите на Гали наистина са особняци — призна той. — Веднъж един от тях ми задигна портфейла. Видях го на банкетата.

— Кой, джебчията?

— Не, Гали.

— А, банкетът ще пропадне без него.

— Хайде, гълъбче, не говори така, като че ли е било някаква оргия. А какъвто и живот да води Гали, за бога, добре му понася. Не познавам човек, който да изглежда в по-цветущо здраве. Ще дойде тук за рождения ден на Вий.

— Знам — троснато рече Хърмион. — А също и Фреди. Каза ли ти Кларънс, че утре пристига с някакъв приятел?

— А? Не, аз му казах. Срегнах Фреди на Пикадили.

Тук полковникът изведнъж спря и доби вид на човек, чиито стомашни сокове се бяха вкиснали за миг.

— Да не искаш да кажеш, че Кларънс е знаел през цялото време? — извреця той. — Да пукна дано! Когато преди малко му споменах, че Фреди пристига в Замъка, новината го завари напълно неподготвен и направо го зашемети.

— Тази негова разсеяност наистина е много досадна.

— Разсеяност? — полковник Уедж беше приемник на няколко поколения прями воители, които наричаха нещата с истинските им имена. На него не му минаваха тия благоприлични евфемизми. — На това разсеяност ли му викаш. Това си е чисто маймунско слабоумие. Няма спор, гълъбче, трябва да погледнем истината в очите — Кларънс е смахнат. Беше си смахнат, когато се ожених за теб преди двадесет и четири години, а оттогава става все по-смахнат и по-смахнат. Къде си мислиш го заварих преди малко? При кочината. Видях, че нещо виси на парапета и реших, че свинарят е оставил дрехите си там. Не щеш ли, изведнъж те се надигнаха като кобра и рекоха: „А, Егбърт.“ Така се стреснах, че едва не си глътнах пурата. А тя беше запалена, гълъбче. А като го попитах какво по дяволите си мисли, че прави, той отвърна, че си слушал свинята.

— Слушал си свинята?

— Честна дума. И какво, ще попиташ, правеше свинята? Пееше? Или рецитираше „Страшният Дан Макгру“? Нищо подобно. Просто си дишаше. Казвам ти, изправя ми се косата, като си помисля за Кларънс, Галахад, Фреди и оня Плимсол, всичките на едно място по време на пълнолуние. По-скоро бих предпочел да съм корабкрушенец на пустинен остров заедно с банда главорези.

— Плимсол?

— Оня, който ще дойде с Фреди.

— Той Плимсол ли се казва?

— Е, разбира се, ако се съди по думите на Фреди. Въпросният беше прекалено гипсиран, за да проговори и дума. Докато приказвахме, стоеше мълчалив и блажено ухилен. С едната ръка се подпираше на навеса за таксито, а с другата ловеше несъществуващи мухи. Никога не съм виждал човек така солидно наквасен.

Една бръчка се бе появила на челото на лейди Хърмион, която като че ли напрягаше в момента паметта си.

— Как изглеждаше?

— Висок, слаб тип. Горедолу като Кларънс. Ако си представиш един млад, пиян Кларънс, с нос като човка и очила с рогова рамка, ще добиеш доста пълна представа за Плимсол. Защо, да не би да го познаваш?

— Опитвам се да си спомня. Сигурна съм, че съм чувала името, Фреди каза ли ти нещо за него?

— Нямаше време. Знаеш как е, когато срещнеш Фреди. Първата ти мисъл е да се разбързаш. Докато успее да спомене, че пристига в Бландингс с мухоловеца на име Типтън Плимсол, и аз вече скачах в таксито.

— Типтън! Разбира се! Сега си спомних.

— Познаваш той пияндурник, така ли?

— Не сме се запознавали, но ми го показаха в един ресторант преди да тръгнем от Лондон. Млад американец с английско образование и, струва ми се, много богат.

— Богат?

— Страхотно богат.

— Мили боже!

Последва пауза. Двамата се спогледаха. После, като че ли се бяха наговорили, очите им се плъзнаха към стената, зад която Вероника Уедж лежеше с очи, вперени в тавана. Лейди Хърмион дишаше учестено, а съпругът ѝ седеше мълчаливо и мърдаше палците на краката си в такт „Прасенцето отиде на пазар“. Лицето му беше като на човек, който бленува.

Той се покашля.

— Ще бъде добра компания за Вий.

— Да.

— По-добра от това, здраве му кажи.

— Да.

— Тука... ъ-ъ... е чудесно за млади хора... такава място... сред природата... да си приказват. Ободрява, знаеш.

— Да. Симпатичен ли изглеждаше?

— Очарователна личност, така ми се видя. Разбира се, като се има предвид че беше пиян като талпа.

— Не отдавам голямо значение на това. Сигурно не държи на много алкохол.

— Да. А когато човек прекарва вечерта с Фреди, ще не ще трябва да му влезе в крачката. Освен това, налага се още да имаме предвид, че на Вий е трудно да ѝ се угоди.

— Какво имаш предвид?

— Ами, по дяволите, като си помислиш, че едно време беше сгодена за Фреди...

— О, скъпи, бях забравила това. Трябва да ѝ напомня да не го споменава. А ти по-добре предупреди Кларънс.

— Ще отида да го видя още сега. Лека нощ, гълъбче.

— Лека нощ, скъпи.

Лицето на полковник Уедж, напускайки стаята, изглеждаше твърде прехласнато. Той не беше от хората, предразположени към фантазии, но сега се беше отдал на една. Стои той в средата на библиотеката в Замъка Бландингс, положил ръка на рамото на висок, строен младеж с очила с рогови рамки, който току-що е поискал разговор насаме, и му говори:

— Дали можеш да ухажваш дъщеря ми, Плимсол? Разбира се, че можеш да я ухажваш, драги ми момко.

III

В Червената стая Вероника все още си мислеше за Бала на графството, при това не много весело. Искаше ѝ се да може да посети тържеството блестяща като кристален полилей, но едва ли можеше да стане някакво чудо. Защото, макар че след няколко дни ставаше на двадесет и три години, опитът я беше научил да не очаква диамантени огърлици за рождените си дни. Най-доброто, на което можеше да се надява, беше брошката, обещана от чичо ѝ Галахад, и някакво неясно засега бижу, за което беше намекнал Фреди.

Мислите ѝ бяха прекъснати от отварянето на вратата. Тънката ивица светлина под нея привлече вниманието на полковник Уедж, който се беше запътил да изпълни мисията си. Девојката вдигна глава от възглавницата и ококори две големи очи към него.

— Здравей, татенце.

— Здравей, скъпа. Как си?

— Добре, татенце.

Полковник Уедж седна на крайчеца на леглото, удивен, както ставаше винаги, когато погледнеше тази своя дъщеря, че родители като него и жена му, на вид хубави колкото магарешки тръни, можаха да създадат такова възхитително цвете. Вероника Уедж, ако не най-тъповатото, със сигурност бе най-красивото момиче, записано в „Дебрет“ сред родствениците по непряка линия. Мозъкът ѝ, колкото на кокошка с развитие, забавено поради падане на главата в първите дни след излюпването, се съчетаваше с ослепителна хубост, която караше модните фотографии да се избиват за нея. Всеки път, когато видиш във вестника заглавието:

БОЙ В УЕСТ ЕНД

ФОТОГРАФИ СЕ СЧЕПКВАТ ПРЕД

ОЧИТЕ НА РАЗВЕСЕЛЕНА ТЪЛПА,

можеш да си съвсем сигурен, че причина за спречкването е било професионално съперничество, свързано с Вероника Уедж.

— Кога се върна, татенце?

— Току-що. Влакът закъсня.

— Добре ли прекара в Лондон?

— Много добре. Доста добра вечеря. Чичо ти Галахад беше там.

— Той ще дойде за рождения ми ден.

— Каза ми. А утре пристига Фреди.

— Да.

В гласа на Вероника Уедж не се долавяше трепет. Ако разтурянето на годежа ѝ с Фредерик Трийпуд и женитбата му с друга някога я е наранило, сега беше ясно, че болката се е уталожила.

— Ще доведе със себе си един приятел. Някакъв младеж на име Типтън Плимсол.

— О, дали става дума за същия?

— Познаваш ли го?

— Не, но веднъж бяхме с мама в „Гуаглино“ и някой ни го показа. Бил страхотно богат. Мама иска да се омъжи за него, така ли?

В това негово дете имаше някаква чаровна простота и откровеност, която понякога направо взимаше дъха на полковник Уедж. Така стана и сега.

— Мили боже! — рече той, когато се съвзе. — Каква невероятна идея. Не мисля, че подобно нещо изобщо ѝ е минало през ума.

Вероника остана замислена за няколко секунди. Тя правеше това много рядко, при това дори и тогава с доста усилия, но този случай беше специален.

— Не бих имала нищо против — каза накрая. — Не ми изглеждаше зле.

Думите ѝ не бяха пламенни — Жулиета би се изразила много поласкаво за Ромео — но със сигурност прозвучаха като музика за полковник Уедж. С радост в сърцето той целуна дъщеря си за лека нощ. Когато стигна вратата, се сети, че имаше един въпрос, който се канеше да ѝ зададе, като я види.

— А между другото, Вий, някой наричал ли те е някога „зайче на моите мечти“?

— Не, татенце.

— Щеше ли да ти се стори многозначително, ако го направи? Искам да кажа, дори и в днешно време, когато всеки нарича всеки как ли не — „скъпи“, „ангелче“ и тям подобни?

— О, да, татенце.

— Ха! — възкликна полковник Уедж.

После се върна в Синята стая. Светлината беше угасена и той се обърна напосоки в тъмнината.

— Гълъбче.

— О, Егбърт, почти бях заспала.

— Съжалявам. Помислих си, че ще искаш да разбереш, че говорих с Вий за Плимсол и тя ми се стори заинтригувана. Била е с теб, когато сте го видели в ресторанта. Каза, че не изглеждал зле. Струва ми се обещаващо. А, и по оня въпрос. Казва, че „зайче на моите мечти“ е дяволски интимно. Направо страстно. Най-добре е да кажеш на Дора. Май младата Прудънс има нужда от наглеждане. Лека нощ, гълъбче. Отивам да видя Кларънс.

IV

Лорд Емсуърт не спеше. Лежеше в леглото с книга за отглеждането на свинете в периоди на здраве и заболяване. В момента, когато зет му влезе, я беше оставил за секунда, за да размисли върху ужасната беда, която се канеше да го сполети. Дори само ролята на домакин в присъствието на по-младия му син Фреди беше достатъчна, за да го стресне. Прибави и някакъв си пияндур, и ще получиш ситуация, при която дори и на най-юначния граф ще му се разтреперят мартинките.

— А, Егбърт — каза той глухо.

— Ще ти отнема само минутка, Кларънс. Искам да ти кажа нещо. Нали си спомняш, че Фреди пристига утре с приятеля си Плимсол.

— Да, и с оня пияндур.

Полковникът цъкна с език не по-малко нетърпеливо от някои представители на дамската половина от родата на своя събеседник.

— Плимсол е въпросният пияндур. Искам да ти напомня, когато се запознаеш с него, да не му казваш, че Вероника е била сгодена за Фреди. Най-добре си го запиши, защото ще забравиш.

— Разбира се, драги, ако така желаш. Имаш ли молив?

— Заповядай.

— Благодаря, благодаря — каза лорд Емсуърт и си записа на първия лист от книгата за свине, единственият достатъчно близък предмет, който можеше да послужи за бележник. — Лека ноц — допълни, пъхайки молива в джоба си.

— Лека ноц — отвърна полковник Уедж, като си го измъкна обратно.

Той затвори вратата и лорд Емсуърт се върна към тежките си мисли.

V

Замъкът Бландингс беше готов за нощуване. В Стаята с часовниците полковник Уедж мечтаеше за богати зетьове. В Синята стая полузаспалата лейди Хърмион си напомняше да позвъни на сестра си Дора веднага щом стане на сутринта и да я предупреди да не изпуска от бдителните си майчини очи младата Прудънс. В Червената стая Вероника отново зяпаше в тавана, но сега на устните ѝ грееше мека усмивка. Току-що ѝ беше дошло наум, че Типтън Плимсол е тъкмо човекът, способен да ѝ осигурява бижута — впрочем, направо би я затрупал с тях.

Лорд Емсуърт беше взел отново книгата за свинете и се взираше през пенснето си в думите върху началния лист: „Когато Плимсол пристигне, да му кажа, че Вероника е била сгодена за Фреди.“ Те малко го озадачиха, защото не проумяваше защо, ако полковник Уедж желае да обмени тази информация с пияндура Плимсол, не го направи сам. Но графът отдавна се беше отказал да следи умствените процеси на заобикалящите го. Като обърна на страница четиридесет и седма, той започна да препрочита златните слова по въпроса за кашата от трици.

Луната хвърляше светлик върху кулите и назъбените стени. Все още не бе съвсем пълна, но след няколко дни и това щеше да стане.

ГЛАВА ВТОРА

I

Стрелките на ония лондонски часовници, които са на едно и също мнение с Грийнуичката обсерватория, показваха девет и двайсет на следващата сутрин, когато тежката врата на жилищната сграда „Уилтшър Хаус“, находяща се на Гроувнър Скуеър, се отвори широко и оттам се изсипаха в пакет една стара болонка, една млада болонка, един ирландски сетер на средна възраст и едно момиче в синьо, което пресече пътя към оградената градина, отключи портите и придружителите ѝ се шмугнаха вътре: първо младата болонка, после старата болонка и най-накрая ирландският сетер, който за секунда беше забавен от някаква миризма.

Още никой не е разработил задълбочено въпроса какви точно трябва да бъдат качествата, които поставят едно момиче в категорията „зайци на нечии мечти“, но едва ли би се намерил безпристрастен съдник, който да отрече, че този термин напълно приляга на Прудънс, единствената дъщеря на Дора, която пък бе вдовицата на покойния сър Евърърд Гарланд, рицар на Ордена на Бат. Защото макар че не притежаваше оная потресающа хубост на Вероника Уедж, която предизвикваше ръкопашни схватки сред фотографите, Прудънс беше достатъчно привлекателна със стройната си, добре оразмерена снага и ясните си сини очи, че да подтикне мъжкото съсловие да пусне в употреба без много да му мисли гореспоменатото обръщение по телефона. Тя бе дребно създание, но макар и в малки количества, всичко у нея си беше на мястото. Може би най-важното нещо, касаещо тази очарователна млада една втора порция, което впечатляваше случайния наблюдател в настоящия момент, бе фактът, че Прудънс изглеждаше безкрайно щастлива. И наистина, тя имаше вид на момиче, което е на седмото небе. Очите ѝ блестяха, краката ѝ като че танцуваха по тротоара, а от устните ѝ се лееше весела песен — не толкова високо, че да смути покоя на Гроувнър Скуеър, но достатъчно силно за един млад мъж с монокул, който тъкмо изскочи зад нея и стряскайки се, я ръгна в кръста с чадъра си.

— Я стига, млада госпожичке — укори я той. — Не можеш да правиш това където ти падне.

Часовниците, както вече се каза, сочеха само девет и двадесет. И все пак този музикален критик беше по-младият син на лорд Емсуърт, Фреди. Въпреки ранния час Фредерик Трийпуд бе на крак в самоотвержена служба на фирмата, която го бе наела. Изпратен в Лондон да вдигне на крака английския клон на „Доналдсънс Инкорпорейтид“, производител на световно известните Доналдсънови бисквити „Кучешка наслада“, той се беше упътил да хване леля си Дора преди да е излязла и да поговори с нея за продажбите. Този случай, разбира се, бе незначителна част от морето работа за вършене. Лейди Дора Гарланд не беше заобиколена както някои други жени от глутници кучета и фабриката за бисквити на Лонг Айлънд нямаше да вдигне тържествени знамена, ако успееше да вземе поръчката ѝ. Но като управителен директор на два броя болонки и един ирландски сетер, тя все пак можеше да претендира за ролята на евентуален клиент. Ако се отпускат, например, по двадесет бисквитки на ден на болонка и толкова или малко повече на ирландски сетер, за цялата менажерия покупките ѝ годишно биха си стрували. Истинският делови мъж, колкото и да прелива мозъкът му от гигантски планове, не гледа с презрение и на по-дребните ходове, защото е наясно, че всяка троха, прибавена към голямото парче, го прави още малко по-голямо.

Внезапната материализация на братовчеда Фреди изненада Прудънс точно толкова, колкото предишната нощ тази на лорд Емсуърт беше изумила полковник Уедж.

— Фреди? Божичко, човече. Ти си станал вече? — извика тя удивена.

Поетичният поздрав очевидно жегна младия бизнесмен и той доби вид на човек, глътнал гол охлюв.

— Вече? Какво искаш да кажеш с това „вече“? Ами че в Лонг Айлънд Сити скачам от постелята точно в седем, а в девет и половина вече сме по средата на второто съвещание.

— Ти да не ходиш по съвещания?

— Разбира се че ходя по съвещания.

— Ти направо ми скри шапката — заключи Прудънс сдържано.
— Винаги съм те мислила за нещо като куриер.

— Мен? Вицепрезидента? Я кажи, леля Дора вкъщи ли е?

— Тъкмо я извикаха на телефона, когато излизах. Някой звънеше от Бландингс.

— Добре. Искам да поговоря с нея. От няколко дни се опитвам. Става дума за тия ваши кучета. Интересува ме на какво преживяват?

— На столовете през по-голямата част от времето.

Фреди цъкна с език. Тези словесни закачки са приятни, но задръстват колелото на търговията.

— Знаеш какво имам предвид. С какво ги изхранвате?

— Забравих. Мама може да ти каже. Иди-вземи-еди-какво-си-на-Питърсън.

Еlegantната фигура на Фреди потрепера от главата до петите. Имаше вид на човек, захапан за палеца на крака от пригладнял алигатор.

— Не говориш за „Храна за кутрета на Питърсън“?

— Точно така му беше името.

— Господи! — провикна се Фреди и изпусна монокъла си. — Да не би всички тука да сте си изгубили главите? Това е петият случай на „Храна за кутрета на Питърсън“, който срещам за последните две седмици. И на Англия ѝ викат страна, любяща кучетата! Да не искаш тези твои зверчета да хванат рахит, ревматизъм, ишиас, анемия и стомашно разстройство? Е, точно това ще стане, ако продължаваш да ги тровиш с продукти, на които им липсват, както подразбрах, няколко от най-важните витамини. „Храна за кутрета на Питърсън“, не думай! Това, от което имат нужда животинките ти, за да станат добре развити, витални, стопроцентови кучета, е само „Кучешка наслада на Доналдсън“. „Кучешка наслада на Доналдсън“ е божи дар за лаещия свят, без значение дали живее в позлатения палат на богаташа или в схлупената колиба на бедняка. Кучетата, отглеждани с „Кучешка наслада на Доналдсън“, стават прекрасни, силни, здрави животни, които ходят с вдигната глава и здраво стъпили на крака могат да погледнат света в очите. Поведи своето куче по стъпките на Доналдсън! Нека Доналдсън направи твоята болонка суперболонка! Постапи лапите на своя ирландски сетер на широкия друм на Доналдсън и го гледай как хуква като вятъра здрав, щастлив, с ясно око, хладен нос и размахана опашка! „Кучешка наслада на Доналдсън“, която може да се намери в пакет от пет шилинга, в пакет от два шилинга и половина и...

— Фреди!

— Моля?

— Спри?

— Да спра? — повтори недоумяващ Фреди, който тъкмо беше започнал.

Прудънс Гарланд проявяваше симптоми на изтощение.

— Да, спри. Замлъкни. Запуши си устата. Божичко, това беше като цунами. Започвам да ти вярвам за съвещанията. Трябва да си душата на тайфата.

Фреди оправи връзката си.

— Момчетата по правило изслушват моето мнение — призна той скромно.

— Обзалагам се, че това става дори и когато си на километър и половина от тях.

— Повиших ли глас?

— Крещеше като грешна душа от ада.

— Разбираш ли, човек се увлича, когато дочуе за подобна несправедливост.

— Ще те увлече тебе някой полицай, ако не внимаваш. Да не би да искаш да ми кажеш, че наистина преуспяваш в бизнеса?

— Е, като се има предвид, че Големият шеф ме натовари да дам тласък на английския клон, трябва да съм доста... Е, сама си прави заключението.

— И не си имал опит преди това?

— Никакъв. Просто ми идва като от небето.

Прудънс си пое въздух шумно.

— Господи! Нямам какво повече да кажа. Щом ти можа да станеш бизнесмен, всеки друг ще може.

— Лично аз не бих се изразил по този начин.

— Аз пък бих. Какъв късмет, че те срещнах. Ти ми даде точно оня неоспорим аргумент, който ми трябваше. Сега ще мога да подхвана Бил както трябва.

— Бил?

— Няма да може да ми каже копче. Виждаш ли, толкова е очевидно. Какво беше ти — един протъркан чехъл, захвърлен под прашното легло, най-обикновен тъпчо...

— Моля?

— Отиваш, жениш се и веднага ставаш страхотен магнат. Това е то номерът, да се ожениш.

Фреди нямаше желание да оспорва тази теория.

— Да — съгласи се той, — може да се каже и така. Никога не съм се опитвал да изопача факта, че дължа всичко на малката си же...

— Нито един мъж не е постигнал нищо, преди да се е оженил.

— ... ничка, моят най-добър приятел и най-су...

— Погледни Хенри VIII.

— ... ров критик.

— И Соломон. Веднъж като се оженят, не можеш ги удържа — просто трябва да си стоиш отзад и да им дишаш праха. Същото ще стане и с Бил. Той все повтаря, че няма да го бъде в бизнеса и се опитва да ми се прави на бленуващия художник, но всичко това са щуротии. Почакай, докато се ожениш, му викам, и ще видиш как ще цъфнеш и ще вържеш. Сега ще мога да те посоча като Веществено доказателство А. „Какво ще кажеш за Фреди, Бил?“, ще го попитам, и той няма да знае накъде да се обърне.

— Кой е този Уилям?

— Един познат. Запозна ни чичо Гали. Бил му е кръщелник.

Прудънс се огледа острожно наоколо, убеди се, че ничие хищно око не наднича в тяхното усамотение и извади от гъбините на дрехите си една снимка:

— Ето го.

Образът, запечатан на снимката, не принадлежеше на красив мъж в точния смисъл на думата. Всъщност, принадлежеше на човек, комуто трябваше голяма отстъпка, за да влезе и в най-незначителния конкурс за красота. Носът му бе широк, ушите клепнали, а брадичката издадена. С други думи, това би могло да е фотография на дружелюбна горила. Дружелюбна, защото даже и в тази аматьорска творба човек можеше да разпознае неподправената честност и блага сърдечност в очите. Тялото, което гореописаното лице увенчаваше, беше твърде солидно и очевидно изградено от най-чиста проба мускул. Накратко, цялото, което образуваха глава и тяло, представляваше онова, което някоя викторианска писателка би нарекла „великолепно грозен мъж“, и първата мисъл, минала през главата на Фреди бе как такава персона изобщо би могла да се съгласи да бъде фотографирана. После

учудването му премина в интерес. Като бодна монокъла по-здраво към околото си, той разгледа снимката отблизо.

— Не го ли знам това момче?

— Ти ще кажеш.

— Да, знам го.

— Откъде?

— От Оксфорд.

— Бил не е учил в Оксфорд. Учил е в художествено училище.

— Нямам предвид университета в Оксфорд, а една кръчма в покрайнините, наречена „Черницата“. Доста често ходех там и всеки път виждах този симпатяга. Говореше се, че му плащали, за да посещава заведението.

— Чичо му е бил собственик.

— Така ли? Това обяснява защо се беше залепил за това място. Е, дали защото беше непрекъснато там, или защото аз постоянно прескачах за обяд, вечеря или едно питие, но ние станахме големи дружки. Името му беше Листър.

— И все още е.

— Бил Листър. Наричахме го Блистър^[1]. Сега се сецам, беше художник. Виждаше ми се доста странно един художник да има точно такава лице.

— Какво искаш да кажеш? Какво лице?

— Ами такава. Не съм ли прав?

— Ти си погледни своята муцуна, младежо — каза ледено Прудънс, — и тя не е цвете. На мене Бил ми се струва хубав. Странно, че сте приятели.

— Изобщо не е странно. Всички, които познаваха Мазола, го обичаха.

— Искан да кажа, странно, че се познавате.

— Какво му е странното. Човек не можеше да надникне в „Черницата“, без се сблъска с него. Той като че ли пълнеше цялото свободно място. А веднъж като си се сблъскал с него, естествено ще се сприятелите. Значи чичо му е собственик на онова местенце, така ли?

— Вече не. Почина онзи ден и го остави на Бил.

— Там има ли кучета?

— Откъде, за бога, да знам?

В очите на Фреди се появи хитро пламъче.

— Питай Мазола. И ако има, прати го при мен. Е — рече Фреди, като върна във вътрешния си джоб тефтера, в който си беше отбелязал нещо, — май на старото другарче му е провървяло. Като се вземат предвид клиентелата, оборудването, запасите на склад и така нататък, ще може да го продаде за прилична сума.

— Точно там е въпросът. Не искам да го продава. Искам да зареже артистичните си фантасмагории и да стане съдържател на „Черницата“. Това е прекрасна възможност. Няма да стигне до никъде, ако продължи да цапоти с тия бои, а с такова място можем да натрупаме цяло състояние. Намира се точно толкова далече от Оксфорд, колко трябва, което ни осигурява постоянна клиентела. Можем да направим корт за скуош и басейн и като го рекламираме в лондонските вестници ще стане най-популярното място в Бъкингамшър. Разбира се, ще ни трябва капитал.

Освен по въпросите, свързани с кучешките бисквити, така компетентно произвеждани от бащата на чаровната му съпруга, Фреди Трийпуд нямаше особено остър ум, но дори и по-бавен реотан от него би забелязал нещо странно около местоименията в думите на събеседницата му.

— Ние?

— Бил и аз ще се женим.

— Е, да пукна дано. Ти да не си влюбена в тоя Мазол?

— До ушите.

— А той обича ли те?

— Лудо.

— Да му се не види! Какво смята леля Дора по въпроса?

— Още не знае нищо.

Фреди се намръщи. Той обичаше малката кукличка и щастието ѝ не му беше безразлично.

— Съмнявам се, че ще плесне с ръце от радост.

— И аз.

— Не бих искал да казвам нищо против леля Дора, затова няма да я нарека най-видният сноб в цяла Англия.

— Мама е симпатяга.

— Сигурно е симпатяга, макар че, признавам си, никога не съм я виждал от тази страна. Но не може да не се съгласиш, че е особено чувствителна към класовото различие. И имам чувството, че когато я

информираш, че чичото на кандидата за жених е бил съдържател на кръчма... Но може пък тоя чичо да е бил само едно злощастно изключение, както се случва и в най-добрите фамилии. Сигурно бащата на Мазола е някой благородник.

— Бил е спортен журналист. Чичо Гали се запознал с него в една кръчма.

— Кръчмите май заемат основно място във вашия романс — отбеляза замислено Фреди. — Ами майка му?

— Вариететна артистка, една от най-добрите приятелки на чичо Гали. Не е между живите от много години. Чичо Гали ми разказваше колко яка била. На младини можела да вземе ръжена и да го завърже на фльонга с една ръка.

— Ето откъде Мазола е наследил мускулите си — плесна с ръце Фреди.

— Предполагам.

Фреди свали монокъла си и го изтърка. Лицето му се смръщи още повече.

— Тогава, ако сметнем резултата, достойнствата, които има Мазола, са добро сърце и кръчма.

— Точно така.

— За теб, разбира се, това е достатъчно. Добрите сърца, ще кажеш, струват повече от титлите. Но какво ще каже леля Дора? Това, че е кръщелник на чичо Гали, няма да натежи много в негова полза. Не разчитай много, че благословията й ти е в кърпа вързана.

— Същото си го помислих и аз — кимна Прудънс. — Затова тази сутрин ще се оженим без много шум в гражданското на Брамптън роуд. Не съм й казвала.

— Какво!

— Точно тъй.

— Е, направо ми взе акъла!

— Уредила съм всичко. Стигнах до извода, че трябва да поставим семейството пред... Как беше тоя френски израз?

— Але-хоп?

— Не. *Fait accompli*^[2]. Ето това ни е нужно. Когато поставиш някого пред свършен факт, той не може да гъкне. Разбираш ли, както ти казах, за да разработим кръчмата на Бил, ще ни трябва солиден капитал. А той ще трябва да дойде от чичо Кларънс.

— Смяташ, че той командва парада?

— Е, той е все пак главата на фамилията. А една глава не може да обърне гръб на племенницата си. Напротив, трябва да ѝ даде едно рамо. Така че, смятам да им сервирам свършения факт и после да отида при чичо Кларънс с думите: „Виж тази прекрасна възможност, трябва ѝ само трохичка от купищата ти пари, за да се превърне в златна мина. Аз съм твоята племенница. Бил току-що стана твой племенник. Кръвта вода не става.“ Е, какво ще кажеш? Ако питаш мен, единственото умно нещо е да тичам на Брамптън роуд и да се омъжа без отлагане.

Младежкият ѝ ентузиазъм беше започнал да завладява Фреди. И неговата съпруга му пристана без съгласието на родата, а ето какво бижу се беше получило. Като си припомни как той и Аги кривнаха зад ъгъла и станаха мъж и жена, сърцето му се изпълни с нежно чувство, от което един мъж няма защо да се срамува.

— Може би тук си права.

— О, Фреди, златна ти уста. — Сините очи на Прудънс излъчваха обич и признателност за братската подкрепа. Тя си помисли, че винаги е била привързана към този принц на кучешките бисквитки. Единствено я човъркаше угризението, че веднъж, когато беше на десет години, с много ловко попадение на едно парче тухла улучи цилиндъра му и го събори. — Твоето съчувствие и морална подкрепа значат толкова много за нас. Ще правиш ли нещо тази сутрин?

— Нищо специално. Искам да проведа този разговор с леля Дора и след това ще отскоча до „Аспинал“ на Бонд стрийт. През останалото време съм свободен.

— Какво ще правиш в бижутерски магазин? Ще купуваш подарък за рождения ден на Вий?

— Мислех да ѝ взема някакъв малък медальон оттам. Но истинската причина е огърлицата на Аги. Случи се нещо доста неприятно. Тя ми остави тая проклетия и заръча да я занеса в „Аспинал“ за почистване, а аз досега все не намирах време. Изглежда ѝ трябва за веселбите и гуляите, които са я завъртели в Града на радостта и непрекъснато ми праща телеграми. В последната от тази сутрин направо ще ме изяде с парцалите, а това ме кара да мисля, че всяко ново отлагане ще бъде фатално. Защо ме питаш какво ще правя тази сутрин? Трябвам ли ти за нещо?

— Само ако можеш. Бил със сигурност ще забрави да доведе свидетел, толкова е нервен горкичкият. А не искам да викам шофьора на таксито.

— Знам какво имаш предвид. Когато Аги и аз вършихме същото, трябваше да разчитаме на кочияша и той оплеска всичко. Шегите му бяха прекалено пиперливи за моя вкус, а освен това искаше да ни се изтърси на тържествената трапеза. Но чичо Гали няма ли да дойде! Останах с впечатлението, че малко или много той е вдъхновителят на това начинание.

— Да не мислиш, че човек може да очаква нещо от чичо Гали преди дванадесет? Бедничкият, той сигурно не си ляга преди шест-седем сутринта. Не, трябва да дойдеш ти. Моля те, Фреди, сладурчето ми.

— Ще дойда. Ние, Трийпудови, помагаме на приятелите си, когато са в нужда. Ще трябва да доведе и едно момче. Казва се Плимсол.

— Защо?

— Налага се. По-късно ще пътуваме за Бландингс и не смея да го изпусна от очи, иначе ще забегне в някоя кръчма. С тоя човек имам да опека един колосален проект.

— Толкова ли е специален?

— И още как. Той е Типтън.

— Нищо не ми говори.

— Никога ли не си чувала за Типтън? Това показва, че не си била в Америка. Веригата магазини „Типтън“ са във всеки малък град из Средния Запад. Те доставят на местните селяци всичко, включително кучешките бисквитки. Няма да сгреша, като кажа, че ако кучешките бисквити, които „Типтън“ продават годишно, се наредят една до друга, ще стигнат от скалистия бряг на Мейн до блатистата степ на Флорида. Може и по-далече.

— И Плимсол всъщност е предрешен Типтън? Когато го срещна и му кажа „Здрасти, Плимсол“, той сигурно ще си отлепи мустака и ще ми отвърне: „Метнах ли те? Аз съм Типтън“.

На Фреди отново му се наложи да цъкне с език.

— Плимсол притежава контролния пакет акции в „Типтън“ — обясни той със суров глас. — А моята цел е да го склоня да даде на „Доналдсънс Инкорпорейтид“ изключителното право за доставка на

кучешки бисквитки в цялата си огромна мрежа от магазини. Ако успея да го уредя, това ще е най-голямото нещо, което някога сме постигали.

— На твоя тъст ще му стане доста драго.

— Направо ще подрипва из Лонг Айлънд Сити като балеринка.

— Сигурно ще те направи... Има ли нещо по-голямо от вицепрезидент?

— Е, всъщност — призна си Фреди в пристъп на откровение, — в повечето от тия Американски фирми, доколкото знам, от вицепрезидентското място едва се започва. Струва ми се, наградата ми би трябвало да бъде нещо като помощник управител по продажбите.

— Е, както и да е. Успех. Какви са изгледите досега?

— Понякога светли. Друг път не чак толкова. Разбираш ли, Типи получи правото да управлява парите си едва преди няколко месеца и оттогава не е спрял да празнува.

— Прилича ми на човек от отбора на чичо Гали. Сродни души, а?

— Главната трудност е, че трябва да го хвана в подходящия момент и да му тикна в ръцете бумагите, готови за подпис. А той или е прекалено фиркан, за да държи химикалка, или има от ония махмурлуци, от които човек забравя всичко, освен чашата със сода. Затова успехът ми да го склоня за Бландингс е страхотен стратегически ход. Там няма да има ония улеснения, които му помагат в Лондон.

— И няма да може да се измъкне, когато го сгациш в ъгъла и викнеш колкото ти глас държи за широкия друм на Доналдсън.

— Именно. Бях пропуснал да отбележа това в сметките си. Е, не мога да стоя и да си бърбям с теб цяла сутрин, кутренце. Къде казваш ще бъде събитието?

— Гражданското на Брамптън роуд. От другата страна на „Парк хотел“. Точно в дванадесет.

— Чудесно. Ще имам достатъчно време да дам храна за размисъл на леля Дора и да прескоча до бижутерията. После ще се обадя на Типи, за да му кажа къде и кога да се срещнем и идваме при вас.

— Да не се изпуснеш пред мама?

— Скъпо дете! Ти ме познаваш. По въпроса за твоя романс ще си държа устата запечатана. А когато Фреди си запечати устата, дума не можеш да изтръгнеш от него.

След около двадесет минути той излезе от „Уилтшър Хаус“. Лицето му беше сериозно и объркано. Въпросът с храната за размисъл за леля Дора не се беше развил с такъв успех, какъвто виждаше в очакванията си. Верен на обещанието, което даде на Пру, си беше държал устата запечатана по въпроса за предстоящото събитие на Брамптън роуд, и му се струваше, че по-добре да я бе запечатал и по въпроса за кучешките бисквитки. Би било твърде силно да се каже, че леля Дора му е хлопнала вратата пред носа. Но я намери в странно настроение, разсеяна и замислена, и неведнъж в разговора му даде да разбере, че желае да остане сама. Най-доброто, което успя да постигне, бе обещанието ѝ, че ако получи безплатна кутия, ще я опита. Ето защо, след като изпълни нареждането на жена си и даде поръчка за подаръка на Вероника, Фреди се върна в квартирата с чувството, че знае какво му е на бедния заклинател, който се е напъвал пред глуха змия.

Като влезе в апартамента си, той установи телефонна връзка със свърталището на паралиите — хотел „Бариболт“, и пожела да говори с мистър Плимсол. След минута по жицата дойде един твърде дрезгав и дебел глас:

— Ало?

— Хей, Типи. Фреди се обажда.

— О, здрасти, Фреди. Хвана ме тъкмо навреме. Още една секунда и щях да съм излязъл.

— Къде?

— Отивам при един доктор.

Фреди изгука съчувствено:

— Нещо не си добре ли?

— Не, всъщност се чувствам невероятно добре. Направо учудващо добре. Но по гърдите ми са се появили някакви розови петна. Имал ли си някога розови петна по гърдите?

— Не мисля, че съм имал.

— Какво има да му мислиш. Или ги имаш, или не. Среден път няма. Моите имат странен розов цвят като небето в ранно лятно утро. Реших, че няма да е зле някой лекар да им хвърли едно око. Като дете никога не съм боледувал от шарка.

— Защо?

— А, това е нещо, което всички ние бихме искали да знаем. Не се съмнявам, че ако истината излезе наяве, ще разтърси света.

— Добре тогава, можем ли да се срещнем в гражданското на Брамптън роуд? Един мой приятел се жени там.

— Не му трябва, ако питаш мене. Както и да е, дано е щастлив. Забележи, не казвам, че ще е. Просто едно любезно пожелание. Дадено. Брамптън роуд, гражданското, дванадесет.

— Близо е до „Парк хотел“. Ще те вода на обяд там.

— Отлично.

— Ще дойда с колата, така че си донеси багажа. После можем да тръгнем направо за Бландингс.

— Бландингс?

— Ще ми се да стигнем там за вечеря.

— Бландингс — повтори Плимсол. — Да, разбира се, Бландингс. Знаех си, че имам нещо да ти казвам. Няма да дойда в Бландингс.

Не беше лесно човек да накара Фреди да се разтрепери като трепетлика. Обикновено, за да се разклати каменното му спокойствие, бе нужно да се пуснат край ухото му една-две хвалби за „Храна за кутрета на Питърсън“. Но в този момент той съвсем определено потрепера, при това точно като трепетлика.

— Какво!

— Точно така, няма да дойда. Какъв е смисълът да се забия в провинцията, като се чувствам толкова невероятно добре? Идеята беше, ако си спомняш, да ида и да се освежа, като подишам малко чист въздух. Но тъй като вече се чувствам съвсем свеж, нямам нужда от чист въздух. Всъщност, изобщо не ми е притрябвал.

— Но, Типи...

— Край — прекъсна го твърдо мистър Плимсол. — Приключихме с тоя проект. Другата ти идея, обаче, да ме заведеш на обяд, ми се вижда чудесна. Идвам право там весел като лястовичка. Ще ме познаеш по розовите бузи. Наистина се чувствам превъзходно. Винаги съм го казвал — алкохолът е балсам. Грешката на повечето хора е, че не го вземат в достатъчни количества. В дванадесет едичъде-си. Добре. Чудно. Страхотно. Върховно. Превъзходно. Бравос — додаде мистър Плимсол и затвори.

Няколко секунди Фреди остана неподвижен. Този страховит удар за надеждите и мечтите му временно го беше зашеметил. Мина през ум да се обади отново на Типтън и да го вразуми. После реши, че това може да стане по-тихо и спокойно на обедната маса. Той запали цигара

и на лицето му се изписа решителност. „Доналдсън Инкорпорейтид“ тренира добре вицепрезидентите си. Може да загубят битката, но никога не излизат от играта.

Колкото до мистър Плимсол, той си взе шапката и чадъра, закрепил го весело за момент на брадичката си, после излезе и повика асансьора. Няколко минути по-късно беше настанен в едно такси от бившия крал на Занзибар, който патрулираше на алеята пред главния вход.

— Харли стрийт — каза той на шофьора. — И не пести конските сили.

Харли стрийт, както всеки знае, е мястото, където докторите се събират на тълпи и където на всяка врата може да се види нещо като екзема от месингови табелки. В една от къщите, някъде по средата на оживената артерия, се мъдреха следните имена на лекуващи братя, избра ли да споделят един покрив: Хартли Рамплинг, П. П. Борстал, Д. В. Чийзрайт, сър Абъркромби Фич-Фич и Е. Джимпсън Мъргатройд. Търсеният от Типтън бе именно Е. Джимпсън Мъргатройд.

[1] От англ. blister — мехур, мазол, бел.пр. ↑

[2] Fait accompli, фр. — свършен факт, бел.пр. ↑

ΓΙΑΒΑ ΤΡΕΤΑ

I

Главният недостатък на това да си избереш наслуки доктор от телефонния указател, само защото ти се нрави второто му име — Типтън някога имаше годеница на име Дорис Джимпсън — е следното: нямаш никаква представа какво ще ти се сервира, докато не влезеш в приемната, а там вече е твърде късно да биеш отбой. Докторът може да е сродна душа, но може и да се окаже някоя черногледа и антипатична особа. Направо скачаш с главата в торбата.

В момента, в който Типтън зърна Е. Джимпсън Мъргатройд, разбра, че ако медицината може да се сравни с овощна градина, то той е попаднал на най-големия киселяк в нея, а именно лимона. Беше се надявал на някой сърдечен чичка, който ще го ръгне в ребрата със слушалката, ще му направи комплимент за удивителното здраве, ще му каже виц за двамата ирландци Пат и Майк, ще му даде някакво мазило за петната и ще го отпрати с поток от добри пожелания. А Е. Джимпсън се оказа навъсен тип с бакенбарди, вонящ на йодоформ, който очевидно е надянал черните очила за света още докато е бил в невръстна възраст. След като явно не бе обърнал никакво внимание на невероятно добрата форма на Типтън, той го подкани с глух печален глас да седне и да му покаже петната. И след като ги видя, поклати глава и каза, че никак не му харесват. Типтън отвърна, че и на него не му харесват, което е чудесно, защото, както изтъкна, ако и той е настроен антипетнисто, и Е. Дж. Мъргатройд е настроен антипетнисто, ще могат заедно да направят нещо по въпроса. В такива ситуации, рече Типтън, най-важен е духът на сътрудничество и взаимна подкрепа. Има такава песен, додаде той, за старите другари от батальона, там всичко е казано много точно.

Като въздъхна твърде тежко, Е. Дж. Мъргатройд завърза някакво гумено пособие за ръката на Типтън и започна да го стяга, като поглеждаше от време на време към бюрото си, където имаше някаква таблица. Като развърза гумата, каза, че не харесва кръвното налягане на Типтън. Тук Типтън се изуми, че изобщо има кръвно налягане, защото за пръв път чуваше подобно нещо. При което Е. Дж.

Мъргатройд потвърди, че има, при това доста високо, а Типтън заключи, че това е добре, нали така, а Е. Дж. Мъргатройд каза не, не чак толкова и започна да го потропва навсякъде. После, след като му постави твърде лични и нетактични въпроси, засягащи начина му на живот, докторът произнесе присъдата.

Петната, разглеждани просто като петна, не били толкова обезпокоителни. Ако нямало нищо друго освен тях, Типтън можел да им се изсмее в очите. Но взети заедно с останалите неща, които докторът забелязал в процеса на прегледа, тези петна ясно сочели, че пациентът страда от напреднала степен на алкохолно отравяне и съществува сериозна опасност да бъде отписан тотално. Напразно Типтън протестираше, че никога преди не се е чувствал толкова прекрасно. Е. Дж. Мъргатройд просто му отвърна, че нещата се развиват точно в този ред. Подобно затишие пред буря, така се изрази, обикновено е предвестник на крайния срив. После, когато Типтън попита какво Значи „краен срив“, Е. Дж. Мъргатройд — кръщелното му име беше Едуърд — си го каза направо. Ако Типтън не преминел тозчас към тотално въздържание от алкохолни стимуланти и не се оттеглед на някое тихо място, където да живее в пълно спокойствие, поемайки единствено най-чист въздух и наваксвайки загубените часове сън, ще се появят халюцинации.

Халюцинации?

Какви халюцинации?

А, поклати глава Е. Дж. Мъргатройд, това не било възможно да се предвиди. Може да бъде туй, или онуй. Гущери... паяци... лица... И за да даде на Типтън някаква представа, му посочи за пример един пациент с аристократическо потекло, който постигнал същия размах по отношение на столичния нощен живот, след което започнал да си въобразява — съвсем погрешно — че го следи някакъв дребосък с черна брада.

Прегледът приключи, а джобът на Типтън олекна с три лири и три шилинга.

Когато излезе през вратата с табелките, на сияещото му до преди малко лице беше легнал тъмен облак, а гласните му струни произвеждаха глухо ръмжене. Това, което си ръмжеше, бе следното: „Три кинта, хвърлени на вятъра. Ей така.“, и от интонацията му ставаше съвсем ясно, че се чувства измамен. Защото, освен когато

пилееше наляво и надясно в моменти на опиянение, Типтън беше склонен да внимава с новополученото си богатство. С яростна гримаса той повика такси и насочи шофьора обратно към „Бариболт“. Като посегна към джоба си за една успокоителна цигара, откри, че си е забравил табакерата в хотела. Настроението му можеше да се определи като скептично и предизвикателно. Не беше расъл в саксия и смяташе, че общо взето е чул достатъчно щуротии и бози в живота си, но никога в кариерата му, посветена до голяма степен на слушане на щуротии и бози, ушите му не се бяха омърсявали с такава първокласна щуротия, каквато Е. Дж. Мъргатройд току-що му поднесе.

Ако същият този Е. Дж. Мъргатройд му беше излязъл с подобни приказки в една от ония сиви утрини, когато провисваше отпуснат като дрипа на стола с лед на челото и бутилка сода под ръка, тогава можеше да отдаде някакво внимание на смахнатите му теории. През последните два месеца е имало моменти, в които ако някой беше казал на Типтън Плимсол, че единствената му надежда е да отиде в манастир, той щеше да оцени съвета като разумен и да го последва решително. Но да му се сервира подобна тъпотия в такава слънчева сутрин, когато се чувстваше здрав като бик, това беше съвсем друго нещо. И когато таксито наближи „Бариболт“, Типтън реши, че негов морален дълг е да даде на тоя тип един добър урок, който ще го научи друг път да не дрънка врели-некипели без да мисли за последствията.

Не му отне много време да се спре на конкретната процедура и да начертае решителната тактика, която ще натрие носа на Е. Дж. Мъргатройд и ще го накара да се скрие от срам в най-малката миша дупка на „Харли стрийт“. И тази тактика се състоеше в това да се упъти право към бара на „Бариболт“, да гаврътне на екс четири-пет чаши, да се върне при доктора здрав и свеж като майска пъпка и да му рече: „Е, Мъргатройд, драги ми друже, може да ти е интересно да научиш, че откак се видяхме за последен път, се наливам като мях и при все това се чувствам по-добре от всякога, ако изобщо е възможно. А брътвежите ти за привиждане на някакви си лица са пълни измишльотини. Какво ще кажеш сега, Мъргатройд? Каква песен ще ми запееш, Е. Джимпсън?“

Речено, сторено — така действаше Типтън Плимсол. С песен на уста той се намести на бара и каза на бармана да си размърда китките и да започне да налива, защото е пристигнал клиент с пълен джоб. В

същото време един младеж, който се суетеше около двукрилата врата и зяпаше към улицата, изведнъж свърна към бара и тръгна решително. Беше (едър тип с вид на дружелюбна горила и явно преживяваше някакво нервно напрежение. Казваше се Листър, Уилям Галахад, и беше дошъл в „Бариболт“ да запази маса за сватбено тържество.

II

Когато едри, сериозни младежи със здравомислещи глави на раменете се влюбят отчаяно в дребни, безразсъдни, импулсивни момичета, чието мото е „Всичко е движение“, резултатът нерядко е че те се чувстват оплетени като патета в кълчища. Създавайки впечатлението за нервно напрежение, Бил Листър в никакъв случай не заблуждаваше публиката. Откак Прудънс Гарланд нахлу като буря в живота му, той непрестанно имаше усещането, че е обрлено листо, подхвърляно от есенната вихрушка. Бил беше простосърдечно дисциплинирано момче. Природата го беше предопредила да бъде от ония мъже, при които любовта, когато ѝ дойде времето, идва на пръсти и постепенно и преминава в строго определени рамки и плавни етапи от първата среща до скромната сватба с шаферите, въвеждащи приятели и роднини в църквата. Ако някога е имало мъж, роден да бъде в центъра на сватбената фотография, облечен в официален костюм, то това беше Уилям Галахад Листър.

А ето го сега, след цял месец трескави потайни срещи и страстна секретна кореспонденция, бе на прага на таен брак в гражданско отделение. Не че имаше нещо против, разбира се. Той одобряваше. Ако Прудънс бе пожелала сватба ала Холивуд, с оркестър, камери и светлинни ефекти, той би събрал целия си кураж и би го понесъл. Защото нито за секунда не изпускаше основното, което наистина значеше нещо, а именно, че тя ще стане негова съпруга. Но имаше моменти, когато му се искаше събитията да се бяха развили по-различно и едно от импровизираните подобрения, които можеше да предложи, беше истински тържествен сватбен обяд.

Хотел „Бариболт“, който приютява главно американски милионери и гостуващи махараджи, има славата на място, където карат попадналия по погрешка клиент да се чувства като бълха. Хората от обслужващия персонал се избират главно по това дали могат да присвиват уста и да повдигат вежди точно ония пет милиметра повече, които да обърнат нещата.

Бил, както видяхме на снимката, беше здрав, мъжествен левент, и ако трябваше някой да се занимае с побеснял бик, едва ли можеха да се намерят по-сигурни ръце от неговите. Но има моменти, когато мускулите и габаритите не носят червени точки и наред пищния интериор на „Бариболт“ по-добра работа вършат изисканата елегантност и съвършената кройка. Дрехите на Бил, обаче, макар и идеални за бохемски сбирки в някое студио в Челси, съвсем не пасваха на този храм на бог Мамон. Като се прибави и вродената му свенливост, можем да си обясним неловкото положение, в което изпадна след разговора си с един зализан тип в ресторанта. Съвсем ясно бе, че онзи не хареса вратовръзката му и не можа да проумее как е възможно някой с панталони като чували да резервира маса за обяд на такова място. Бедният младеж се беше измъкнал, олюлявайки се, с чувството, че прилича на слон в стъкларски магазин или в най-добрия случай — на скитащ бродяга. Но когато стигна до двукрилата врата, извеждаща към улицата, мерна на алеята онова същото конте в униформа, което приличаше на бившия крал на Занзибар и което на влизане не беше скрило присмеха в погледа си. Внезапно Бил осъзна, че няма да има сили да мине отново покрай този мъж, ако първо не гаврътне едно питие за смелост. Ето защо беше сменил така рязко посоката и се бе насочил към бара.

В този момент Типтън Плимсол тъкмо беше изпразнил първата чаша и наблюдаваше как барманът му приготвя втора.

Предвидливият ум, отговорен за построяването на бара в „Бариболт“, беше конструирал горната половина на вратата му от стъкло, за да могат младите гуляйджии, които идваха да утолят жаждата си, да хвърлят предварително по едно око вътре и да се уверят, че нито един от кредиторите им не е там. Като залепи нос в стъклото, Бил със съжаление забеляза, че на бара се е разположил висок слаб младеж, което го накара да се отдръпне и да помисли. Изобщо не беше сигурен, че в това нестабилно състояние на духа може да търпи компанията на високи слаби младежи.

След няколко секунди силното му желанието да обърне две-три чашки го накара да хвърли още едно око. Но и този път почувства, че не може да събере сили да влезе. Високият слаб младеж му се стори точно от онези, които биха огледали коленете на панталона му и биха

извърнали глава с кратък язвителен смях. Бил затвърди това впечатление третия път, когато надникна, а още по-силно четвъртия.

Типтън Плимсол го усети на втория път. Над бара в „Бариболт“ има голямо огледало, отразяващо вратата, около което са подредени красиво бутилки и реклами. Докато отпиваше от третото си питие, Типтън внезапно осъзна, че в това огледало непрекъснато се появява и изчезва някакво ужасяващо лице. В началото явлението не предизвика никаква тревога. Развеселен, той обърна внимание на бармана:

— Тоя приятел май не може да се реши.

— Сър? — вдигна вежди бармана.

Типтън му обясни, че някакъв тип наднича през стъклото, но барманът отвърна, че не е забелязал нищо. Типтън рече „А, така ли?“ и за пръв път се замисли. Внезапно му дойде наум, че в очите на привидението, когато срещнеха неговите, се четеше някакво послание или предупреждение — във всеки случай определено го заглеждаха втренчено. И като си спомни думите на Е. Дж. Мъргатройд, той усети тревожни тръпки, все още слаби, но набиращи сила.

— Ето го — каза той, когато Бил се появи на сцената за четвърти път.

— Къде? — попита барманът, като вдигна очи от чашата.

— Пак изчезна — въздъхна Типтън.

— О, така ли, сър? — измърмори барманът. — Хубав ден — добави той, за да поддържа разговора.

Типтън остана замислен. Тревожните тръпки вече си бяха живо треперене. Тогава се сети, че има много лесен начин да се успокои. Стана и отвори вратата.

В интервала между четвъртото надникване на Бил и смелото разследване на Типтън, се беше намесил нов фактор — гордостта на Листърови се беше пробудила. Внезапно Бил се почувства отвлечен от позорната роля, която играеше. Той се видя такъв, какъвто беше — жалък страхливец, който позволява на един униформен да го сплаши. В гърдите му се пробуди протест. Биваше ли той, финалистът на миналогодишния турнир по бокс за аматьори тежка категория, да се плаши от един обикновен портиер, та дори и последният да е два метра и четиридесет сантиметра висок и богато облечен? Поставен така, въпросът го накара да се изчерви от срам. И за краткото време — около четиридесет секунди, в които Типтън бе размишлявал, Бил се бе

обърнал с изправени рамене и бе минал величествено през двукрилата врата. Храбростта му се оказа възнаградена. Бившият крал в този момент измъкваше някакъв херцог, или маркиз, или бог знае какво от един автомобил, така че не го забеляза. С чувството, че е минал през горяща пещ, Бил се насочи към Брамптън роуд и гражданското.

Ето защо, когато Типтън отвори широко вратата и се огледа напрегнато наляво, надясно и напред, не видя нищо. И като че ли ледена ръка сграбчи сърцето му.

Върна се на бара и барманът тикна под носа му плода на поредното си усилие. Но Типтън не го поднесе към устните си. В гърдите му се надигаше непознато досега уважение към Е. Джимпсън Мъргатройд. Вече не гледаше така небрежно на тоя зловещ медицински пророк като на празноглав бърборко. Е, момко, Е. Джимпсън Мъргатройд може да не ти се нрави. Бакенбардите и мрачния му поглед върху живота може и да са ти противни. Но едно нещо си длъжен да му признаеш. Разбира си от занаята.

III

Бил вървеше към Брамптън роуд. Моментният триумф, завладял го след успешния бунт срещу бившия монарх на Занзибар, постепенно се уталожи и отново го сграбчи непреодолимото желание за няколко бързи питиета. Откакто се беше събудил тази сутрин и бе осъзнал, че това е сватбеният му ден, той се бе превърнал в треперещо желе и копнееше за тези питиета така, както еленът копнее за хладния поток след дълга гонитба. И като стигна до „Парк хотел“, който е на един хвърлей от гражданското, реши, че това е последният му шанс да задоволи копнежа си. От „Парк хотел“ на запад започваше пустинята.

Бил влезе и се отпусна доволно на един от столовете пред бара. Не бяха минали и пет минути, когато Типтън Плимсол, съзирайки „Парк хотел“ от прозореца на таксито си, почука на шофьора.

— Хей! — каза му той. — Спри машината. Слизам.

За едно такси не са нужни повече от десет минути да стигне от „Бариболт“ до „Парк хотел“, а това беше изключително кратък срок. Но за десет минути силният мъж може лесно да се съвземе и да дойде на себе си. Като застана пред „Парк хотел“, Типтън вече се червеше при мисълта, че е оставил недокоснат коктейла си само защото някакво си лице се показвало и изчезвало на стъклото. В главата му се нароиха цяла дузина обяснения за появата на това срамежливо лице, и всяко от тях поне сто пъти по-правдоподобно от първото, което бе вледенило сърцето му. Може внезапно да си е спомнило за някакъв ангажимент или че е забравило да си пусне писмото, или че трябва да се обади по телефона, или... всъщност, всичко беше възможно. Сега първоначалното му предположението, че зад него не стоеше реален обект извън въображението му и че действаше в съучастие с Е. Дж. Мъргатройд, му се стори толкова абсурдно, че го накара да се разсмее звънко и весело, та чак до сълзи. И все още се кискаше, когато стигна до бара и отвори вратата със замах.

Над бара в „Парк хотел“, както и над този в „Бариболт“, има голямо огледало. И когато Типтън насочи небрежен поглед към него да види дали вратовръзката му не се е изкривила, се залюля на пети и

застина в ужас. Беше видял едно лице. И нямаше как да не си признае — това беше лицето на млад мъж с вид на дружелюбна горила.

IV

Да се каже, че сърцето на жив човек спира да бие, е физиологически неточно. Сърцето не може да спре да бие. То продължава да си върши работата, независимо от чувствата на собственика му. Сърцето на Типтън, макар че той едва ли би повярвал, ако някой му го кажеше, продължаваше да бие. Но чувството, че е решило да стачкува, беше невероятно силно.

Очите му изскочиха като на охлюв и отново, както и в „Бариболт“, в ума му се прокрадна мисълта, че Е. Дж. Мъргатройд, макар да не става за компания в нощен гуляй, си го бива като оракул. Тайнствен, такъв го виждаше сега Типтън с тази негова дарба да предсказва бъдещето. За около тридесет секунди отношението му към Е. Джимпсън беше като това на дивак, благоговеещ пред учителя на племето. Ето защо може да ви се види странно, че само след няколко минути той отново се беше върнал към предишното си мнение, че мъдрецът от „Харли стрийт“ е един никаквец, балон под налягане и празноглав бърборко.

Това, което се случи, бе, че в края на въпросните тридесет секунди Типтън затвори очи, брой до сто и пак ги отвори. И когато го направи, от лицето нямаше и следа. Стопило се беше яко дим.

По вените му се разля дълбоко облекчение, придружено с гореспоменатите сурови мисли по отношение на Е. Дж. Мъргатройд. Отново се намери напълно задоволително обяснение за цялото неприятно преживяване. Разбра какво може да се е случило. Явно епизодът в „Бариболт“ го бе засегнал повече отколкото предполагаше, предизвиквайки форма на авто-хипноза и превръщайки го в жертва на всеки светлинен трик. Настроението му, което беше паднало, хвъркна в небесата. Вече не се чувстваше като парцал и сърцето му отново олекна. Свеж и бодър, облян в слънчева светлина, той пристъпи към бара и започна преговори с човека зад него.

Докато отпиваше от втората чаша, спомена на бармана, че след малко трябва да е в гражданското на Брамптън роуд и ще бъде благодарен на съвет от страна на някой любезен лондончанин как да

стигне до там. С помощта на една черешка и две бъркалки за коктейл барманът му показа как да намери пътя. Типтън му благодари с оная лъчезарна усмивка, с която печелеше симпатиите на всички тази сутрин, и излезе, като крепеше на дланта си и черешката, и бъркалките за коктейл.

По същото време Бил, който дори и след освежителните глътки не можа да се пребори с нервите си, беше излязъл на улицата и крачеше трескаво надолу-нагоре по Брамптън роуд; В един момент погледна часовника си и реши, че е време да тръгва за гражданското и да се паркира в чакалнята. Не биваше Прудънс да пристигне първа и да открие, че го няма. И той тукатси се обърна на изток.

Резултатът бе, че се изпречи в цял ръст в полезрението на Типтън, който вървеше на запад и тъкмо се канеше да завие по Бомант стрийт. Сърцето на последния изпълни двойно салто мортале и отново като че спря. Прилагайки старата изпитана тактика, Типтън затвори очи. Историята се повтори. Когато ги отвори, лицето се беше стопило.

Преди няколко минути подобен епизод би го окуражил и би успокоил опънатите му нерви, но сега не му донесе никакво облекчение. Стана му ясно, че това лице, което се появи така внезапно в неговия живот, е като вода между пръстите — виждаш го и не можеш да го хванеш, но винаги знаеш, че е някъде наоколо и само се спотайва зад ъгъла. За пореден път то се беше изпарило без следа, но какво им е хубавото на лицата, които се изпаряват без следа, ако само след пет минути ще цъфнат отново. Изясни му се един съществен факт — дори и да не знаеше как точно ще продължи играта на жмичка с това ужасяващо лице, едно беше сигурно: от днес нататък то ще бъде негов постоянен спътник. Накратко, беше го пипнало онова, което предрече докторът.

Завладя го самосъжалителната мисъл, че е станал жертва на голяма дискриминация. Онзи аристократ, за който му спомена Е. Дж. Мъргатройд, изглежда се беше докарал до същото състояние, както и той, но поне се бе отървал с дребно човече с черна брада, явление, което се струваше на Типтън по-леко поносимо. Имаше чувството, че с времето едно дребно човече с черна брада може и да се превърне в домашен любимец, но това лице, което започна да го преследва, бе съвсем друга работа. Сега вече се почувства много нещастен и отчаян и като претегли всички факти, най-доброто, което му се стори, че може

да направи, бе да отиде да погледа патиците на Сърпънтайн^[1]. Гледката на тия симпатични птици винаги му действаше като успокоително в напрегнати моменти, уталожваше възбудата му и му вдъхваше нов живот и кураж. И наистина, има нещо много спокойно в една патица. Каквито и земетръси и катаклизми да спохождат широката публика, тя остава сдържано настрана и продължава да си бъде патица.

Като приведе в действие решението си, Типтън навлезе в парка и след кратко общуване с ятото, покрило водната шир, се върна да продължи издирването на улицата с гражданското. Без затруднение намери и нея, и гражданското, след което влезе в чакалнята. Тя представляваше малко задушно помещение, в което имаше само един млад мъж, як като канара, седнал като препариран с оцъкдени напред очи — маниер обичаен за младите мъже в сватбения им ден. Беше обърнат с гръб към Типтън и на последния му се прииска да го потупа по рамото и да го посъветва да бяга, докато още може.

Като пристъпи напред, за да го стори, младият мъж извърна глава.

Следващото нещо, което Типтън осъзна, като дойде на себе си, беше, че е във на улицата и че му говори глас, който звучи познато. Мъглата се разпръсна и тогава видя Фреди, който го гледаше укорително.

— Какво искаш да кажеш с това, че се чувстваш невероятно добре? — запита Фреди. — Никога не съм те виждал по-смачкан. Не беше такъв дори оная сутрин след запиването в „Сърдитото сирене“, когато метна рохкото яйце във вентилатора. Ти си луд, ако не дойдеш в Бландингс, Типи.

Типтън Плимсол протегна трепереща ръка и го потупа по рамото.

— Всичко е наред, Фреди, приятелю. Идвам в Бландингс.

— Наистина ли?

— Точно така. Колкото се може по-бързо. И ще се радвам, ако се погрижиш докато съм там да не ми се сервират алкохолни течности от никакъв характер. Говоря сериозно, старче. Видях светлината — той спря за секунда и потрепера силно при спомена какво още беше видял. — А сега ме извини. Трябва да отида и да погледам патиците на Сърпънтайн.

— Защо ти е притрябвало да гледаш патиците на Сърпънтайн?

— Има моменти в живота на човека, приятелю — каза мрачно Типтън, — когато той трябва да отиде при патиците на Сърпънтайн. Колкото до нашия обяд, отмени го. Ще обядвам кротко в „Бариболт“ със сухар и чаша мляко. Ела да ме вземеш с колата, като се приготвиш — допълни Типтън и отмина с наведена глава.

Фреди проследи печалната фигура с недоумяващо око зад монокъла, докато изчезна зад ъгъла. После се обърна и влезе в гражданското, където Бил все още седеше като препариран и зяпаше в нищото.

[1] Сърпънтайн — езеро в Хайд парк, бел.пр. ↑

V

Не е нужно да се задълбочаваме в детайли върху първите минути от срещата на Фредерик Трийпуд и Уилям Листър. Достатъчно е само да кажем, че те се познаха и разбраха. Малко са нещата в този живот по-трогателни от среща между стари побратими след дълга разлъка, но тя съдържа прекалено много въпроси от типа „Какво прави оня дърт еди-кой-си?“ и „Какво стана с пустия му изрод?“, за да си струва да я описваме пред широката публика. Можем да кажем единствено, че Бил проявяваше доста по-вял интерес към съдбата на старите дружки от своя събеседник.

И така, преминаваме към момента, в който младоженецът погледна часовника си и изказа предположение, че вече е време да се появи и другата страна.

А Фреди, забелязвайки че стрелките на часовника над камината сочат дванадесет и половина, бе принуден да признае, че отсъствието на братовчедка му изглежда твърде странно. Естествено е в такива случаи невестата, като шампион по бокс, защитаващ титлата си, да пусне младоженеца пръв на ринга, но все пак Прудънс трябваше вече да е дошла.

Бил, чиито нерви през последния половин час и без друго стърчаха като бодли на таралеж, гърчеха се като змии и се затягаха на възли по краищата, погледна доста песимистично на нещата. Като изпъшка два-три пъти, той изрече тревогата си с думи:

— О, Господи, дали не е променила решението си?

— Скъпи ми Мазол!

— Може и да го е сторила.

— Абсолютно невъзможно. Видях я тази сутрин, едва чакаше момента.

— Кога беше това?

— Около девет и половина.

— Преди три часа. Много време, за да размисли и да се откаже. Всъщност, минаваше ми през главата. Така и не разбрах какво намира в мене.

— Тц, тц, Мазол, какви са тия приказки Ти си златно момче. Повярвай ми, към теб изпитвам най-голямо уважение.

— Може, но я ми погледни мутрата.

— Гледам ти я, Мазол, и я намирам честна, открита и достойна. Може би не красива, но какво е красотата в края на краищата? Само обвивка. Позволявам ти да ме цитираш. Като цяло, струва ми се, че дребосък като Пру направо си е намерил късмета с тебе.

— Не я наричай дребосък!

— Добре де, ти не ѝ се прехласвай толкова. Тя да не е Савската царица.

— Точно така, тя е.

— Моля?

— Е, поне не ѝ отстъпва с нищо.

На Фреди му хрумна, че май не е хванал правилния тон в опитите си да успокои разтревожения жених. Възцари се тишина, през която той заръфа замислено дръжката на чадъра си, а Бил, който беше скочил от стола си като че ли под него бяха запалили огън, закрачи нервно из стаята.

Минаха няколко минути преди Фреди да проговори. В гласа му имаше известна плахост.

— Мислех си, Мазол... Дали пък някой не ѝ е разправял нещо за тебе?

— Какво искаш да кажеш?

— Хората понякога разправят на момичетата разни неща. Някакъв тъпак беше казал на Аги, че съм бил сгоден за Вероника и тя и досега не е спряла да ми опява на главата. Аги е най-сладкото същество на земята — направо ангел — но все още споменава в разговор оная история на годежа ми. Сега си мисля, че поемам голям риск дори и с най-простия подарък за рождения ден на Вий... Та може някой да е разправял на Пру за личния ти живот.

— За какво?

— Е, знаеш какво имам предвид. Артистът си е артист. Чувал съм туй-онуй. Оргии в старото студио и тям подобните му.

— Що за глупости. Животът ми винаги е бил...

— Чист?

— Направо можеш да си сервираш пържолата в него.

Фреди сръфа отново дръжката на чадъра си.

— В такъв случай теорията ми не струва и пет пари. Както и да е, беше само предположение. Колко мислиш че стана часът?

— Един без петнадесет.

— Тогава, боя се, че трябва да се приготвиш да посрещнеш най-лошото, Мазол. Започва да ми се струва, че тя няма да дойде.

— О, мили боже!

— Нека да помислим — каза Фреди, изпробвайки отново вкусовите качества на чадъра си. — Може да се направи само едно нещо — продължи той няколко секунди по-късно. — Ще отскоча до Гроувнър скуеър и ще проуча нещата. Междувременно ти иди и ме чакай в „Бариболт“.

Бил пребледня.

— В „Бариболт“?

— Трябва да видя там един човек. Следобяд ще го водя в Бландингс и искам да съм сигурен, че ще може да тръгне. Като го срещнах днес, ми се видя странен. Хич не ми хареса това, че щял да обядва сухар и мляко. Като че ли ме будалкаше и се опитваше да приспи бдителността ми. Чакай ме във фоайето, докато дойда. Ще бързам колкото мога повече.

— Не във фоайето — Бил потрепера при спомена. Точно в това фоайе на връщане от ресторанта се беше сблъскал с един дребен пиколо с вид на наследник на някоя управляваща династия, който му пусна такъв бърз, присмехулен поглед, какъвто персоналът на „Бариболт“, дори сред невръстното му попълнение, винаги пускаше на неканените дебелаци, които си позволяят да престъпят хотелската територия. — Ще те чакам на улицата.

Това, разбира се, означаваше, че трябва да изтърпи изучаващия поглед на бившия крал на Занзибар, но нямаше как да го избегне.

Нервното напрежение се отразява различно върху хората. Бил например, който винаги ходеше пеш, сега взе такси до „Бариболт“, докато Типтън Плимсол, който винаги взимаше таксита, реши да походи. Ето защо първият вече беше стигнал до местоназначението, когато дойде и вторият.

Бил, който размишляваше усърдно, не забеляза Типтън. Но Типтън видя Бил. Той му хвърли бърз поглед и се шмугна през двойната врата. Бившият крал на Занзибар вдигна ръка към шапката

си, докато минаваше, забелязвайки, че гостът трепери като малеби и лицето му е отровно зелено.

VI

Когато двама души са заклепени в ограничено пространство, обикновено се случва така, че социалните бариери падат и накрая непознатите започват да стават приятели. Работата на бившия крал на Занзибар като посрещан на гостите пред хотела беше отговорна и бляскава, но когато бизнесът не вървеше, животът му започваше да става скучен и в такива моменти предразсъдъците му срещу другаруването с пролетариата отслабваха.

Ето защо не му трябваше много време да си затвори очите за провисналите панталони на Бил и вече му говореше за хубавия ден, а Бил, чиято нужда от човешко съчувствие се бе изострила до крайност, отговаряше, че денят може и да е хубав, що се отнася до метеорологичните условия, но по отношение на някои други съществени аспекти, далеч не беше идеален.

Той попита бившия крал дали е женен, а бившият крал му отвърна, че е женен. Бил тогава му каза, че сега и той трябвало да е вече женен, но булката не дошла, а бившият крал отвърна, че такъв късмет се случва веднъж на сто години. И Бил тъкмо питаше бившия крал какво според него е забавило годеницата му, а бившият крал се канеше да се обзаложи на пет кинта, че я е сгазил камион, когато дофуча едно такси и стовари Фреди. Лицето му беше сериозно. Той хвана Бил за лакътя и го дръпна настрани. Бившият крал, изумен, че последният може да е близък с толкова добре облечен господин, засука замислено мустаците си, измърмори едно: „Да му се не види!“ и продължи да си стои.

— Е? — попита Бил, като стисна ръката на Фреди.

— Ох! — изпъшка Фреди, гърчейки се като змия, подложена на мъчение. Мъже с мускулите на приятеля му обикновено стискат като с крокодилска челюст, когато са развълнувани, а разговорът с бившия крал определено беше развълнувал Бил.

— Видя ли я?

— Не — каза Фреди, като търкаше нежно ръкава си. — И ще ти кажа защо, Не си беше вкъщи.

— Не беше вкъщи?

— Не беше.

— Тогава къде е била?

— Хвърчала е с такси към гара Падингтън.

— Но защо, за бога, ще ѝ трябва да ходи на Падингтън?

— На нея не ѝ е трябвало. Била е изпратена с окови на ръце и под надзора на един строг иконом, който бил инструктиран от леля ми Дора да я натовари на влака в дванадесет и четиридесет и две за Бландингс. Факт е, Мазол, бедни ми друже, че ти сам си си оплел конците. Един умен мъж не би ѝ се обаждал по телефона, за да я нарича „зайче на моите мечти“, или ако реши да го направи, би взел елементарни мерки да се увери, че говори на нея, а не на майка ѝ.

— О, боже мой!

— Естествено у леля Дора се появили подозрения. Когато разпитала Прудънс, тя се държала потайно и уклончиво и в резултат леля Дора потърсила съвета на още по-голям цербер от нея самата — леля ми Хърмион, която сега е в Бландингс. Леля Хърмион се обадила рано тази сутрин и я посъветвала да изчака, докато Прудънс изведе кучетата на сутрешната им разходка. Тия кучета — вметна Фреди — имат рахит, или ще го хванат, ако продължат да се тъпчат с „Храна за кутрета на Питърсън“. Да го знаеш от мен, Мазол, „Храна за кутрета на Питърсън“ не съдържа нито един от жизнено важните... Ох!

Той спря и освободи ръката си от стоманените пръсти, които отново се бяха забили в нея.

— Продължавай, дявол да те вземе! — изхриптя Бил с треперещ глас.

Молбата му прозвуча толкова застрашително, че Фреди, който едва се беше докоснал до темата за отвратителния боклук на Питърсън, реши да отложи речта си за по-подходящ момент. Събеседникът му приличаше на сприхава и неспокойна горила, която пазачът дразни с банан под носа. Фреди не би се изненадал много, ако го видеше да се бие по гърдите с юмруци.

— Разбира се, разбира се — каза той миролюбиво. — Разбирам те. Искаш фактите. Тогава, с две думи, леля Хърмион посъветвала леля Дора да изчака, докато Прудънс излезе с гадинките и после да разрови нещата ѝ за възможна кореспонденция. Тя го сторила и скоро попаднала на златна мина — купчинка от около петдесет писма от теб,

кое от кое по-страстни, завързани с панделка. По-късно Пру била въртяна на шиш, докато признае за вас двамата, а последвалият разпит изтръгнал признанията, че ти не си от притежателите на синя кръв и дебел джоб. Десет минути по-късно започнали да стягат багажа й — леля Дора надзиравала, Пру плачела горко.

Бил се хвана за косата. Тя беше твърде къса като за художник, но един решителен мъж може да се хване за всичко, което поне мъничко стърчи.

— Плачела? Да можех да удуша тази твоя леля Дора!

— Леля Дора е костелив орех — съгласи се Фреди. — Но трябва да видиш леля ми Констанс, леля ми Джулия и леля ми Хърмион, за която ти споменах преди малко. Сега Пру пътува към нея. Налага се да поясня, че младото поколение на нашето семейство винаги заминава на заточение в Бландингс, когато се влюби в погрешен партньор. Това е нещо като Дяволския остров^[1]. Имам чувството, че беше вчера, когато се опитвах да успокоя братовчедката Гертруд, затворена в карцера заради желанието си да се ожени за енорийски свещеник. Аз самият щях да бъда изпратен в Бландингс, когато излизахме с Аги, ако случайно вече не бях там. Да — въздъхна Фреди, — натикали са малката Прудънс в тъмницата и ти сигурно се питаш какво ще правим сега.

— Да — точно този беше въпросът, който занимаваше Бил в момента. Той погледна приятеля си с надежда, като че очакваше някаква веща стратегия, но Фреди поклати глава.

— Не ме гледай по този начин, Мазол. Нищо конструктивно не мога да предложа. Караш ме да се чувствам така, както моят тъст ме кара да се чувствам на съвещание. Разбира се, ти не го познаваш. Прилича на римски император и обича да тропа по бюрото и да реве: „Давайте, давайте, чакам предложения.“ А пък аз рядко имам такива. Сега обаче успях да направя нещо. Спомних си Пру да ми казва, че си кръщелник на чичо Гали, затова спрях таксито и му се обадох да дойде тук. Ако някой може да измисли правилна линия на действие, то това е той — човек изключително изобретателен и мъдър. Ще се появи скоро. Всъщност — каза Фреди, когато до тях изскърцаха спирачки — ако не се лъжа, Уотсън, ето го и нашият клиент.

[1] Дяволският остров — един от френските острови покрай брега на Френска Гвиана — бивша колония за каторжници (1851–1951), бел.пр. ↑

VII

— Здравсти, Бил — каза и самият той. — Хайде да влезем и да ми разкажеш всичко. От Фреди разбрах, че нещо си оплел конците.

И му раздруса приятелски ръката. Бившият крал на Занзибар зяпна от изненада. Явно съвсем беше объркал критериите. Макар че склони да говори с Бил, не беше изоставил предишното си впечатление, че младежът е отрепка, ако не и най-лошото — художник, а ето че хайманата му с хаймана получава топло ръкостискане и широка усмивка не от друг, а лично от прочутия Гали Трийпуд. Това разтърси бившия крал и го накара да загуби вяра в собствените си преценки. Защото Гали беше цар на модата, истинско светило, всепризната знаменитост, с която се гордееха театралните сцени, хиподрумите и най-шумните ресторанти. В някои столични среди той направо беше станал легенда. Дори ако от таксито беше излязъл Джо Луис^[1] и се бе ръкувал с Бил, бившият крал нямаше да бъде толкова впечатлен.

Почитаемият Галахад Трийпуд беше единственият наистина изтъкнат член на фамилията, оглавявана от лорд Емсуърт. Самият лорд Емсуърт беше печелил веднъж първа награда за най-голяма отгледана тиква, а свинята му, както знаем, стана два пъти носителка на сребърен медал в раздела „Гойни прасета“ на Шропшърското селскостопанско изложение. Това не означаваше, че лорд Емсуърт е пожънал някаква слава в обществения живот. За разлика от него името на Гали се беше прочуло. Имаше хора в Лондон — букмейкъри, царе на кеглите, продавачи на секретна информация от яслите на хиподрума и разни подобни — които биха се замислили кой е Айнщайн, но всички знаеха кой е Гали. Най-очевидното нещо у Галахад Трийпуд, което на никого не убягваше от очи, беше поразително добрият за неговите петдесет и седем години вид. Като се има предвид живота, който водеше, той нямаше никакво право да цъфти от здраве, но това беше факт. Даже и Е. Дж. Мъргатройд би бил принуден да признае, че тоя човек е здрав като камък. Повечето от връстниците му с неудоволствие бяха принудени да напуснат играта и да се оттеглят в Харъгейт и Бъкстън,

за да се посветят на подаграта си, но не и той. Гали продължи безметежно напред, достигайки все по-големи висоти по мост от празни бутилки от уиски и сода. Беше открил изначалната велика тайна на вечната младост — да не изпуска гарафата от ръце и никога да не си ляга преди четири сутринта. Погледът му беше все така ясен, духът му жизнен, сърцето му щедро и отзивчиво, така че всички го обичаха, освен дамската половина от фамилията.

И така — Галахад Трийпуд поведе питомците си през двукрилата врата, докато бившето величие докосваше шапка около четиридесет пъти в минута като играчка на пружина, и ги разположи около една маса във фойето. След първоначалната слънчева усмивка, с която ги приветства, върху лицето на Гали се беше появил угрижен и задълбочен израз. По телефона Фреди му беше казал достатъчно, за да му стане ясно, че в брачните планове на младежа, когото обичаше като син, е изникнала сериозна пречка. Досега Галахад винаги бе предан на Бил. Никога нямаше да забрави как когато беше десетгодишен хлапак, го дръпна настрана, даде му два шилинга и половина и доверително го накара да заложи в последния момент на Скокливия Бърти на хиподрума в Плъмптън. И още си спомняше с удоволствие как Скокливия Бърти финишира три дължини пред другите при изключително благоприятното залагане сто към осем.

— Казвай сега, какво става? — попита той.

Фреди беше разказал събитията на Бил от ясно по-ясно, както се уверихме, без да пропуска нито една подробност. Повторени пред Почитаемия Галахад, фактите прозвучаха също толкова кристално ясно. Докато траеше разказът, той кимаше от време на време с глава, а когато се стигна до развързката, заключи, че се е забъркала голяма каша. Бил и Фреди се съгласиха с него в един глас.

— Натоварили я на влака за Бландингс, а? — Почитаемият Галахад свали пенснето си и го затърка умислено. — Познатата стара история. Много отдавна, години преди вие двамата да сте се родили, и мен така ме натовариха за Бландингс, за да не се ожения за едно момиче, вариететна актриса на име Доли Хендерсън.

Той замълча за момент, погледът му се замъгли, мислите му явно витаеха в миналото. Беше се докоснал неволно до трагедията на своя живот. После тръсна леко глава и се върна към настоящето.

— Е, струва ми се съвсем ясно какво трябва да направиш, Бил. Не можеш да оставиш бедното дете да си изплаче очите сред глутница диви лели. Ще трябва и ти да заминеш за Бландингс.

Колкото и голямо да бе уважението на Фреди към мъдрия му роднина, той поклати недоверчиво глава.

— Но, по дяволите, чичо Гали, те ще го натирят в момента, в който кракът му стъпи на прага.

— Кой казва, че ще стъпва на прага? Ясно е, че не сте ме разбрали. Нямах предвид замъка Бландингс, а селцето — Маркет Бландингс. Вземи си билет, Бил, и се настани в страноприемницата „Гербът на Емсуърт“. Хубава бира имат там. Дали още държат оня чирак от миналата година? Момче и половина. Казва се Хърбърт — мой човек. Няма две мнения по въпроса. Ако е там, поздрави го.

Фреди все още не разбираше.

— Не мога да проумея. Какво ще прави Мазола в „Гербът на Емсуърт“?

— Просто ще го използва за главна квартира. Нали трябва да спи някъде? През деня, разбира се, ще бъде в Замъка и ще рисува свинята.

— Ще рисува свинята?

— А, да, трябваше да обясня. Онзи ден леля ти Дора ме информира, че баща ти ѝ писал писмо да му намери художник за портрет на свинята.

— Я гледай! — възкликна Бил, след като започна да му просветва.

— Точно така. Дора, както би направила всяка друга от сестрите ѝ, се изсмяла на молбата, подиграла ѝ се и не предприела никакви мерки, освен да напише няколко убийствени реда на Кларънс, колкото да му каже да не се прави на малоумник. Следователно художникът все още не е осигурен. Ти ще попълниш тази липса. Как ти се вижда това?

— Страхотно — отвърна Бил.

— Казах ти, че си го бива — обади се Фреди.

— Предполагам, че Кларънс ще приеме кандидатурата ми.

Фреди побърза да изтрие всички съмнения по въпроса.

— Не се тревожи, чичо Гали. Ти драсни на татенцето, че изпращаш художник, а аз ще свърша останалото. Заминавам за старата барака днес следобяд и моментално ще се заема с хвалби за Мазола. Човек, който е убедил едни от най-костеливите клиенти в Америка да

купуват „Кучешка наслада на Доналдсън“, едва ли ще се провали с татенцето. Той направо ми е пластилин в ръцете. Ти нали можеш да рисуваш свине, Мазол? Тогава се мятай на следващия влак, окопай се в „Гербът на Емсуърт“ и чакай вест от мен. Донеси си бои, четки, платно, триножник, палитра и каквото там трябва.

Той спря, защото осъзна, че Бил не го слуша. Последният благодареше прочувствено на Гали, а Гали го уверяваше, че „няма защо, скъпи момко, няма защо“, добавяйки, че само се радва да помогне.

— Както виждам нещата — рече той, — много скоро ще намериш възможност да се измъкнеш с Прудънс и да подхванеш венчавката оттам, откъдето си я оставил. Нали имаш разрешително? Добре, пъхни си го във вътрешния джоб и когато дойде моментът, грабни младата дама, скрийте се някъде и се оженете. Виждаш ли някакъв пропуск?

— Не — отвърна Бил.

— Само един — обади се Фреди. — Имам лоша новина за тебе, Мазол. Бих искал да съм там, за да те наглеждам, но не става. Налага се да направя две-три делови визити на някои от важните клечки в района и ще трябва да започна веднага.

Утре ще ме чакат на едно място в Чешър.

— Няма значение — отвърна Бил. — Ще се справя и сам.

Тази лекомислена самоувереност подразни Фреди.

— Казваш, че ще се справиш — изгледа го той строго, — но май не е много сигурно. По пътя ти ще има стотици капани.

Почитаемият Галахад кимна с глава.

— Разбирам. Имената например.

— Именно. Едно от първите признания, изтръгнати от Пру по време на разпита, е било, че името на възлюбения ѝ е Уилям Листър. По-добре се наречи Месмор Бриймуърти.

— Това е невъзможно — възрази ужасен Бил. — Няма такова име.

— Ти ще кажеш. Това е името на един колега, вицепрезидент на „Доналдсънс Инкорпорейтид“. Затова се сетих за него.

— „Месмор Бриймуърти“ ще свърши чудесна работа — даде решаващия си глас Почитаемият Галахад. — А сега стигаме до важния въпрос за маскировката.

— Въпроса за маскировката?

— По моему най-същественният. Можеш да си решиш много проблеми само с една маскировка. Моят стар приятел, Фрути Бифън, от години живее без да се погрижи за това. Затова горкият си има толкова ядове с букмейкърите.

Фреди се съгласи.

— Непременно трябва да се маскираш, Мазол.

— Но защо. Там никой не ме е виждал.

— Леля Дора може да е намерила твоя снимка и да я е пратила на леля Хърмион.

— Пру има само една и я носи винаги със себе си.

— Ами ако леля Хърмион претърси бедното девойче основно?

— Трябва да предвидиш всички обстоятелства, драги момко — настоя Почитаемият Галахад. — Предлагам фалшива брада. Мога да ти услужа с една. Онзи ден я заех на Фрути Бифън, но ще си я взема обратно.

— Няма да нося фалшива брада.

— Помисли добре. На цвят е малко като зелена тиква и стои страхотно. С нея Фрути приличаше на асирийски цар.

— Не!

— Това ли е последната ти дума?

— Да. Няма да нося фалшива брада. Много съм ти благодарен, че ми помагаш...

— Пак заповядай, синко. За бога, та ти си ми кръщелник. Веднъж видях как майка ти вдигна гира тежка сто килограма. Направи го една вечер, след като се нахрани, само за да ми угоди. Такива неща задължават, знаеш. Е, ако имаш чак такива предубеждения спрямо брадата, нищо не може да се направи. Но мисля, че поемаш голям риск. Не ми се сърди, ако сестра ми Хърмион ти изскочи от някой храст и започне да те налага със слънчобрана си. И все пак, щом си решил, така да бъде. Отхвърляме брадата. Всичко останало е ясно, нали?

— Абсолютно.

— Добре. Е, аз тръгвам. Ще обядвам с един тип в „Прасето и свирката“ на Рупърт стрийт.

— А пък аз — присъедини се Фреди, — ще поемам към оня човек, за който ви споменах. Дано господ се смили, та да не го заваря

захапал бутилката и фиркан до козирката.

Нямаше защо да се тревожи. В стаята си на третия етаж Типтън Плимсол приключваше с третия подкрепителен сухар и го прокарваше през тесния си хранопровод с мляко, точно както бе обявил. От време на време, докато сръбваше от чашата, хвърляше по един бърз поглед през рамо. После, видимо успокоен, подновяваше пресушаването на въпросната течност.

[1] Джо Луис — американски боксьор, шампион тежка категория (1937–1949), бел.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

I

Пътят от Падингтън до Маркет Бландингс с бърз влак беше около три часа и четиридесет минути. Прудънс Гарланд, натоварена според разпорежданията на майка си на влака в дванадесет и четиридесет и две, стигна до местоназначението малко преди пет, навреме за чаша чай и един хубав рев. Бъдеща невеста, отлъчена от годеника си в деня на сватбата, едва ли можеше да бъде много весела компания и Прудънс не беше изключение на правилото. Типтън Плимсол, така яростно настроен срещу лицето на Бил Листър, би се учудил защо трябва да се прави такъв въпрос от това, че не си се свързал с подобна муцуна, но девойката не гледаше така на нещата. Тя изобщо не криеше факта, че ситуацията е крайно неприемлива и печалният ѝ лик би хвърлил черна сянка дори и върху някоя парижка бална зала. Затова няма защо да се учудваме, че когато час по-късно Типтън пристигна в древния дом на Емсуъртови, първото му впечатление беше твърде меланхолично. Макар че Прудънс не присъстваше в този момент, защото бе извела разбитото си сърце на разходка из околностите, скръбната и мрачна атмосфера все още витаеше из къщата като миризма от къкреща зелка.

Печал на особено големи талази струеше и от домакина, лорд Емсуърт. Той имаше меко сърце и винаги изпитваше болка, когато някоя от многобройните му племенници пристигнеше в Бландингс, осъдена на заточение затова, че се е влюбила неразумно. Отгоре на това първите думи на Прудънс, докато чоплеше кифличките и се плацикаше с чая, се състояха в изявлението, че тъй като животът ѝ бил съсипан, самата тя щяла да се отдаде на добри дела.

Лорд Емсуърт знаеше какво означава това. Той си даваше сметка, че кабинетът му отново ще претърпи основно почистване. Вярно, нещастната девойка бе казала само, че възнамерява да се заеме с часовете по вероучение на децата от Бландингс Парва, но той разбираше, че нещата ще стигнат по-далеч. От водещ часове по вероучение на децата до професор по майчински надзор и разчистване на кабинети има само една крачка.

Лорд Емсуърт не можеше да забрави племенницата Гертруд, която, докато излежаваше присъдата си заради енорийския свещеник, се беше превърнала в яростен чистач. Сега той нямаше никакви основания да разчита, че след като се успокои и влезе в крачка Прудънс няма да достигне същите висоти, та дори и да ги надмине. За момента можеше да утолява жаждата си за добри дела с часовете по вероучение, но нещо му подсказваше, че това ще бъде просто за разгривка — една малка тренировка за по-велики цели. Ако към тези основателни страхове се прибавеше и факта, че видът на по-младия му син Фредерик оказваше обичайния ефект върху чувствителния граф, то може да се разбере защо по време на посрещането на Типтън Плимсол лорд Емсуърт седеше прегънат на четири в един ъгъл, трепереше неудържимо и не взимаше участие в разговора.

Отчаянието на полковник Уедж и съпругата му лейди Хърмион бе демонстрирано приблизително по същия начин. То се дължеше отчасти на зловредната зараза, разпространена в Бландингс от Прудънс. Но в допълнение бе задълбочено от друга трагедия. В този паметен ден, точно когато бе така важно да е във върхова форма, за да направи впечатление на младия милионер, тяхната дъщеря Вероника биде ухапана от един мерзък комар по носа. В резултат на това върху последния се бе появил пурпурен оток, който помрачаваше бляскавата ѝ хубост някъде между шестдесет и седемдесет процента. „Мазилото на Съг“, така горещо препоръчано от местния аптекар, свърши каквото можа, но на бедните родители, както и на лорд Емсуърт, не им беше до смях.

Не трябваше да мине много време и Типтън вече се чудеше дали елиминирането на ужасното лице от живота му не бе откупено на твърде висока цена, подлагайки се на дълъг престой в тази средновековна морга. Най-накрая прозвуча гонгът за преобличане, който го накара да се почувства като обсадения гарнизон в Лъкнау^[1], дочул в далечината квика на шотландските гайди. Звукът сложи край на безнадеждната летаргия и извади на бял свят облекчението, че следващият половин час ще може да остане сам. Това се случи в седем и тридесет. В седем и петдесет и пет той отново повлече неохотно крака надолу към гостната. И тогава, в седем и петдесет и седем, изведнъж всичко се промени. Покрусата беше изчезнала, на

небосклона грееше надеждата, в стаята звучеше нежна музика, а във въздуха трептеше дъх на теменужки и рози.

— Дъщеря ми Вероника — чу се един глас и Типтън Плимсол се закова на място, олюлявайки се леко напред-назад с очи, изхвъркнали иззад роговите рамки.

За гореспоменатия Съг не се знае почти нищо. Може да е бил добряк, а може и да не е бил. Може да е обичал животните и всички съседни да са го уважавали, но и това не е сигурно. Пълна липса на факти по този въпрос. Но за Съг, краля на лечебните мазила, можем да говорим без угризения. Става ли дума да се забърка някой лечебен мехлем, равен на него няма.

Вероника Уедж стоеше и зяпаше Типтън Плимсол с огромните си очи като крава, загледана през оградата в кърмното цвекло, и никой не би предположил, че само преди няколко кратки часа носът изпод тези очи е бил с цвят и форма на червена камба. Съг се беше заел с обекта и с помощта на магическото си изкуство го беше превърнал отново в предишния съвършен израстък. С две думи, човек да му свали шапка на тоя Съг.

— Племенницата ми Прудънс — продължи гласът, който достигаше до него през някаква розова мъгла под акомпанимента на арфи, лютни и тромбони.

Типтън нямаше време за племенницата Прудънс. Като хвърли един бегъл поглед, колкото да разбере, че представената му особа е синеока дребосъчка, той отново се зае с изучаването на Вероника. И колкото повече я изучаваше, толкова повече му се струваше, че сякаш е била извадена от собствените му мечти. Любовта бе навестила Типтън Плимсол и то за първи път, в което той изобщо не се съмняваше. Сега разбираше, че това, което по погрешка бе взел за божественото чувство в случая с Дорис Джимпсън и още двайсетина други, е било само бледо копие на истинската страст, като някое от ония безполезни мазила, за които Съг с право предупреждаваше обществеността.

И той все още се блещеше с растящо изумление, когато бе обявено, че вечерята е сервирана.

[1] Авторът има предвид един епизод по време на Народното въстание в Индия през 1858 г. против британското управление. Град Лъкнау е бил превзет от метежниците и впоследствие освободен от

британски военни части. Но силите им не са били достатъчни да прочистят района от многобройните въстаници и самите те се оказват обсадени, докато на помощ не идва генерал Колин Кембъл със своето шотландско отделение, бел.пр. ↑

II

В английските имения из провинцията вечерята обикновено е нещо скучно и отегчително. Ако управляващите класи на островното кралство имат някакъв кусур, то това е склонността им, когато са на маса, да преживят храната си мълчаливо оцъклени, без никакъв опит да подсигурят благодатна почва за един празник на ума и полет на душата. Но тази вечер в по-малката от двете трапезарии на замъка Бландингс витаеше съвсем друга атмосфера. Няма да отидем твърде далеч, ако я определим като атмосфера на безгрижна веселба. Реакцията на богатия гостенин към хубостите на детето им не беше убягнала от погледа на полковник Егбърт и лейди Хърмион. Нито пък на въпросното дете. Чувствата на всичките трима представители на фамилия Уедж с две думи можеха да се сравнят с чувствата на семейство, което е уцелило шестицата.

Колкото до другите, Прудънс, след като малко преди гонга за преобличане научи от Фреди за планове на любимия си, беше във вихъра на радостта, Фреди, който обичаше да се среща с бившите си годеници, с удоволствие поднови приятелството с Вероника и използва случая да ѝ поговори надълго и нашироко за кучешките бисквитки. Лорд Емсуърт, информиран от Прудънс, че е размислила и е решила да се откаже от добрите дела, беше толкова щастлив, колкото заслужава един прекрасен човек като него. И ако вземаше минимално участие във веселите подмятания, прелитаци като разноцветни фойерверки над масата, то се дължеше единствено на факта, че успя да избегне сестринската бдителност и да си донесе книгата за прасетата, която сега четеше скришом изпод покривката. И от цялото това честито множество, най-честит беше Типтън Плимсол. Нито самоналоженото въздържание, нито дори мястото му като на почетен гост до страховитата домакиня можаха да помрачат настроението му. От време на време очите му се стрелкаха към Вероника и всеки път видът ѝ предизвикваше у него нов пристъп на духовитост.

Точно той подхвърляше най-веселите закачки. Той разказваше най-пикантните вицове. В паузата между супата и рибата той

забавляваше компанията с развлекателни трикове, балансирайки вилицата и чашата за вино. Накратко, до едно време той беше Духът на веселието от плът и кръв. Но, както казахме, до едно време. И по-точно до момента на сервирането на основното ястие. Точно тогава безмълвните свидетели от гоблените по стените отбелязаха, че младият повелител на веселящите е изпаднал в дълбоко мълчание и че отказва блюдото с жест, който може да се нарече само байроновски. Ясно беше, че нещо се е случило с Типтън Плимсол.

Истината е, че по време на един от бързите си погледи към Вероника, той я бе забелязал как дяволито шляпва Фреди по китката, наричайки го „глупчо глупав“. Тази гледка направо му бръкна във вътрешностите и ги оплете на спирала. От известно време Типтън забелязваше, че двамата се разбират твърде, та чак прекалено, добре, но мъчейки се да не става тесногърд, си беше казал, че не може да няма известно приятелство между братовчеди. Епизодът с шляпването, обаче, бе съвсем друга работа. Струваше му се, че това отива далеч извън рамките на добрите роднински чувства. Той беше мъж на силните страсти и зеленоокото чудовище на ревността^[1] пропълзля по крака му и го ухапа до кокал.

— Не, благодаря — отвърна ледено на прислужника, който се опитваше да го заинтригува с пилешки дробчета и сладкиши.

Ех, да можеше да знае, че в това, което накара Вероника да шляпне Фреди по китката, нямаше нищо, което да извика руменина по бузите на скромността. Цялата работа стана, когато Фреди й каза с поверителен тон, че кучешките бисквитки на Доналдсън са толкова хранителни, че на практика са достойни за човешка консумация. При което, както може да се очаква от момиче с нейния интелект, Вероника го бе шляпнала закачливо по китката и го бе нарекла „глупчо глупав“. Но тъй като Типтън не разполагаше с тези факти, оставаше му да се терзае и мрачно да мълчи. Това така разтревожи лейди Хърмион, че тя реши да потърси причината. Като проследи косите погледи, лесно разбра положението на нещата и взе решение да поговори откровено с Фреди след края на вечерята. Напомни си още да обмени няколко думи с дъщеря си. Последното от тези две намерения успя да осъществи щом дамската част от компанията стана от масата и остави мъжете да пият портвайн. При това го осъществи толкова успешно, че първото нещо, което Типтън забеляза, когато влезе в гостната, бе

приближаващата се към него Вероника Уедж с пухкава наметка на грациозните си рамене.

— Маминка ми каза да ви питам не бихте ли искали да видите градината на лунна светлина — каза тя, откровена както винаги.

Само секунда по-рано Типтън си мислеше, че за него няма вече живот, защото като капак на това, че избраното момиче пошляпва китките на други мъже се беше прибавила и агонията да гледа как домакинът му, синът на домакина и зетят на домакина опустошават портвайна с кофи, докато той е принуден да остане настрана от гуляйджиите. Но след думите на Вероника музиката отново зазвуча в ушите му и въздухът пак се изпълни с дъх на теменужки и рози. Колкото до розовата мъгла, той едва виждаше през нея.

Затова изхриптя в екстаз:

— Дали бих искал!

— Е, бихте ли искали?

— Бих казал да.

— Навън е дяволски хладно — каза Фреди критично. — Няма да ме хванете за никакви градини. Стойте си на топличко вътре, ако питате мене. Какво ще кажеш да хвърлим една табла, Вий?

Възпитанието си е възпитание. Лейди Хърмион Уедж може и да приличаше на готвачка, но в кръвта ѝ течеше кръвта на сто графа. Тя надви внезапното желание да фрасне племенника си по кухнята глава с най-близкия тъп инструмент.

— Съвсем не е хладно — обади се тя. — Навън е прекрасна лятна вечер. Даже няма да ви трябва шапка, мистър Плимсол.

— Каква ти шапка — съгласи се Типтън с ентузиазъм. — Да вървим!

Той мина с прелестната си придружителка през френския прозорец, а лейди Хърмион се обърна към Фреди.

— Фреди — рече тя.

Тонът ѝ беше строг и отчетлив, тон на леля, която запретва ръкави, плюе си на ръцете и се подготвя да даде един хубав урок на племенника си.

Някъде по това време в странноприемницата „Гербът на Емсуърт“, отпочинал след солидната вечеря в столовата, Бил Листър се излежаваше на един шезлонг в задната градина, съзерцаваше луната и мислеше за Прудънс. Беше му дошла идеята, че в такава нощ би било

разумен ход да извърви трите километра до замъка и да погледа нейния прозорец.

[1] Авторът намеква за Отело от едноименната трагедия на Шекспир, бел.пр. ↑

III

Стъпвайки на алеята Типтън подхвана с това, че градината изглеждала прекрасно на лунна светлина, а Вероника отвърна: „Да, наистина!“. Той продължи със забележката, че всички градини изглеждат по-красиви, когато има луна — така де — отколкото... ами... хм... когато няма луна, а Вероника каза: „Да, именно!“. Дотук репликите не биха посрамили нито един артистичен прием, като например тези на мадам Рекамие^[1]. Но в този момент внезапно вдъхновението на Типтън пресъхна и последва продължителна тишина.

Истината е, че Типтън Плимсол бе от ония младежи, които, когато са на градус, могат да разтърсят от смях цяла маса себеподобни индивиди, поканени на почерпка. Но оставени насаме с млада девойка, те губят ума и дума. Въпросната ситуация се задейства особено силно точно сега, когато се оказа сам-самин с девойката на обляната в лунна светлина тераса. Пламенната му любов, зашеметяващата ѝ хубост и фактът, че на вечеря не бе лизнал нищо освен боза, всичко това накуп го правеше непохватен.

След малко Вероника отново подхвана нишката на разговора, като се оплака, че същия ден я ухапал комар по носа. Като потрепера при тази новина, Типтън рече, че никога не е обичал комарите. Вероника се съгласи, че и тя не обича комарите, но те все пак били по-поносими от прилепите. Да, потвърди Типтън, о-о, разбира се, да, много по-поносими от прилепите. За котките Вероника се изказа ласкаво, а Типтън се съгласи, че котките са супер. По въпроса за плъховете мненията им отново не се различаваха, като и двамата бяха убедени в липсата на каквото и да било очарование у противните гадинки.

И така, ледът беше разпукан и разговорът протече сравнително гладко до момента, в който Вероника изрази мнение, че май ще е по-добре вече да се прибират. Типтън възкликна: „О, не още!“, Вероника настоя: „Мисля, че ще е по-добре.“, а Типтън се съгласи: „Е, добре, щом трябва“. Сърцето му лудо подскачаше и препускаше, когато я

придружи до гостната. Ако някога у него е имало съмнение, че те двамата са родени един за друг, то вече не съществуваше. Струваше му се абсолютно невероятно двама души да мислят толкова еднакво за всичко — за комарите, за прилепите, за котките, за плъховете, абсолютно за всичко. Колкото до епизода на масата, беше готов да го опрости. Вярно, тя като че ли наистина шляпна закачливо Фреди по китката, но това може да се обясни, например с предположението, че ръката ѝ се е изметнала. Въодушевлението му продължи през цялата дълга тиха домашна вечер. Чак до часа за лягане Типтън се чувстваше така, както друг път се бе чувствал едва по средата на втората бутилка. И наистина, когато в десет и тридесет бе внесен подносът с уиски и другите подробности, той си взе бозата без да му мигне окото. Даже се изненада, че Фреди и полковник Уедж могат да имат нужда от нещо по-силно.

В единадесет лейди Хърмион поведе процесията към спалните, а в единадесет и десет Типтън си беше в стаята на втория етаж и рееше поглед към луната, все още под упойката на онова странно трескаво възмущение, което завладява младите мъже за пръв път срещнали сродна душа от противоположния пол. Струваше му се абсурдно да си ляга, когато изпитва подобни чувства. Той продължаваше да се взира в луната, която като че ли го мамеше навън. А пет минути по-късно вече отваряше френския прозорец на гостната и прекрачваше към терасата. В този момент един глас рече: „Да му се не види!“ и Типтън видя до рамото си лорд Емсуърт.

[1] Мадам Рекамие (1777–1849) — известна фигура във френските интелектуални и литературни кръгове, бел.пр. ↑

IV

В моменти на вълнение пенснето на лорд Емсуърт винаги подскачаше, отделяше се от твърдата си основа и увисваше, игриво, поклащайки се на края на връвта си. Същото се случи и сега при вида на тази прокрадваща се през френския прозорец фигура, защото графът реши, че не може да е друг, освен някой крадец. После се сети, че крадците не излизат, а влизат и посегна с успокоена ръка към висящото пенсне, придърпа го и го върна върху носа си. Тогава успя да види, че другият не бе някой среднощен мародер, а само госта им Попкинс, или Пъркинс, или Уилбрахъм — точното име му се губеше.

— А, мистър ь-ь-ь — каза той сърдечно.

По принцип господарят на замъка Бландингс не обичаше много компанията на младежта. Всъщност, единствените случаи, когато ставаше по-пъргав и скоклив, бяха точно моментите, когато се мъчеше да я избегне. Но днес чувстваше топло великодушие към цялата човешка раса. Промяната в намеренията на Прудънс, разбира се, имаше значителен принос за това необичайно поведение, но главната причина бе, че по време на разговора, докато пиеха портвайна, синът му Фредерик беше споменал, че този път няма, както обикновено, да се залепи за замъка Бландингс като пощенска марка, а само ще го използва като база за операции в района. Шропшър и околните графства са особено богати на земевладелци с дворове, пълни с кучета, и Фреди имаше намерение да осъществява кратки визити, като понякога остава да пренощува, а друг път направо да се вкопчва в нещастната жертва за дни наред.

Един баща не може да не се чувства въодушевен при такава новина, затова тонът на лорд Емсуърт бе любезен и подкупващ.

— На малка разходка, а, мистър ь-ь-ь?

Типтън потвърди, като добави отбранително, че нощта е чудесна.

— Прекрасна — съгласи се лорд Емсуърт и тъй като беше човек, който обича да е абсолютно ясен, допълни: — Прекрасна, прекрасна, прекрасна, прекрасна. Има луна — и със замах на ръката насочи

вниманието на младия си приятел към това допълнително обстоятелство.

Типтън отвърна, че я е забелязал.

— Светла — каза лорд Емсуърт.

— Много светла — кимна Типтън.

— Много светла, наистина. О, изключително светла. И после, като смени темата, попита:

— Вие интересувате ли се от свине, мистър ъ-ъ-ъ, този...?

— Плимсол.

— Не сол, свине — повиши тон лорд Емсуърт, изговаряйки думата отчетливо.

Плимсол обясни, че му е припомнил името си.

— О, така ли? — лорд Емсуърт се замисли. В ума му се въртеше някакъв спомен. Някой го беше помолил да каже нещо — не помнеше точно какво — на човек с това име. — Е, канех се да кажа, че отивам към кочината да послушам моята свиня.

— О, така ли?

— Тя се казва Плимсол.

— Ами? — това съвпадение изненада Типтън.

— Исках да кажа Императрицата на Бландингс. Тя спечели сребърен медал за гойни прасета в Шропшърското селскостопанско изложение два пъти...

— О-хо!

— ... в две последователни години.

— У-ха!

— Нещо, което никоя друга свиня не е постигала.

— Е, това се вика успех!

— Да, нечуван подвиг. Тя е много дебела.

— Не се съмнявам.

— Страхотно дебела.

— Обзалагам се че е така — каза Типтън, който страдаше безмълвно. Един влюбен, излязъл на лунна светлина да по-мечтае за обожавания обект, не обича да бъде разсейвай с някакви си прасета, колкото и да са охранени. — Е, да не ви задържам. Нали искате да видите свинята си.

— Мислех, че вие искате — каза лорд Емсуърт. — Ще вървим по тази пътека.

И той хвана Типтън за ръката, но този арест наистина беше излишен. Типтън се беше примирил и тръгна покорно. Той нямаше никакъв опит в отказването на досадни лордове, а беше твърде късно да започне да се учи сега. Като си пожелаваше спътникът му да се спъне в тъмното и да си строши врата, Типтън вървеше до лорд Емсуърт без съпротива.

Както обикновено в този час на нощта Императрицата се беше оттеглила за сън. Ето защо за момента лорд Емсуърт можеше да даде на госта си само словесен портрет на нейните хубости. Но той утеши Типтън, че ще дойдат и по-удобни моменти.

— Ще ви доведа да я видите утре сутринта. Или, по-скоро утре следобяд, защото сутринта ще уреждам нещата с художника, който ми изпраща Галахад. Моят син Фреди — обясни той — ми предаде, че Галахад ми е изпратил един художник да нарисува портрета на Императрицата. Това е моя стара идея. Писах на сестра ми Дора да ми намери художник, но тя ми отговори много грубо да не се правя на малоумник, а и сестра ми Хърмион не одобри проекта. Изглежда не им се нрави една свиня да се появи в семейната портретна галерия. Тази, до която седяхте на масата тази вечер, беше Хърмион. А момичето до Фреди е дъщеря ѝ Вероника.

За пръв път Типтън си помисли, че нещо от останките на нощната му разходка може да бъде спасено.

— Мисля, че е очарователна — пригответи се той за дълъг приятен разговор на любимата тема.

— Хърмион? — възкликна изненадан лорд Емсуърт. — Хърмион?

— Мис Уедж.

— Не я познавам. Но ви говорех за племенницата ми Вероника. Добро момиче, има много качества.

— А-а! — въздъхна Типтън благоговейно.

— Има златно сърце и обича свинете. Веднъж я видях как се отклони от пътеката, само за да вземе един картоф, който Императрицата беше избутала през оградата и да ѝ го хвърли в кочината. Много ме зарадва. Не всяко момиче може да бъде толкова грижовно.

Типтън беше толкова разчувстван от това доказателство за деликатната душа на своята богиня, че за момент остана безмълвен.

После промълви:

— О, боже!

— Синът ми Фреди, който присъстваше...

Гласът на лорд Емсуърт секна. Това трето споменаване на помладия му син изглежда раздвижи паметта му. Той бавно започна да си припомня.

А, да. Сети се. В спалнята... Егбърт, който нахлу при него... оная бележка в книгата за прасетата.

— Фреди, да — продължи той. — Разбира се, да, Фреди. Знаех си, че искам да ви кажа нещо за него. Преди време той и Вероника бяха сгодени.

— Какво!

— Да. Годещът се разтури... Защо, не мога да си спомня... Може би защото Фреди се ожени за друго момиче, но те все още са предани един на друг. Винаги са били, още като деца. Спомням си, че жена ми наричаше Вероника малката любимка на Фреди. По това време жена ми беше жива — обясни лорд Емсуърт, за да не би гостът да си помисли, че това е бил глас от гроба.

Макар по този начин да бе предотвратена всяка възможност за недоразумение, челото на Типтън остана свъсено и нерадостно. Задавен от вълнение, той не можеше да си поеме въздух. Веднъж, по време на една необуздана приятелска среща в кръчмата, някой го бе ударил по носа с дървена паница. Ето така се чувстваше и сега — стои на един крак сред люлеещата се и разпадаща се вселена.

Много влюбени в неговото положение биха се успокоили при мисълта, че Фреди, след като вече е женен мъж, не би могъл да участва в състезанието за ръката и сърцето на Вероника Уедж. Но за беда възпитанието на Типтън беше такова, че подобна мисъл не би могла да му прозвучи успокоително. Той израсна като син на родители, които почти веднага след женитбата си започнаха да се надпреварват със завидно постоянство да се женят за други хора. В резултат детството му мина като на ония слисани отроци, които непрекъснато минават от ръка на ръка като кожена топка за упражнение. А и в по-зрели години беше виждал сред приятели и познати твърде много от ония любовни триъгълници с бившата съпруга, за да вярва безрезервно в трайността на брачната връзка. Онази същата Дорис Джимпсън, в която някога се мислеше за влюбен, беше станала Дорис Буул, Дорис Бъсбридж и

Дорис Апълджон в такава скоростна последователност, че на човек не му оставаше време да мигне.

Ето защо фактът, че малкият любимец на Вероника вече е женен мъж, изобщо не го изключваше в очите на Типтън от списъка на претендентите. Той предполагаше, че Фреди се е отегчил от мисис Фреди и я е изпратил в Париж, за да осигури развода, нещо, което този град правеше с щедра ръка, и сега, надигайки гребен в очакване, се готви да започне флирт с бившата изгора. Естествено, онази приглушена забележка на масата за вечеря, която беше накарала момичето да го шляпне по китката и да го нарече „глупчо глупав“, е била нещо като опипване на почвата. Така обобща Типтън ситуацията и макар че луната си беше съвсем истинска, а не като ония декори на сцената, които изчезват, когато стане гаф с осветлението, на него му се стори, че точно това се е случило.

— Май трябва да се прибирам — каза той глухо. — Стана късно.

Докато вървеше към гостната, една натрапчива мисъл се въртеше в бучащата му глава и тя бе следната: да вървят, по дяволите всички мутри, които се блещят в него, но на него — Типтън Плимсол, му бяха нужни две-три глътка за кураж. Беше убеден, че даже и Е. Дж. Мъргатройд, ако научи фактите, би го потупал по рамото и би му рекъл да дава смело напред. Ако сега беше тук до него, би казал, че никога няма да има нужда от едно питие повече, отколкото в този сърцераздирателен момент. И в края на краищата, трезвомислещият доктор би го успокоил — от два часа днес следобяд, та чак до сега той водеше тих, улегнал живот, а това намалява риска до минимум.

Гарафата все още беше на масата в гостната, а в нея скъпоценното ѝ съдържание си стоеше непокътнато. На Типтън не му трябваше повече от секунда да я грабне и да гаврътне една дълга живителна глътка. После, като разумен мъж, той насочи мислите си към бъдещето. Благодарение на онези смахнати инструкции, които беше дал на Фреди, а именно — да му се сервира само безалкохолно питие, докато е в Замъка, тази глътка можеше да бъде последната му утеха, докато се върне в цивилизацията, освен ако не вземе мерки. При тази перспектива косата му настръхна. Нужни бяха светкавични действия и той ги предприе. Забърза към стаята си и там намери плоската бутилка, без която не тръгваше на път и която този път носеше отчасти по навик, отчасти от сантиментални подбуди. Занесе я

долу в гостната и я напълни. После, като се увери, че е направил всичко, което човек може да направи, за да осигури бъдния ден, се върна в спалнята.

По време на тези бързи мерки луната се беше показала отново. Облегнат на перваза, Типтън я гледаше как къпе в нежна светлина поляни и храсталаци. И понеже беше дошъл на себе си, отново имаше възможност да даде одобрението си от действията й. Фактът, че дели една планета с Фреди все още го натъжаваше, но страхът от съперничество бе изчезнал. Оная глътка от гарафата му беше дала сили да се справи с дузина Фредовци и сега му мина през ум, че още една подобна от бутилката ще придвижи нещата по-напред. Ето защо гаврътна веднъж и се готвеше да гаврътне втори път, когато изведнъж ръката му застина във въздуха и той се наведе силно напред, вгледан в нощта. Някакво движение долу на поляната привлече погледа му.

Изглежда беше човешка фигура.

И наистина беше човешка фигура — тази на Бил Листър, който беше привел в изпълнение плана си да иде до Замъка и да погледа прозореца на Прудънс. Фактът, че не знаеше кой от толкова много прозорци е нейният, не го възпря ни най-малко. Имаше намерение да ги гледа всичките, за да бъде сигурен. И между другото, той беше направил страхотно попадение. Момичето спеше в стаята до Типтън, онази с балкона. Бил я беше съзерцавал преди малко и сега се беше придвижил да съзерцава съседната. И когато лунните лъчи осветиха ясно лицето му, Типтън се изстреля обратно в стаята, добра се с усилия до леглото и се тръшна безнадеждно на него.

Трябваше да минат няколко минути, за да събере сили, да отиде отново до прозореца и да погледне отново. И когато го направи, лицето вече го нямаше. Беше се появило, беше се ухилило злобно и се беше изпарило. Явно такава му беше практиката. Типтън се върна до леглото, седна отново и застина с брадичка, подпряна на ръката. Същинско копие на „Мислителят“ на Роден.

След малко лорд Емсуърт, клатушкайки се нагоре по стълбите към спалнята си, съзря дълго слабо очертание на площадката. Първата му мисъл беше за призрак, макар че би очаквал по-скоро жена в бяло или рицар в доспехи с глава под мишницата, отколкото този щръклест като върлина младеж с очила с рогови рамки. После, както се беше случвало и друг път, като запремига на парцали, успя да идентифицира

онзи симпатяга, който беше показал интерес към свинете, гостенина мистър Ъ-ъ, или мистър А-а, или вероятно мистър Хм.

— Я кажете — каза привидението с тих прочувствен глас, — ще ми направите ли една услуга?

— Искате пак да послушате свинята ми? Малко е късно, но ако наистина...

— Вижте — прекъсна го Типтън, — бихте ли взели тази бутилка? Оставете я някъде.

— Бутилка? Бутилка? Бутилка? Как? Да я оставя някъде? Разбира се, драги, разбира се, разбира се, разбира се — закима лорд Емсуърт, защото подобна задача му беше напълно по силите.

— Благодаря. Лека нощ.

— Ъ? А, лека нощ? Да, точно. О, именно, да, точно.

ΓΛΑΦΑ ΠΕΤΑ

I

„Гербът на Емсуърт“, тази отколешна страноприемница, в която Бил Листър се беше установил заедно с боите, четките, платната, палитрата, триножника и какво ли не, се намира на живописната главна улица на градчето Маркет Бландингс. Някъде на смрачаване на третия ден от неговото пристигане един двуместен автомобил заби спирачки пред входа, застрашавайки живота на една местна котка, а от нея слезе Фреди Трийпуд. След като беше отделил няколко ноци на Бракънбърови от Чешър, той се канеше да посети не по-малко достойните Фаншоу-Кадуикови от Устършър.

Замъкът Когуич се намираше близо до градчето Когуич-ин-дъ-Марш, графство Чешър и беше седалище на сър Рупърт Бракънбъри, р.л.д. След престоя си там Фреди преливаше от кипящ възторг. Беше отишъл с намерението да склони сър Рупърт към сътрудничество и постигна целта си. Ловките му разговори по въпросите за продажбата бяха покръстили този р.л.д. в ревностен поклонник на „Кучешка наслада на Доналдсън“. И като се има предвид, че съкращението р.л.д. означава „ръководител на ловна дружинка“, читателят може да разбере за какво става дума — ловци от околните графства ще идват да ловуват с Когуич и ще се дивят на бляскавото здраве на неговите хрътки. „Ей богу, сър Рупърт — ще му викат те, — тия твои кучета изглеждат дяволски добре!“ На което сър Рупърт ще отговаря: „Нищо чудно, като се има предвид че набиват непрекъснато «Кучешка наслада на Доналдсън», един продукт за здрави кости, особено богат на витамин А, В и С“. „«Кучешка наслада на Доналдсън», а?“ — ще цъкат ловците и ще си отбелязват, че трябва да се запасят от нея за своите четириноги. После пък други ловци ще се срещнат с тези ловци и ще рекат: „Ей богу...“. Е, ясно е как се разпространяват подобни вести. Като огън в суха гора.

Докато минаваше през портала на „Гербът на Емсуърт“, Фреди весело си свирукаше. Нямахше дори и най-слабо предчувствие, че делата на Бил Листър могат да бъдат нещо друго, освен тип-топ. До този момент между Мазола и татенцето трябва да е пламнала дълбока

дружба. Направо чуваше как бащицата казва: „Наричай ме чичо Кларънс, ако искаш“. Ето защо информацията, която получи на рецепцията, направо му дойде като гръм от ясно небе. Трябваше да се хване за един минаващ прислужник, за да не падне.

— Заминава?

— Да, сър.

— Заминава? — повтори невярващо Фреди. — Но, по дяволите, той тъкмо дойде. Трябваше да остане седмици. Сигурен ли сте?

— О, да, сър. Господинът плати сметката си и поръча такси, за да хване влака в шест часа за Лондон.

— Той в стаята си ли е?

— Не, сър. Господинът излезе на разходка.

Фреди пусна прислужника, който му благодари, и отмина. Нацупен и смръщен, той се върна в автомобила си. Беше дълбоко разтревожен. Освен ако всички улики не го заблуждаваха, нещо твърде сериозно се бе случило и се налагаше, така му се стори, да се намеси спешно в нещата.

Почти веднага той прозря спасителния път — разследване. Младите бизнесмени в „Доналдсънс Инкорпорейтид“ са обучени да мислят като светкавица и рядко се случва да изпаднат в объркване повече от минута и четвърт. Ако някой може да хвърли светлина върху мистерията, то това ще е братовчедка му Прудънс. Тя със сигурност ще е достоверен източник. Мъж, който се е потил четири часа във влака до някакво си забутано градче в провинцията, само за да бъде близо до любимото момиче, не може току-така да си тръгне, без да се обясни с него. След няколко секунди Фреди вече натискаше газта към Замъка. Никой по-добре от него не би могъл да разбере какъв шок ще е това за Фаншоу-Кадуикови от Устършър, които няма да му се радват толкова скоро, колкото очакваха, но нищо не можеше да се направи. В живота на всеки човек падат и градушки, но Фаншоу-Кадуикови трябва да съберат сили и да посрещнат удара по мъжки. Като покровител и поддръжник на Бил негов дълг беше да достигне до сърцевината на нещата, докато получи подробностите направо от извора.

Двуместният автомобил можеше да развие сто и двадесет и шофьорът му достигна портите на Замъка за рекордно време. Но като мина през тях и излезе на алеята, забави ход. Беше забелязал пред себе си позната фигура.

Постави пръст на клаксона и бибишна няколко пъти.

— Хей, Типи! — викна той. Бързаше, но не можеше да отмине стар приятел, без дори да му махне с ръка, след като не го е виждал няколко дни.

Типтън Плимсол спря, погледна през рамо и като видя кой му говори, смръщи чело. От известно време крачеше по алеята, потънал в мрачни мисли. И сред тези мрачни мисли имаше няколко особено неблагоприятни за въпросния бибишкащ бивш приятел. Бивш, защото ако някога гледаше на Фреди Трийпуд като на сродна душа и партньор, с когото можеше да прескача от един гуляй на друг, сега той бе в очите му само съперник в любовта, при това злокобен, лукав мошеник, който без колебание може да бъде класифициран като подла змия. А ако сред змийските видове не съществуват подобни развратници, които ухахват всички момичета наред, след като са захвърлили жена си като празна тубичка от паста за зъби, то Типтън наистина не знаеше каква точно е тази категория.

— Мм-хр — изхриптя той хладно. Възпитаният човек трябва да отговаря на змиите, когато го заговорят, но не е длъжен да бъде приветлив.

Униинето му не остана незабелязано. И едва ли би могло, освен на някое погребение. Но Фреди, давайки си погрешно обяснение, бе по-скоро доволен, отколкото огорчен. От човек, отказал се изведнъж от алкохола, който някога му е бил основна храна, може да се очаква известна депресия. Тази хамлетовска безнадеждност свидетелстваше единствено, че бившият му съгуляйджия продължава да е въздържател и това му правеше чест. Единственият начин да уважи мрачните чувства на приятеля си бе да сниши съчувствено глас, като че се намира пред постелята на болник.

— Виждал ли си някъде Пру? — попита той с хрипкав шепот.

Типтън се намръщи.

— Да не си прегракнал? — попита го той злъчно.

— А? Не, Типи, добре съм си.

— Тогава защо, по дяволите, говориш като комар с примка на шията? Какво рече?

— Попитах дали си виждал някъде Пру.

— Пру? — бръчките по челото му станаха по-дълбоки. — А имаш предвид дребосъчката.

— Не знам дали бих я нарекъл дребосъчка, Типи.

— На мен ми изглежда такава — не отстъпи Типтън. — Рижав фъстък.

— Е, не е някоя кранта — съгласи се Фреди миролюбиво. — Никога не е била. Някои момичета са като върлини, други не. Такъв е животът. И все пак, като оставим засега тази страна на въпроса, знаеш ли къде мога да я намеря?

— Не можеш. Отиде с леля си да посети някои си Бримбъллови.

Фреди цъкна с език. Знаеше какво означават тия следобедни посещения в провинцията. Докато пиеш чай, докато те разведат из градината и кажеш колко е била хубава преди месец, докато се върнеш в къщата и разгледаш семейния албум, то вече станало време за вечеря. Следователно бе безсмислено да чака Прудънс. Освен това мъчителното очакване, на което можеш да подложиш Фаншоу-Кадуикови от Устършър, си има някаква граница. Не можеш да ги караш, горкичките, да чакат като изоставени девици.

Фреди изпълни няколко сложни маневри с колата. Когато успя да я насочи към портала, се сети, че Прудънс може да се е доверила на братовчедка си Вий.

— А къде е Вий? — попита той.

Типтън Плимсол потрепера от глава до пети. Беше очаквал това. Всички тия приказки за дребосъчката Прудънс бяха само прах в очите, но той не се лъжеше толкова лесно. Студенината в тона му се сгъсти.

— Тя също излезе. Защо?

— Искан да я питам нещо.

— Какво?

— Нищо особено.

— Мога да ѝ предам съобщение.

— О, не, няма нужда.

Последва мълчание и за беда точно тогава Фреди си спомни страстната тирада, която леля му Хърмион му бе изнесла в гостната вечерта, когато пристигнаха. За малко щеше да изпусне една възможност да вметне няколко навременни думи.

В случая, за който става дума, едва не разкъсвайки Фреди на парчета, лейди Хърмион Уедж му беше дала ясно да разбере, че идеята за връзка между дъщеря ѝ и Типтън Плимсол ѝ е близка до сърцето. А Фреди, като размисли върху нещата, решително я подкрепи. Един брак

между притежателя на контролния пакет акции на веригата магазини „Типтън“ и жена, която може да натисне, що се отнася до продажбите на Доналдсъновите кучешки бисквитки — това пасваше идеално на неговите планове. А той знаеше, че малката Вий, която спокойно би могла да е автор на песничката за добрите приятели, ще бъде отдадена на каузата докрай. Като се чудеше как е бил толкова небрежен досега, че да не впрегне всички усилия за тласкане на нещата в правилна посока, той реши да поправи нехайството си. Започна с това, че Вероника, според него, е супер, голям сладур и бижу, и не бил ли Типтън съгласен с него.

С поглед като на Отело и глас като на вълк в капан Типтън отвърна:

— А-ха.

— Дяволски привлекателна, нали?

— А-ха.

— Ами профила ѝ. Прекрасен, не мислиш ли?

— А-ха.

— И очите ѝ. Направо колосални. А и такава симпатяга. Имам предвид характера, душата ѝ и тям подобните му.

Човек, който продължително време се е обучавал в лирични отклонения по въпросите за кучешките бисквитки, не намира никакви затруднения при нужда да достигне същите висоти и на тема хубави момичета. В продължение на няколко минути Фреди говори с въодушевление и красота на стила, която би предизвикала завист у всеки дворецов поет. Във всяка негова дума бе вложено дълбоко чувство и много скоро Типтън започна да се чупи в кръста като ориенталска танцьорка. Естествено той предполагаше, че тази змия в човешки лик има подобно отношение към обожаваното от него момиче, но не подозираше, че нещата са отишли толкова далеч.

— Е — каза Фреди, като свърши. — Трябва да тръгвам. Ще се върна след няколко дни.

— О? — повдигна вежди Типтън.

— Да — увери го Фреди. — Но не повече от два-три.

И след тези ободрителни думи той натисна газта и подкара на първа. Стори му се, че скоростната кутия издава странен шум, но това беше само Типтън Плимсол, който скърцаше със зъби.

II

По-добри новини очакваха Фреди, когато се върна в „Гербът на Емсуърт“. Бил Листър си беше дошъл от разходка и сега опаковаше багажа в стаята си. Като взимаше по три стъпала наведнъж, Фреди нахлу без да се церемони много. Единственото нещо, което видя на влизане, беше задната част на приятел, наведен над куфара си. Фреди не беше особено проникателен наблюдател, но не се затрудни да схване, че пред него стои човек с тежка мъка на сърце. Лицето, което се надигна й го погледна, отговаряше напълно на въпросната задна част. И лице и задна част говореха за една измъчена душа.

— Мазол!

— Здравей, Фреди. Върна ли се?

— Само минавам. Ей така, минавам. Каква е тая история със заминаването, Мазол?

— Заминавам.

— Знам, че заминаваш. Казаха ми на рецепцията. Въпросът е — чуй ме ясно — защо заминаваш?

Бил положи една долна фланелка в куфара като човек, който слага венец на гроба на стар приятел и се изправи изтощен. Имаше вид на горила, която е захапала развален кокосов орех.

— Показаха ми вратата — отвърна той.

Макар и дълбоко разтревожен, Фреди не беше особено изненадан. Възможността да се случи нещо подобно, когато той не е там, за да държи всичко под надзор, му беше минала наум и преди.

— Опасявах се от това, Мазол — каза той мрачно. — Трябваше да остана до теб, за да те съветвам и напътствам. Какво стана? Татенцето не хареса ли портрета?

— Не.

— Но ти не си го завършил още, нали?

Малка искрица просветна в угасналия поглед на Бил. Той ската пижамата си с енергично движение.

— Разбира се, че не съм. Точно това се опитах да му обясня. Направил съм само една скица. Няколко пъти го повторих на стария

негодник... Извинявай.

— Няма нищо. Знам за кого говориш.

— Опитах се да му кажа, че портретът на една свиня трябва да се оценява като цяло. Но колкото повече му го повтарях, толкова повече той си знаеше своето.

— У тебе ли е скицата?

— Там, на леглото е.

— Дай да хвърля един... божичко, Мазол!

Фреди, който беше избързал към леглото и се беше навел над платното, отскочи назад като човек, който е видял нещо ужасяващо. После намести монокъла си, подготвяйки се да опита отново.

— И на тебе ли не ти харесва?

— Да ми харесва? Скъпи ми друже!

— Не забравяй, че не е завършена.

Фреди поклати глава.

— Няма смисъл, Мазол. Слава богу, че не е завършена. Такива неща трябва да се пресичат смело и до корен. Какво, за бога, те накара да изобразиш прасето като пияндур?

— Пияндур?

— Прасето, което виждам тук, е прасе, което е във вихъра на най-големия гуляй в живота си. Тия стъклени очи. Тая тънка усмивка. Виждал съм стария Типи да изглежда точно така. Ще ти кажа какво ми напомня. Напомня ми за карикатурите на прасета по коледните издания.

Бил беше потресен. Артистичният му дух не можа да понесе толкова много съкрушителна критика. Той също се приближи до леглото и огледа произведението си. Трябваше да признае, че в думите на приятеля му има зрънце истина. Не беше го забелязал по-рано, но миловидното лице на Императрицата, ухилено от платното, определено говореше за алкохолно опиянение. Като цяло видът ѝ беше вид на свиня в новогодишна нощ.

— Странно — измърмори той замислено.

— По-лошо от странно — поправи го Фреди. — Не се учудвам, че татенцето е бил разтърсен из основи.

— Мисля, че сгрехих, като се опитах да вкарам малко живот в лицето ѝ — каза Бил, отстъпи крачка назад и затвори едното си око. — Нямах представа, Фреди, колко отчайващо е за един художник да се

изправи срещу модел като този. Тя през цялото време лежеше на една страна със затворени очи, а от ъгълчетата на устата ѝ падаха олигавени парчета картофи. И на Веласкес нямаше да му е много драго. Стори ми се, че трябва някак да я посъживя, затова я ръгнах с един прът и бързо запечатах резултата, преди да заспи отново. Но сега виждам, че си прав. Това изражение е кофти.

— Също и формата. Направил си я продълговата.

— О, дреболия. Можех да я променя. Напоследък експериментирам в стила на кубистите и това беше просто една идея. Само пробвах.

Фреди погледна часовника си и беше шокиран от положението на стрелките. Злощастните Фаншоу-Кадуикови вече се терзаеха и несъмнено агонията щеше да става все по-мъчителна и по-мъчителна. Но той не можеше да остави нещата в този вид. Въздъхна и изтика настрана в съзнанието си мисълта за бедното семейство.

— Разкажи ми точно какво се случи, Мазол. До определен момент, разбира се, мога да си представя картината. Ти стоиш пред палитрата си, въртиш четките, а татенцето се приближава клатешком и намества пенснето си. Застава зад гърба ти. Наднича през рамото ти. И се дърпа назад с хрипкав рев. После какво? Отряза ти безусловно квитанциите, така ли?

— Да.

— Не остана ли вратичка за евентуално помирение?

— Не.

— И не е имало смисъл да предложиш да изтриеш нарисуваното и да опиташ отново, така ли?

— Така. Нали разбираш, опасявам се, че малко изпуснах гнева си. Не помня какво точно казах, но ефектът беше, че ако съм знаел, че иска напудрена, захаросана картинка, нямаше никога да приема предложението. И още нещо във връзка със задушаването на свободата на художника. А, да, казах му още да иде да се удави в гьола.

— Ти не си наред! Хм. Ха! Тц-тц. Това изобщо не ми звучи добре, Мазол.

— И на мене.

— Пру може да се ядоса.

Бил потрепера.

— Тя вече го направи.

— Значи сте се видели?

Бил потрепера отново.

— Да — потвърди той глухо. — Видяхме се. Беше с баща ти и остана малко, след като той си тръгна.

— И как реагира?

— Беше бясна и разтури годежа.

— Не може да бъде, Мазол. Сигурно не си я разбрал.

— Не мисля. Каза, че никога повече не иска да ме види и ще посвети живота си на добри дела.

— И ти какво отвърна?

— Нямах време да отвърщам. Тя се разсмя истерично и се изстреля като заек на пружина.

— Боже, боже! Разсмя се истерично, а? Виж го ти шантавият му фъстък. Понякога си мисля, че това дете не е с всичкия си.

Изтерзаното лице на Бил прие застрашителен вид.

— Да не искаш да получиш цицина на главата?

— Не — отвърна Фреди, след като обмисли въпроса. — Не, не мисля, че искам. Защо?

— Тогава не викай на Пру фъстък.

— Да не й викам фъстък?

— Да.

— Това май значи, че любовта още е жива.

— Разбира се, че е жива.

— Аз пък предположих, че ти е олекнало, задето си се отървал от момиче, което ти бие дузпата, само защото не си направил фурор с портрета на една свиня — начинание, изпълнено, според собствените ти думи, с много спънки.

Бил потрепера сприваво.

— Изобщо не беше така.

— Тогава съм разбрал погрешно разказа ти.

— Бедата е, че тя поиска от мен да изоставя рисуването, а аз не се съгласих.

— А, ясно. Става дума за оная работа с кръчмата.

— Да не би да знаеш?

— Каза ми сутринта, когато я срещнах на Гроувнър скуеър. Наследил си „Черницата“ и тя иска да се захванеш с нея изцяло.

— Точно така. Спорим за това от седмици.

— Трябва да призная, че съм съгласен с нея. Не е лошо да опиташ. Това е златна мина, Мазол. От тебе може да се пръкне страхотен съдържател. Колкото до това да се откажеш от изкуството — защо пък не? Ясно е, че не ти върви много.

— Сега, след като помислих повече, започнах да го проумявам. Като че ли ми се отвориха очите. Виждал ли си някога момичето, което обичаш, да бяга от тебе в истеричен смях?

— Не, не съм. Аги понякога си е придавала важности, но доста по-кратко. Да, твърде неприятно.

— Това те прави друг човек, Фреди. Кара те да проумееш, че си бил животно, и мерзавец и свиня.

— Ясно. Имаш угризения.

— Сега съм готов да направя всичко, което иска. Ако тя смята, че трябва да се откаже от рисуването, никога вече няма да пипна четката.

— Е, това е чудесно.

— Ще ѝ пиша писмо и ще ѝ го кажа.

— Ами ако леля Хърмион хване писмото?

— За това не бях помислил. Дали би могла?

— Задължително. Когато младите членове на фамилията от женски пол се изпращат на заточение в Бландингс, кореспонденцията им се следи изкъсо.

— Можеш ли да ѝ предадеш тайно една бележка?

— Не, не мога. Казах ти, че само минавам. Слушай какво ще направим. Сега ще прескоча до каторгата и ако Пру се е върнала, ще изложя пред нея всички факти. Ти чакай тук. Няма да се бавя. Поне така се надявам — каза Фреди и в съзнанието му отново се появи оная болезнена картина на семейство Фаншоу-Кадуик от Устършър с носове, залепени за прозореца и очи, вперени жадно в празната алея.

III

Не мина много и Фреди отново се появи в стаята на Бил. Изчисленията на последния възлизаха на час и половина, но бяха погрешни и се дължаха на опънати нерви. Той бурно възнегодува, че приятелят му не е трябвало да спира край пътя и да плете венци от маргаритки, но Фреди махна с ръка успокоително.

— Бях възможно най-експедитивен, Мазол — увери го той. — Ако съм позакъснял, то е защото досега работех за твоите интереси. Имах една-две малки задачи, които трябваше да изпълня преди да се върна.

— Наред ли е всичко?

— Ако ме питаш дали съм видял Пру и дали съм ви помирил, отговорът е не. Не се беше върнала от посещението у Бримбъллови. Те живеят в онова забутано място Шрусбъри. Странна е тая провинциална практика да се таралянкаш с километри, за да идеш на посещение. Контиш се с часове с най-неудобните си дрехи, кръстосваш полето под палещото слънце, накрая се добираш до Шрусбъри и какво намираш! Бримбъллови. Както и да е — продължи Фреди, като забеляза у публиката признаци на нетърпение, — иска ти се да знаеш какви мерки съм взел, след като Пру не е била на разположение. Но преди да съм изложил всички подробности, нека първо да уточним нещата. Наистина ли искаш това помирение? Искам да кажа, готов ли си заради него да лазиш, да пълзиш на колене и да се съгласяваш с всичко?

— Да.

— Като си наясно — просто го споменавам, — че това ще бъде твърде незавидно начало на евентуалния ти брачен живот и ще сведе шансовете ти за доминиращ партньор практически на нулата.

— Да.

— На твое място не бих дал толкова бърз отговор, Мазол. Познавам младата Пру по-добре от теб. Като всички други фъс..., хм, дребни момичета, и тя е малко деспотична. Пуснеш ли я под масата, ще ти седне на врата. С мен винаги е била любезна и почтителна,

защото съм пипал със здрава ръка. Дребните момичета са като женските пекинези. Виждал ли си някога мъж под робството на женски пекинез? Не може да си каже името. Той...

— Продължавай — прекъсна го Бил. — Давай, карай напред!

— Добре. Хм, ако си решил точно това, можем да минем към следващата точка от дневния ред. Първото нещо, което направих, като стигнах до дранголника и разбрах, че Пру не си е в килията, беше да проведа един междуградски разговор с чичо Гали.

— Гали?

— Именно. Знаех си, че ако някой може тутакси да излезе с идея, това ще е той. И не сгреших. Две минути след като се запозна с фактите, подкрепяйки се само с едно уиски със сода, докато аз чаках на телефона, той измисли спасението. Идея за милиони.

— Господ да го поживи!

— Всички така казваме. Разправял ли ти е някога как ожени братовчед ми Рони Фиш за една хористка под носа на сдружената опозиция на цяла фаланга настръхнали и несъкрушими лели?

— Не. Направи ли го наистина?

— И още как. Явно възможностите на тоя забележителен мъж нямат предел. Имаш късмет, че е на твоя страна.

— Знам. И каква му беше идеята?

— За милиони — повтори Фреди с физиономията на човек, налупал вкусна хапка. — Идвало ли ти е наум, Мазол, че притежател на работна ръка върху толкова голям терен, какъвто е баща ми, никога не знае колко работника точно му се водят на отчет. Вземи градинарите, например. Ясно му е, че наоколо щъкат един куп подобни честни люде, но едва ли може да различи поне един от останалите. Ако се разхожда някоя сутрин и види някой от тях да се подпира на лопатата си, никога няма да си каже: „А ето го добрия стар Джордж, плувнал в пот“, или пък добрия стар Джо, или Пърси, или Питър, или Томас, или Сирил или който е там. Само ще си промърмори: „Я, един градинар“ и ще си отмине с небрежно махване на ръка: „Добре, градинарю, давай в същия дух“. И така...

Последните няколко секунди Бил беше започнал да свива и отпуска трескаво юмруци. Тук вече не издържа:

— Карай, карай, не можеш ли да продължиш? Давай напред, продължавай, продължавай. Какви са тия щуротии за градинари?

— Не са щуротии, Мазол — сопна се Фреди огорчено.

— Чакам да чуя какво е предложил Гали.

— Ами казвам ти го колкото мога по-бързо, по дяволите. Когато се консултирах с чичо Гали по телефона, той се сети, че всеки, който си поиска, може да иде и да обработва градините в имението, без да му се задават въпроси. Чаткаш ли? Разбира се, че чаткаш, фасулска работа. Ако искаш да се промъкнеш на територията на Замъка, можеш да го постигнеш, като се престориш на градинар. Ако пък ми кажеш, че не разбираш нищо от градинарство, ще ти река, че не ти и трябва. Единственото, което се налага да правиш, е да сновеш наоколо с гребло или мотика и да изглеждаш усърден. Гребла и мотики могат да се купят в магазина на Смитсън на главната улица.

Бил изведнъж загрея идеята и му се стори толкова добра, че за секунда остана зяпнал. После започна да проумява и недостатъците.

— Ама няма ли някой главен градинар, или нещо подобно, който да наглежда останалите?

— Има. Макалистър. Трябваше да се разбере с него, затова се забавих. Всичко е уредено. Една петачка си смени притежателя и готово. Можеш да се настаниш без да му береш грижа. Ако един възрастен шотландец, който изглежда като пророк, дойде и те огледа въпросително, не се бой. Само му кимни и кажи, че градините му правят чест. А ако срещнеш бащицата, поздрави го почтително.

Съмненията на Бил се стопиха и вече нищо не му пречеше да се присъедини към оценяването на плана като идея за милиони. Всъщност, думата му се стори слаба.

— Направо е бомба, Фреди.

— Нали ти казах.

— Мога да се навъртам...

— ... докато Пру се появи...

— ... и да се разхождам с нея...

— ... за да си изясните нещата и да постигнете разбирателство.

А ако не се появи тя, ще се появи някоя кухненска прислужница, а ти можеш да й пуснеш две-три монети и една бележка за Пру, която, разбира се, трябва да имаш готова в джоба си. Какво има, Мазол?

Лицето на Бил внезапно бе потъмняло. Върху му отново се изписаха отчаяние и мъка.

— О, Господи!

— Случи ли се нещо?

— Няма да стане. Баща ти ме познава.

Фреди вдигна вежди. Изглеждаше весел и безгрижен.

— Да не би да си мислиш, че чичо Гали ще пропусне толкова важен момент? Скъпи ми друже! Праща ти я със следващата поща.

— Коя?

— Оная.

Ужасно подозрение порази Бил. Той пребледня.

— Не — не и *това*? — потрепера той.

— Чичо Гали тръгна веднага към Фрути Бифън, за да си я вземе. Честно, Мазол, не разбирам какво е това странно предубеждение към подобна вещ. Разбира се, не съм я виждал лично, но щом приятелчето Бифън е изглеждал с нея като асирийски монарх, значи трябва да е достолепна и забележителна. Е, както и да е, за да станеш градинар, трябва да имаш някаква маскировка, затова си я залепи като добро момче, ето това е моят съвет. А сега, друже, ще хуквам. Живо-здрavo, успех и Господ да ти е на помощ.

ГЛАВА ШЕСТА

I

— Тц-тц! — изцъка полковник Уедж.

Той издаде звука така, както си му е редът, за да има нужния ефект, а именно отчетливо и звучно издад стиснатите зъби. Полковникът седеше в долния край на леглото на съпругата си и както бе обичаят му, разговаряше с нея, докато тя закусваше. След като издаде възклицанието, той се изправи, отиде до прозореца и се загледа навън, като дрънкаше сприхаво с ключовете в джоба си.

— Мили боже! Такъв тип не бях виждал!

Ако в този момент до него имаше някой отзивчив приятел, който да проследи замисления му поглед, то той щеше да предположи, че навярно обект на тази забележка е градинарят, който прехвърляше от ръка в ръка едно гребло долу на поляната. И вероятно щеше да се съгласи, че критиката има пълно основание. Природата понякога създава странни същества и този индивид несъмнено бе сред тях — един исполински градинар, който още повече биеше на очи заради жълтозелената си брада, асирийски тип, която криеше по-голямата част от чертите му. Този обилно окосмен син на майката земя, обаче, не беше човекът, когото полковник Уедж имаше предвид. Разбира се, виждаше го да се навърта наоколо последните два-три дни, но никога не му обърна голямо внимание. Когато сърцето е натежало от грижи, нямаме желание да размишляваме за градинари, колкото и брадати да са те. Човекът, когото полковникът имаше предвид, беше Типтън Плимсол.

Има бащи, и то немалко, които са склонни да гледат с неприязнено и враждебно око на кандидатите на дъщерите си. Те са като пастири, които вардят ваклото си агънце. Полковник Уедж не принадлежеше към този вид. Нито пък беше от ония родители, които след като знаят, че дъщеря им явно е направила дълбоко впечатление на някой млад милионер, биха се задоволили да скръстят ръце и да чакат ситуацията да се развива бавно и последователно. Полковникът жадуваше за действие. Беше забелязал любовния пламък в очите на

Типтън Плимсол и това, което искаше да види сега, бе как младежът като истински рицар мята девойката на коня си, образно казано.

— Какво още чака този тип? — запита полковникът кисело, обръщайки се назад към леглото. — На всички им е ясно, че е хлътнал до уши. Тогава защо не каже на момичето?

Лейди Хърмион тъжно поклати глава. Тя също изцяло гласуваше за страст и устрем. С вид на готвачка, която е подушила, че нещо гори, загрижената родителка се съгласи, че въздържанието на Плимсол е доста странно.

— Странно? Направо е влудяващо — показа великолепен езиков усет полковникът.

— Да — кимна лейди Хърмион, приемайки поправката. — Отдавна не съм била толкова разтревожена. Всичко вървеше по мед и масло. Сигурна съм, че и на Вероника не ѝ е лесно. Тия дни направо не прилича на себе си.

— И ти ли го забеляза? Аз също. Изпада в дълги мълчания.

— Като че ли я обземат черни мисли.

— Именно. Напомня ми за онова момиче на Шекспир, което... Как беше? Имаше нещо за червеи и свършваше с бузи. А, да. „За любовта си думичка не каза тя, в мълчание обвия, което като червей в пъпка разяждаше посърналите бузи.“ Разбира се, че я обземат черни мисли. Как иначе? Хлътва по някого от пръв поглед, сигурна е, че и той е хлътнал и тогава изведнъж, без всякаква причина, оня започва да хъка и мъка и не предприема никакви стъпки. Казах ли ти какво ми рече Фреди в деня, в който дойдоха? — полковник Уедж сниши гласа си със страхопочитание, съответстващо на разкритието, което се канеше да направи. — Рече ми, че младият Плимсол държи контролния пакет на една от най-големите вериги магазини в Америка. Знаеш какво значи това, нали?

Лейди Хърмион кимна още по-тъжно от преди — вече приличаше на готвачка, която току-що е открила какво гори, но е твърде късно да поправи нещата.

— А е такова симпатично момче — каза тя. — Съвсем различен от това, което очаквах. По-тихо и по-разумно поведение от неговото не можем и да искаме. Специално забелязах, че откакто е дошъл, не пие нищо друго освен боза... Какво ти е, Егбърт?

Запитването беше в резултат на внезапен пронизителен вик, излязъл от устата на съпруга ѝ. Полковник Уедж, макар и да беше напълно облечен, приличаше на Архимед в банята.

— За бога, драга, златна ти уста. Ти направо сложи пръст в раната. Боза! Това е причината за необичайното му поведение. Как, по дяволите, може един младеж да изпълни най-тежката и изпитателна задача в своя живот на една гола боза? Ами че аз, за да събера кураж да ти поискам ръката, трябваше да трясна половин бутилка шампанско, смесено с бира. Е, това решава всичко. Отивам право при младия Плимсол, слагам бащински ръка на рамото му, казвам му да гаврътне едно и да дава смело напред.

— Егбърт! Не може!

— А? И защо не?

— Разбира се, че не може.

Полковник Уедж изглеждаше обезкуражен. Светлият ентузиазъм по лицето му изгасна.

— Да, май няма да помогне много — призна той. — Но някой трябва да подшушне на момчето. Така де, щастието на двама млади е в опасност. Не е честно спрямо Вий да продължава с това хъкане-мъкане.

Лейди Хърмион се изправи изведнъж, като разля чая си. Сега и тя приличаше на един Архимед — само че женски Архимед.

— Прудънс!

— Прудънс?

— Тя може да го направи.

— А, имаш предвид младата Пру?

— За нея това ще е проста работа. От нейните уста няма да прозвучи странно.

— Има нещо вярно. Прудънс, а? — полковник Уедж се замисли. — Разбирам. Добросърдечно, импулсивно момиче... Привързана братовчедка... Не може да понесе, като я гледа нещастна... „Не знам дали няма да се обидите, ако ви кажа нещо, мистър Плимсол.“ ... Да, точно така. Но ще се съгласи ли да го направи?

— Сигурна съм, че ще се съгласи. Не знам дали си забелязал, но откак дойде в Бландингс, Прудънс се е променила много в положителна насока. Изглежда по-уравновесена, по-сериозна, по-грижовна, като че ли се стреми по всякакъв начин да прави добро на

хората. Нали чу какво каза вчера, щяла да помага на свещеника за благотворителната разпродажба. Стори ми се много показателно.

— Абсолютно. Младите момичета не помагат на свещениците в благотворителните разпродажби, ако не им го диктува сърцето.

— Можеш да идеш и да говориш с нея още сега.

— Ще отида.

— Сигурно ще я намериш в кабинета на Кларънс — добави лейди Хърмион, пълнейки отново чашата си и разбърквайки съдържанието с ново оживление. — Снощи ми каза, че тази сутрин ще се заеме с основното му почитване.

II

„Тез достойни домове на Англия — възкликнала е поетесата Химънс, която вероятно много ги е харесвала, — как ръст издигат величаво“. И с право. Във външния изглед на древното имение на деветия граф Емсуърт нямаше нито една подробност, която би накарала авторката да промени становището си. Огромно, сиво и величествено, оградено с хълмисти паркове и светли градини, с езерото си, блеснало отпред и флага на негова светлост, плющящ весело на най-високата кула, това имение несъмнено грабваше окото. Дори и Типтън Плимсол, който по правило нямаше вкус към поетични излияния, в първия момент, когато съзря впечатляващата сграда, се беше настроил лирично и издавайки звук с езика си, подобен на вадене на коркова тапа, беше възкликнал: „Това е то къща!“

Но, както толкова често се случва с величавите домове на Англия, когато пристъпиш прага им и се срещнеш с обитателите им, разбираш каква е работата. Тази сутрин, докато се разтакаваше мрачно на терасата, Типтън Плимсол, макар и все още в плен на мястото, размишляваше с голяма доза съчувствие за всеки един от жителите му. Каква сбирщина, господи, каква колекция от ненормалници. Да ги погледне човек един по един:

лорд Емсуърт — *малоумник*
полковник Уедж — *дръвник*
лейди Хърмион — *кокошка*
Прудънс — *листна въшка*
Фреди — *змия*
Вероника Уедж...

Тук беше длъжен да направи засечка в картотеката. Дори и в това негово най-злъчно настроение, когато се чувстваше като израилтянски пророк, клеймящ пороците на своя народ, Типтън Плимсол не можеше да впише срещу името на това прекрасно момиче никой от ония оскърбителни епитети, които така бързо бяха дошли на езика му по отношение на останалите. Тя, единствено тя, можеше да бъде пощадена.

Макар че, забележете, той го правеше с по-голяма готовност, отколкото Вероника заслужава. Защото момиче, което може да хлътне по тип като Фредерик Трийпуд наистина заслужава някой особено цветист епитет. А в това, че е попаднала в коварните мрежи на Фреди, нямаше никакво съмнение, за което сигурно доказателство беше нещастният ѝ вид. Човек трябваше само да я погледне, за да разбере, че тя линее по него. Бедата беше в това, и той не се опитваше да го крие, че въпреки всичко той я обичаше. Крал Артур, ако си спомняте, имал същия проблем с Гуинивер.

Като се ругаеше под сурдинка за фаталната си слабост, Типтън се запъти към френския прозорец на гостната. Беше му дошло наум, че лешоядите, които гризяха душата му, могат да бъдат отблъснати, макар и временно, с един преглед на сутрешния вестник, и по-точно на прогнозите за конните надбягвания. В този момент някой изникна пред очите му и той видя, че това е оная листна въшка Прудънс.

— О, здравейте, мистър Плимсол — рече листната въшка.

— Здравейте.

В гласа му имаше оня минимум от доброжелателство, който можеше да мине за любезност. Като се има предвид, че и без друго никога не се е погаждал с фъстъци, в този момент компанията на момичето му се струваше направо непоносима. Затова вероятно щеше да отmine забързано с извинението, че отива да си вземе нещо от стаята, но тя го фиксира с тъжните си очи и каза, че го търсила и би желала да поговори с него.

Мъж с добро възпитание не може току-така да ръгне с лакът представител на другия пол и да мине покрай него, след като са му били отправени подобни слова. Типтън можеше да произнесе „Ама разбира се“ и по-ведро, но все пак го каза и те се упътиха към ниския парапет на терасата. След като седнаха на него, Прудънс се загледа в Типтън, а Типтън се загледа в една крава, размотаваща се като истинска крава в парка.

Прудънс беше тази, която наруши напрегнатото мълчание.

— Мистър Плимсол — каза тя с тих, прочувствен като на светица глас. — Искам да ви кажа нещо.

— А, така ли?

— Надявам се да не се разгневите много.

— Ъ?

— И да не ми кажете да си гледам работата. Защото става дума за Вий.

Типтън отклони поглед от кравата. Всъщност вече я беше разгледал достатъчно подробно. Чудесно животно, но както се случва обикновено с кравите, не особено вдъхновяваща гледка. Освен това началото на този разговор му прозвуча неочаквано обещаващо. Първото му впечатление, когато това момиче се обърна към него, беше че иска да му измъкне нещо за благотворителната разпродажба — едно начинание, от което знаеше, че се интересува.

— Да? — каза той въпросително.

Прудънс помълча за секунда. След скъсването с любимия тя се чувстваше като монахиня, за която не е останало нищо друго в живота, освен добрите дела в името на хората. И все пак се чудеше дали постъпи разумно, като прие с такава готовност задачата, която чичо ѝ Егбърт току-що ѝ възложи. Започваше да ѝ се струва, че ще бъде скастриена така, както никога досега не са я скастриали. Но тя бе храбро момиче. Като затвори очи, за да си даде кураж, листната въшка започна.

— Вие сте влюбен във Вий, нали мистър Плимсол?

Някакъв шум до нея я накара да си отвори очите. От неочакваното вълнение Типтън се беше катурнал от парапета.

— Знам, че сте влюбен — продължи тя, след като му помогна да се намести отново с едно любезно „хопа-ла“. — Всеки може да го забележи.

— Така ли? — каза Типтън злъчно. Беше засегнат. Като повечето млади мъже, чиито чувства са отворена книга за обществото, и той си въобразяваше, че ако има нещо, с което е забележителен, то е железната му неразгадаемост.

— Разбира се. Направо ще ти избодат очите. Начина, по който я гледате. И това, което ме учудва, е защо не ѝ го кажете. Тя нищо не е споделила с мен, но съм сигурна, че я правите нещастна.

Недоволството на Типтън се изпари. Не му беше времето сега да се прави на обиден. Той зяпна насреща ѝ като риба.

— Мислите, че имам някакъв шанс?

— Шанс? Ако на сто процента сигурност му се вика шанс.

Типтън преглътна шумно, носоглътката му заигра като струна на китара, ококори се и почти се катурна отново от парапета.

- Сто процента? — повтори той замаяно.
- Абсолютно. Никакво съмнение.
- Ами Фреди?
- Фреди ли?
- Тя не е ли влюбена във Фреди?
- Що за идея! Какво ви кара да мислите така?
- Първия ден, когато вечеряхме, тя го шляпна по ръката.
- Сигурно е имало комар.

Типтън подскочи. Тази теория не му беше идвала наум, и когато човек я разгледа отблизо, изглеждаше доста вероятна. Оная вечер в трапезарията сред присъстващите несъмнено е имало и комари. Той самият беше разплескал няколко. Голям камък му падна от сърцето. Погледът му за момент се спря на кравата и той си помисли какво прелестно, обичливо животно е тази крава. После камъкът се върна отново в първоначалното си положение и той поклати глава.

— Не. Той ѝ прошепна нещо на ухото. А тя му каза „глупчо глупав“.

— О, за тогава ли говорите? Чух какво ѝ прошепна. Че ония негови кучешки бисквитки били толкова хранителни, че можели да ги ядат и хора.

- Господи!
- Няма нищо между Вий и Фреди.
- Някога е била сгодена за него.
- Да, но сега той е женен.
- Да — каза Типтън и се усмихна мрачно. — Женен, разбира се. Женен, ха!

— А и те бяха сгодени само за две-три седмици. Случи се в Бландингс. Валеше по цял ден и като че ли стана, за да минава времето. Започва да ти се гади от таблата. Честно. На ваше място не бих се тревожила, че Вий е влюбена в друг. Не може да не сте я чул как ви хвали за оная номер с вилицата и чашата.

— Харесала ли го е? — викна страстно Типтън.

— Ако се съди по думите ѝ, направо е шашната. Вий е от ония момичета, които обожават способните мъже.

— Това ме навежда на нови мисли — каза Типтън и замълча, за да се заеме с тях.

— Ако бях на ваше място, щях да ѝ поискам ръката още сега.

— Така ли? — очите на Типтън се спряха на Прудънс и сега в тях нямаше нищо друго, освен обич, благодарност и уважение. Чудеше се как е могъл някога да я класифицира сред листните въшки, фъстъците и пр. Невероятно лошо попадение. Разбира се причината беше в липсата на някой и друг сантиметър и сега той осъзна, че като се поставят етикети на другия пол, това, което се взема предвид не е размерът, а душата.

— Господи! Наистина ли щяхте да го направите?

— Не бих губила и една секунда. Нека да ида и да ѝ кажа, че искате да я видите, защото имате да споделите нещо изключително важно. Така ще можете да се обясните преди обяда. Чуйте как виждам нещата. Не искам да ви оказвам влияние, ако имате други идеи, но бих предложила следното: вие я викате да дойде на разговор зад рододендроните, и веднага щом се появи, изскачате, сграбчвате я, целувате я многократно и казвате: „Ти си жената на моя живот!“. Искам да кажа, много по-добре, отколкото да се оплитате в многословие. Направо пристъпвате към важното.

Епизодът, който описа, завладя напълно въображението на Типтън Плимсол и в продължение на няколко секунди той стоя мълчаливо, разигравайки го наум. После поклати глава.

— Няма да стане.

— Защо не?

— Няма да се реша. Първо трябва да пийна няколко глътки.

— Добре, пийнете. Точно това щях да предложа. Наблюдавам ви — откак сте дошъл, не сте вкусил нищо, освен боза. Това оказва влияние. Идете и си напълнете една чаша до горе.

— Да, ама ако го сторя, какво мислите ще стане? Пак ще цъфне онова проклето лице.

— Лице? Какво имате предвид?

Типтън разбра, че ще трябва да обясни необикновената ситуация и го стори. След като вече гледаше на това момиче като на любяща сестра и знаеше, че може да разчита на нейното съчувствие, никак не му беше трудно да се изповяда. С възхитителна яснота той я запозна с цялата поредица от събития — парите, които получи, желанието да празнува, двумесечния запой, визитата в кабинета на доктор Е. Джимпсън Мъргатройд, страшните думи на Е. Джимпсън, първата поява на лицето, втората поява на лицето, третата, четвъртата, петата и

шестата поява на лицето. Той разказа историята си ясно и точно и далеч по-малко интелигентен слушател от Прудънс не би се затруднил да проследи сюжета. Когато свърши, тя остана мълчалива и замислена, вперила поглед в кравата.

— Разбирам — каза накрая. — Сигурно не ви е приятно.

— Не е — увери я Типтън. — Хич не ми е приятно.

— Всеки би се чувствал така.

— Щеше да е доста по-различно, ако ставаше дума за някое малко човече с черна брада. А това лице е нещо ужасяващо.

— Но нали не сте го виждал от първата вечер, която прекарахте тук?

— Не.

— Това е добре.

Типтън попита какво иска да каже с фразата „Това е добре“, а тя отвърна, че имала намерение да предложи теорията, че чудото си е стегнало багажа и е отишло по дяволите. Тук Типтън се поколеба. Не е ли по-вероятно, възрази той, само да се спотайва и да дебне момента? Не, отвърна Прудънс, според нея му е писнало от вечната боза на Типтън и си е върнало членската книжка, така че няма никакъв риск да се подкрепи — разбира се, умерено — в името на любовното обяснение.

Тя говореше толкова авторитетно, като човек, който знае много за лицата-фантоми и тяхната психология и думите ѝ вляха кураж у Типтън. Когато се изправи, устните му бяха свити в решителна, смела гримаса.

— Добре — заяви той. — Ще гаврътна едно.

Не го сподели с Прудънс, но това, което му помогна да събере кураж, беше мисълта за бързината, която е от особена важност в такива моменти. Беше получил уверението, че Вероника Уедж още въздиша по оня акробатически трик с вилицата и чашата за вино, но като здравомислещ млад мъж, на него му бе ясно, че славата от разни акробатически трикове не е вечна. Още повече трябва да се има предвид заплахата от Фреди. Малката му приятелка беше отхвърлила идеята за някаква закачка между Вероника Уедж и тази видна англо-американска змия, но макар за момента да бе убедителна, съмненията отново се завръщаха и той твърдо вярваше, че трябва да си опече

работата преди бившият му приятел да се върне и да поднови зловещото си ухажване.

— Ако ме извините — каза той, — ще отскоча до стаята. Там имам... Не, по дяволите, нямам.

— Какво щяхте да кажете?

— Бях започнал да казвам, че там имам една бутилка. Но си спомних, че я дадох на лорд Емсуърт. Нали разбирате, когато видях лицето през прозореца, реших, че е по-добре някой да се погрижи за нея, вместо мен. Срецнах Негова светлост да отива към стаята си и му я дадох.

— И сега е в стаята на чичо Кларънс?

— Така мисля.

— Ще ида да я взема.

— Създавам ви много проблеми.

— Ни най-малко. Тъкмо щях да почиствам спалнята на чичо, защото свърших с кабинета му. Ще донеса бутилката във вашата стая.

— Дяволски мило.

— Нали човек трябва да помага на другите? — отвърна Прудънс с оная тиха ласкава усмивка, с която Флорънс Найтингейл^[1] се е навеждала над болничното легло. — Мисля, че това е единственото стойностно нещо в живота — да помагаме на ближния си.

— Бих желал да мога да направя нещо за вас.

— Можете да ми дадете нещо за благотворителната разпродажба.

— Разчитайте на царско дарение. А сега се качвам в стаята си. Ако нямате нищо против, свържете се с мис Уедж и ѝ кажете да бъде зад рододендроните след около двадесет минути. Като ми донесете бутилката, можете да оставите другото на мен.

[1] Флорънс Найтингейл (1820–1910) — английска милосърдна сестра по време на Кримската война; бел.пр. ↑

III

Когато след около половин час Типтън Плимсол зае позиции на определеното място, у него не се забелязваше нищо от предишната плахост и липса на решителност. Напротив, беше наперен и уверен. Елексирът, който течеше по вените му, беше дал на целия му организъм оня подтик, от който организъмът на всеки любовник има нужда, когато смята да сграбчи момиче в прегръдките си и да му каже: „Ти си жената на моя живот!“. В бързия поглед, с който удостои рододендроните, имаше намек, че те знаят какво могат да очакват от него, ако се опитат да му изиграят номер. Типтън си оправи връзката, изтупа една пращинка от ръкава на сакото си и се замисли върху идеята да замени „Жената на моя живот!“ със „Спътнице в моя живот!“, но го отхвърли като звучащо твърде туристически.

Пещерният човек, изпробвайки тежестта на соната си, преди да разкрие любовта си към избраното момиче, би стиснал ръката на Типтън и би го приветствал като побратим. И все пак, би било изопачаване на фактите, ако кажем, че под сърцатата външност не се спотайваше известно безпокойство. Макар че се чувстваше повече като някоя бурна природна стихия, отколкото като обикновен човек с очила с рогови рамки, Типтън не можеше да забрави, че е хвърлил предизвикателство към онова ужасяващо лице. На далеч по-малки провокации в миналото то беше отвъръцало с мигновен контраудар, а окуражителните думи на Прудънс не бяха изтрили докрай тревогата, че ей сега няма да се появи на поста си. А ако го стореше — шат на всички внимателно обмислени планове. Човек не може да проведе успешно една такава деликатна операция като предложение за женитба, когато във врата му дишат призрачни лица. В този момент, повече отколкото във всеки друг, беше особено важно да остане насаме с обожавания обект.

Но минутите минаваха, нищо не се случваше и надеждата пусна филизи. Опитът му с лицето го беше научил, че то залага на бързото обслужване. Онзи ден в спалнята, например, едва беше отпил, и ето ти го проклетото — веднага влезе в действие. И в другите случаи не беше

по-малко експедитивно. Типтън не можеше да не отчете, че сегашната туткавост на мъчителя звучи обещаващо. И тъкмо беше решил, че ще си даде още няколко минути, преди да прегърне теорията на Прудънс, че лицето е излязло в пенсия, когато едно остро изсвирване зад гърба му го накара да се огледа. И този поглед сложи край на всичките му надежди — от другата страна на главната алея, преграждайки изгледа към поляната, имаше една туфа преплетени храсти. И там, зад клоните им, дебнеше *то*. Този път носеше някаква брада асирийски тип, като че ли тъкмо се връщаше от бал с маски, но това не попречи на Типтън да го разпознае. Дълбоко отчаяние легна като воденичен камък на раменете му. Вече беше безполезно да чака Вероника и да приведе в изпълнение плана на Прудънс. Знаеше си силите. С разни зловещи лица, втречени присмехулно в него, беше абсолютно неспособен да протегне ръце и да сграбчи любимото момиче. Той се обърна на пета и закрачи надолу по главната алея. Свиркането продължи и му се стори, че дочу едно „Хей!“, но не се обърна. Ясно беше, че не може да избегне появата на лицето, но имаше някакво слабо утешение в това, че поне може да му обърне гръб.

И тъкмо се беше изгубил от поглед, когато откъм къщата с радостна стъпка се появи Вероника Уедж. Последните няколко дни тя прекара в недоумение и тъга, също както и родителите ѝ, заради явно влюбения ухажор, който след едно обещаващо начало бе забавил темпо. Онази разходка на терасата под лунната светлина я бе оставила с впечатлението, че е намерила своя спътник в живота и че я очакват изключителни събития още на следващия ден. Но той беше дошъл и отминал, както и още други дни след него, а Типтън продължаваше да се държи странно сдържано. Меланхолията вече я бе обгърнала тотално, когато се появи Прудънс със своята невероятна новина, че той иска да се срещнат зад рододендроните.

Вероника Уедж, както вече се каза, не бе особено интелигентно момиче, но ако не ѝ се дава зор и ѝ се отпусне малко време, беше способна на логическо разсъждение. Тази покана, рече си тя, може да значи само едно. Мъжете не се срещат току-така с момичета зад рододендроните. Мъж, който кани момиче на среща зад рододендроните, е мъж, който възнамерява да не се ослушва повече, а да пристъпи към същността. Или поне така разсъждаваше Вероника Уедж. И сега, като бързаше към уреченото място, душата ѝ ликуваше,

бузите ѝ горяха, а очите ѝ хвърляха искри. Ако би я видял някой фотограф, би надал възторжен вик.

След няколко секунди оживлението ѝ видимо спадна. Като пристигна зад рододендроните и установи, че там е сама, я обхвана чувство на разочарование и подтиснатост. Спря и се огледа. Видя много рододендрони, но не и Плимсол, и тази липса я озадачи.

И все пак не ѝ беше дадена възможност да се замисли, защото в този момент осъзна, че в края на краищата не е сама. До ушите ѝ стигна едно изсвирване и някакъв глас произнесе „Хей!“. Като предположи, че това е липсващият Ромео и чудейки се защо е избрал да постави такова прозаично начало на поетичната сцена, тя припна по посока на звука. И като го стори, изведнъж се сепна, опулена и ужасена — от гъстака на храстите от другата страна на алеята се подаваше едно лице с очи вперени в нейните.

— Олеле! — писна тя и се дръпна назад.

Бил Листър, най-милият и най-благодарният сред мъжете, би се натъжил, ако можеше да прочете в хубавата ѝ главица заглавието от сутрешния брой „Световни новини“ — ДЕМОН РАЗПАРЧЕТОСВА КРАСИВА ДЕВОЙКА. Погълнат от мисълта за бележката, която искаше да предаде на любимата, той бе забравил какъв ужасяващ вид придава на честните му черти асирийската брада. Дори и гладко избръснат, Бил си оставаше, както вече казахме, не по вкуса на всеки. А така, както надзърташе иззад брадата на Фрути Бифън, представляваше гледка, от която даже на Жана д'Арк би ѝ прилошало.

Но той беше подценил този факт. Всичко, за което мислеше, бе че най-накрая се е появил някой, който може да му услужи и да стане негов пратеник. Първоначалното му намерение бе да повери бележката на високия младеж с очилата с рогови рамки, който стоеше до рододендроните преди малко. Беше го видял да идва по алеята и си помисли, че има вид на симпатяга, който ще бъде очарован да свърши едно добро дело. Затова забърза през поляната, за да го причака. А оня тип само го бе изгледал хладно и бе отминал. Внезапната поява на Вероника няколко секунди по-късно му се видя като манна небесна. Девоjkите, помисли си той, имат по-нежни сърца от мъжете с очила с рогови рамки. Бил беше престанал да се надява на среща със самата Прудънс. Ако тя се разхождаше някъде из околностите на Замъка Бландингс, то очевидно те не бяха ония, които той бе избрал. А пък и

бележката казваше нещата много по-ясно и красноречиво, отколкото би могъл да разчита, че ще го стори езикът му. Знаеше си, че не го бива много в устата.

Бил нямаше нищо против да разбере името на появилото се момиче, защото имаше нещо грубо в това „Хей!“, но май не се сети за друг начин да започне разговор, затова повтори обръщението, като този път се измъкна от шубрака и тръгна към нея. За беда, обаче, трябваше да се намери един корен в пръстта, който да го спъне и той политна напред с разперени ръце и пръсти, търсеци опора във въздуха. Това бе последното нещо, което би могло да възвърне разклатения вече дух на Вероника. Със седмици да беше репетирал, пак нямаше да изиграе по-реалистично и убедително ролята на демона, в момента в който започва да разпарчетосва красива девойка.

УЖАС В ЗАМЪКА БЛАНДИНГС, представи си утрешния вестник Вероника, бледнееща изпод ружа „Розова пъпка“. **ОБЕЗОБРАЗЕНА ДО НЕУЗНАВАЕМОСТ. ОБЕЗГЛАВЕНОТО ТЯЛО НАМЕРЕНО В РОДОДЕНДРОНИТЕ.**

Макар и дъщеря на войник, Вероника Уедж не беше героиня. На нейно място други по-безстрашни войнишки дъщери можеха да останат твърди и само да вдигнат вежди с едно хладно „Сър?“, но тя се паникьоса. Парализираните ѝ долни крайници се размърдаха и тя препусна по алеята като хрътка, надушила дивеч. Чу тежки стъпки след себе си, после те спряха. Най-сетне наближи избавлението, т.е. къщата където майка ѝ се разхождаше на терасата. Вероника се хвърли в прегръдките ѝ с ужасени писъци.

А Бил се върна на поляната. Има моменти в живота, когато всичко е срещу теб, а този момент бе точно такъв и затова той се почувства подтиснат и обезверен. Скъпата му дружка Фреди беше говорил за тайната бележка, като че ли това е най-лесната и проста задача на света. А започваше да става ясно, че трябва да бъде цял Макиавели, за да я осъществи. Всеки момент някой обвинител можеше да се изправи насреща му и да го уличи, че не е истински градинар, а само бледо копие. Точно тази сутрин бе решил, че моментът е дошъл, когато лорд Емсуърт взе че довтаса и го заговори надълго и нашироко за цветя, за които той не бе и чувал. Вярно, беше отбил атаката с няколко майсторски „Да, м’лорд“ и „О, м’лорд“ и едно вдъхновено „А-а, това си-с-с-сигурно е та-т-т-т-така, м’лорд“, като остави на

събеседника си останалите реплики. Но можеше ли това да се повтори отново без да се стигне до катастрофа? Познанството му с деветия граф Емсуърт, макар и кратко, го остави с впечатлението, че умът на последния не е остър като бръснач, но няма ли дори и той при втора среща да се досети, че този градинар е доста странен и да сметне, че препоръките му имат нужда от проверка?

Наложително беше — при това преди зник слънце — да намери някой любезен съучастник, който да занесе бележката на Прудънс. Грешката му дотук бе, че се стремеше да вербува разни очилати гости на Замъка, които едва го поглеждат и отминават, или пък невротични дами от висшата класа, които хукват като зайци, щом ги заговори. На него му трябваше, сега чак го разбра, пратеник от по-долните стъпала на социалната стълбица, на който да представи случая като търговско предложение — някой от кухненската прислуга, както каза Фреди, който би бил очарован да свърши работа за две-три монети. И тази мисъл тъкмо се бе появила в главата му, когато съзря на поляната трътлеста женска фигура, вероятно на готвачката, устремена към него. Това беше толкова очевидно, че сърцето му подскочи, като че ли е видял дъга в небето. Като стисна бележката в едната ръка и два шилинга и половина в другата, той забърза да я посрещне. Само преди малко си беше представял, че Господ му праща на помощ Вероника Уедж. Сега правеше същата грешка по отношение на нейната майка.

Грешката, в чийто плен беше попаднал, съвсем не бе необикновена. Почти всеки, който за пръв път виждаше лейди Хърмион Уедж, я вземаше за готвачка. Това, което Бил оцени неправилно, бе, че въпросната персона е мила готвачка, сърдечна и отзивчива готвачка, която ще подскочи от радост, ако ѝ се удаде възможността да подпомогне един влюбен в неволя. Бил не забеляза, че изражението ѝ бе като на разярена готвачка, чиито най-съкровени чувства са били накърнени и която възнамерява да разнищи нещата без отлагане.

Обилно наквасените в сълзи излияния на дъщеря ѝ бяха изпълнили гърдите на лейди Хърмион Уедж с толкова бурни антибрадоградинарски чувства, че тя за малко не се задуши. И най-кротката майка би се възмутила, ако някой градинар погне детето ѝ, а тя съвсем не беше кротка. Като наближи Бил, лицето ѝ беше

огненочервено, а от устата ѝ напиреха толкова много гневни думи, че трябваше да спре, за да избере с коя да започне.

И точно по време на тази пауза Бил напъха в ръката ѝ бележката и двата шилинга и половина, молейки я да прибере второто, а първото да даде тайно на мис Прудънс Гарланд и да внимава — това го подчерта — да внимава лейди Хърмион да не види.

— Тази е от най-страшните — рече Бил. — Истинска хиена и то от най-кръвожадната порода. Но ти сигурно я знаеш — добави той съчувствено, защото се сети, че доблестната душа пред него трябва да е имала много битки за препечените филийки и ястията с демоничната леля на Пру.

Някаква странна строгост се появи в погледа на лейди Хърмион.

— Кой си ти? — попита тя с нисък, хрипкав глас.

— О, всичко е наред — каза Бил успокоително. Още повече я харесваше заради тази нейна тревога за благоприличието. — Няма нищо нередно. Името ми е Листър. Мис Гарланд и аз сме сгодени. А проклетата Уедж я пази под ключ и следи всяка нейна стъпка. Не жена, а дявол. Ако има нужда от нещо, то е една лъжица арсеник в супата колкото може по-скоро. Предполагам, не можеш да се погрижиш за това? — добави той ведро, защото сега, когато нещата бяха потръгнали, се чувстваше много, много весел.

IV

Меденият глас на часовника над оборите тъкмо бе отбелязал дванадесет с оня плавен, почтителен тон, с който икономът обявява сервираната вечеря, когато облените в слънце красоти на Замъка Бландингс засияха още повече — Фреди Трийпуд пристигна в двуместния си автомобил. Вече бе приключила визитата му в Устършър у Фаншоу-Кадуикови и можеше да се предполага, че раздялата им е била мъчителна. Но той пое пътя си без угризения, защото се канеше да остане една нощ у семейство Финч в Шропшър. Трябваше да направи голямо отклонение, за да се отбие пътьом в Замъка, но Фреди гореше от нетърпение да види Бил и разбере как се справя в негово отсъствие.

Една проверка на околностите не му разкри издирвания обект, но му даде възможност да се види с баща си. Лорд Емсуърт, официален — та чак натруфен — в тъмен костюм последна мода и риза с твърда яка, се беше облегал на парапета на кочината и общуваше със свинята си.

Свикнал да вижда своя създател в панталони до глезена и старо ловджийско яке с дупки на лактите, Фреди не можа да подтисне учудения си вик, достатъчно звучен, за да привлече вниманието на първия. Лорд Емсуърт се обърна, намествайки пенснето си, и това, което видя през него, когато го нагласи, също извика внезапен вопъл на устните му.

— Фреди! За бога, мислех, че си на гости. За дълго ли се връщаш? — попита той с вълнение, докато бащиното му сърце тупкаше тревожно.

Фреди облекчи страховете му.

— Само минавам, татенце. Трябва да съм у семейство Финч за обяд. Ами ти, каква е тая премяна?

— Ъ?

— Дрехите. Много си се изтупал.

— А — лорд Емсуърт кимна разбиращо. — Пътувам за Лондон с влака в дванадесет и четиридесет.

— Трябва да е нещо много важно, та да се изстреляш за Лондон по това време?

— Важно е. Особено важно. Ще се видя с чичо ти Галахад във връзка с друг художник за портрета на свинята ми. Онзи първият...

Тук лорд Емсуърт трябваше да спре, за да се пребори с чувствата си.

— Но защо не му изпратиш телеграма или просто не му се обадиш?

— Да му изпратя телеграма? Да му се обадя? — ясно беше, че на лорд Емсуърт не му бяха дошли наум тези разумни възможности. — Да му се не види, можех да го направя, защо не? Но вече е твърде късно — въздъхна той. — За беда забравих, че утре е рождения ден на Вероника и не съм ѝ взел подарък. Майка ѝ настоява да ида до Лондон и да поправа пропуската.

Нещо проблесна на слънцето. Беше монокълът на Фреди, който подскочи на носа на притежателя си.

— Мили боже! — възкликна той. — Рожденият ден на Вий? Ами да. Добре, че ми напомни. Напълно ми излезе от ума. Слушай, татко, ще направиш ли нещо за мен?

— Какво? — попита лорд Емсуърт предпазливо.

— Решил ли си какво ще купиш на Вий?

— Мислех си за някаква не много скъпа джунджурия, каквито момичетата обичат. Леля ти предложи ръчен часовник.

— Браво. Това ме устройва идеално. Иди в „Аспиналс“ на Бонд стрийт. Там имат всякакви часовници. Като стигнеш там, кажи им, че си упълномощен да действаш от името на Ф. Трийпуд. Оставих им огърлицата на Аги за почистване и поръчах още един медальон за Вий. Кажи им да изпратят огърлицата на... Схващаш ли, татко?

— Не — отвърна чистосърдечно лорд Емсуърт.

— Много е просто. От една страна — огърлицата, от друга — медальонът. Кажи им да изпратят огърлицата на Аги в Париж, хотел „Риц“...

— Коя — попита лорд Емсуърт леко заинтригуван — е Аги?

— Хайде, татенце. Какво ти става? Жена ми.

— Мислех си, че жена ти се казва Франсис.

— Е, не се казва Франсис. Казва се Ниагара.

— Какво странно име.

— Родителите ѝ са прекарали медения си месец в хотел „Ниагара“.

— Ниагара е град в Америка, нали?

— Не толкова град, колкото голям водопад.

— Винаги съм го мислел за град.

— Нещо са те заблудили, татенце. Но, ако нямаш нищо против, да се върнем към същността. Времето лети. Кажете на ония симпатяги в „Аспиналс“ да изпратят по пощата огърлицата на Аги в Париж, хотел „Риц“, а ти донеси медальона. Не се бой, няма нужда да се бъркаш, платено е. Е, както виждаш, и бебе ще се справи.

— Бебе ли имаш? Момче ли е? Колко е голямо? Как се казва? На тебе ли прилича? — попита лорд Емсуърт, като изпита внезапно съжаление към злочестото отроче.

— Друго говорех, татко — търпеливо поясни Фреди. — Искан да кажа, че работата е фасулска. Всичко ли разбра правилно?

— Разбира се.

— Я да го чуя от твоята уста?

— Има медальон и огърлица...

— Само не ги обърквай.

— Никога нищо не обърквам. Искан да изпратя медальона на жена ти и да донеса...

— Не, не, точно обратното.

— Хм, да, както щях да кажа преди малко, обратното. Напълно ясно ми е. Я ми кажи — лорд Емсуърт се върна на въпроса, който наистина го бе заинтригувал, — защо на Франсис прякорът ѝ е Ниагара?

— Тя не е Франсис, същото важи и за прякора ѝ.

— Какво за прякора ѝ?

— Прякорът ѝ не е Ниагара.

— Но нали ми каза, че ѝ викат Ниагара. Бебето с нея в Париж ли е?

Фреди измъкна светлосиня кърпичка от ръкава си и попи чело.

— Слушай, татенце, имаш ли нещо против да отложим този разговор? Не за огърлицата и медальона, а за Франсис и бебетата...

— Харесва ми името Франсис.

— И на мен. Направо е музика в ушите ми. Но нека да го оставим настрана. По-добре ще е да го забравим. И двамата, скъпи ми

татко, ще се почувстваме по-спокойни и по-щастливи.

Лорд Емсуърт нададе доволен вик.

— Чикаго!

— Ъ?

— Не Ниагара. Чикаго. Това е градът, за който си мислех. В Америка имаше един град Чикаго.

— И още си беше там, когато тръгнах. Е, нещо да се е случвало тук напоследък? — попита Фреди, решен да промени темата, преди родителят му да е започнал да пита защо са си кръстили бебето Индианополис.

Лорд Емсуърт се замисли. Тези дни беше променил диетата на Императрицата, при това доста резултатно, но нещо му подсказваше, че тази новина няма да заинтригува по-малкия му син, на когото винаги му е липсвала дълбочина. Ровейки се в смътните си спомени, той се сети за един разговор, който бе водил със зет си, полковник Уедж, половин час по-рано.

— Чичо ти Егбърт е много ядосан.

— За какво?

— Казва, че градинарите преследвали Вероника.

Това поразя Фреди, който иначе беше мъж с широки възгледи. Вярно, братовчедка му Вероника беше твърде изкусително момиче, но той смяташе, че английските градинари са по-въздържани.

— Преследвали са я? Градинарите? Искаш да кажеш банда градинари?

— Не, сега си спомних, не всички градинари, а само един. И макар че не разбирам много, май не бил точно градинар, а онзи младеж, който е влюбен в братовчедка ти Прудънс.

— Какво!

Земята под краката на Фреди се завъртя и той докопа перилата на свинарника. Като се подпря на тях, замаяно заопипва носа си за монокъла, който отново бе дезертирал от поста си.

— Така поне твърди Егбърт. Но ми се струва странно. В такъв случай би трябвало да преследва Прудънс. Вероника изтичала при леля ти Хърмион, а пък тя веднага отишла при оня тип, за да го пита на какво прилича това. А той й дал бележка и два шилинга и половина. И тук — призна лорд Емсуърт — нещо не ми е много ясно. Не мога да разбера защо, ако той човек е влюбен в Прудънс, ще трябва да поверява

тайната си кореспонденция на Хърмион, нито пък защо ще ѝ дава два шилинга и половина. Хърмион си има достатъчно пари. Но, както и да е.

— Извинявай, татко — изхъхри Фреди, — ще тръгвам. Трябва да обмисля добре някои неща.

Той отново бръкна за кърпичката и отново попи чело. Историята, която така бе озадачила лорд Емсуърт, не представляваше никаква загадка за него. Ясно беше, че за втори път бедничкият Мазол беше сгафил и бе разбил на пух и прах превъзходния план, начертан специално за негово добро. Родителят не го бе споменал, но Фреди предполагаше как е свършил епизодът — Бил е бил изхвърлен за ухото от леля Хърмион като мокро коте. Несъмнено по това време нещастникът ближеше раните си в „Гербът на Емсуърт“ и довършваше с опаковането на багажа. В този момент му беше невъзможно да отиде там и да поговорят. Закъснението би означавало да не удостои с присъствието си обета у тръпнещите в очакване домакини. С Финчови от Шропшър не може човек да си играе на иди ми-дойди ми, точно както и с Фаншоу-Кадуикови от Устършър.

Фреди тръгна бавно и не бе изминал много, когато забеляза една от ония груби скамейки, които по някакъв начин успяват да ти се изпречат на пътя всеки път, колчем тръгнеш из околностите на някоя провинциална къща. Въпросната скамейка със сигурност не би спряла Фреди, ако не бе забелязал, че на нея седи братовчедка му Вероника Уедж. Още повече, че до ушите му стигна жално подсмърчане и в следващия момент той установи, че момичето плаче. Това бе единствената гледка, която би могла да отклони мислите му от проблема с Бил. Не беше от мъжете, които биха подминали нехайно, когато самата Красота им се явява на пътя, изпаднала в беда.

— Хей, Вий, какво става — каза той, като ускори крачка. — Случило ли се е нещо?

Точно от това имаше нужда Вероника Уедж — от един отзивчив слушател, на когото да разкаже подробно странното поведение на Типтън Плимсол. Тя изплака историята си с прочувствени думи и след малко Фреди, който имаше меко сърце, се озова с братска ръка около кръста ѝ, а след още малко вече я обсипваше с братски целувки. След като разказът приключи, той я възнагради с цял океан от охкане и

тюхане, като в същото време продължаваше да раздава още и още целувки.

На известно разстояние от тях, скрит зад едно дърво, Типтън Плимсол наблюдаваше мрачно срещата на влюбените с чувството, че някой го е млатнал с чук зад ухото.

V

Лорд Емсуърт пристигна в Лондон малко преди пет и взе такси до Клуба на заслужилия консерватор, където си запази стая за нощта. Бил, който пристигна по същото време, защото беше в същия влак, пое директно към щаб-квартирата на Почитаемия Галахад Трийпуд на Дюкстрийт.

В момента, в който лейди Хърмион бе експлодирала като спукана книжна кесия, разкривайки самоличността си, той осъзна, че ситуацията налага спешна среща и разговор с този изобретателен светски лъв. Макар краткият оглед на нещата да му подсказваше, че човешка ръка не може да се справи с положението, все пак се надяваше умът, който е оженил Рони Фиш за оная хористка изпод лапите на сто кръвожадни лели, да заработи и сега с цялата си първична мощ и да измъдри някое гениално разрешение на проблема.

Бил откри Почитаемия Галахад да стои до колата си пред входа и да си бърбри с шофьора. Задълженията на чичо Гали бяха свещени за благородната му душа, затова той се канеше да тръгне за Бландингс, където да присъства на тържеството по случай рождения ден на племенницата си Вероника.

Като видя Бил, Гали първо мигна учудено, а в следващия момент внезапно изпита тревога. Трябва да е станал някакъв провал. За мозък схватлив като неговия, присъствието на младежа на Дюкстрийт, а не с гребло в ръка в градините на Бландингс, съвсем очевидно внушаваше горния извод.

— За бога, Бил — викна той. — Какво правиш тук?

— Мога ли да поговоря с теб насаме, Гали? — каза Бил, мятайки недоволни погледи към шофьора, чиито големи розови уши стърчаха като на жираф и чието цялостно поведение показваше най-искрен интерес и сърдечно желание да чуе всичко.

— Ела насам — каза Гали и го дръпна надолу по улицата, извън слуховия обсег на любопитния. — Е, разправяй сега, какво става? Защо не си в Бландингс? Не ми казвай, че пак си забъркал каша и са те изритали!

— Всъщност, точно това направих. Но грешката не беше моя. Откъде да знам, че не е готвачка? Всеки на мое място би се заблудил.

Макар и все още в неведение какво точно се случило, Почитаемият Галахад лесно се сети кой в Замъка Бландингс може да бъде взет за готвачка.

— Говориш за сестра ми Хърмион, нали?

— Да.

— Помислил си, че е готвачката. При което...

— ... ѝ дадох два шилинга и половина и я помолих да предаде тайно бележката на Пру.

— Ясно. И тя се разфуча и те натири от градината. Гледай ти — сбърчи чело Почитаемият Галахад. — Чудна работа. Съвсем същото нещо се случи преди тридесет години със стария ми приятел Стифи Бейтс, само че той сбърка бащата на момичето с иконома. Хърмион задържа ли двата шилинга и половина?

— Не. Запрати ги по мен.

— А, значи си бил по-голям късметлия от Стифи. Той пусна на татенцето десет шилинга, а старецът му със старец се лепна за тях като пиявица. Спомням си, че Стифи не можеше да си намери място от яд затова, че е платил десет шилинга, за да бъде юркан през живия плет с градинарска вила. Той беше от ония хора, които щом са си платили, трябва да си получат полагаемото. Но как стана така, че срещна Хърмион?

— Дойде да ми вряска, че съм преследвал дъщеря ѝ.

— Искаш да кажеш племенницата ѝ.

— Не, дъщеря ѝ. Едно високо малоумно момиче с опулени очи.

Почитаемият Галахад пое шумно въздух.

— Значи такава ти се е сторила Вероника, а? Странен поглед, Бил. Обикновено мъжете я сравняват с богиня. Е, както и да е, така е по-добре. Ситуацията е достатъчно сложна и щеше да се оплете още повече, ако имаше опасност да прехвърлиш обожанието си върху нея. Но ако чувствата ти към нея са толкова хладни, защо си я преследвал?

— Исках да ѝ дам бележката за Пру.

— А ясно. Да, разбира се. И какво пишеше в бележката?

— Че съм готов да направя всичко, което иска — да се откажа от рисуването и да се захвана с оная моя кръчма. Сигурно Фреди ти е казал.

— Да, имам някаква представа. Е, колкото до бележката, не се тревожи. Тъкмо тръгвам за Бландингс и ще се погрижа да я получи.

— Много мило от твоя страна.

— Дребна работа. Това ли е писъмцето? — попита Почитаемият Галахад, поемайки плика, който Бил беше измъкнал от вътрешния си джоб като заек от цилиндър. — Малко е омазано с честна пот — добави той, оглеждайки го критично през монокъла си, — но не мисля, че Пру ще има нещо против. Значи така, решил си да поемеш в ръце „Черницата“? Намирам го за мъдро. В днешно време не си струва да се разправяш с изкуство. По-добре се закачи за някое изгодно търговско начинание. Не виждам причина да не направиш истинско бижу от „Черницата“. Особено ако я модернизираш малко.

— Точно това иска и Пру. Плувен басейн, кортове за скуош и разни подобни.

— Естествено, но ще ти трябва капитал.

— Там е работата, я!

— Бих желал да ти помогна. Ако го имах, щях да ти го дам начаса, но преживявам с дажбата от имението, която ми се полага като на по-млад брат. Имаш ли наум някой, от когото можеш да изкопчиш нещо?

— Пру се надяваше лорд Емсуърт да пусне малко. След като се оженим, разбира се. Но бедата е, че му казах да иде да се удави в блатото.

— Е, голяма работа. Какво от това?

— На него не му хареса много.

— Все още не те разбирам.

— Ами не мислиш ли, че не съм си постлал добре, ако ще искам подкрепата му?

— Разбира се, че не мисля. Кларънс никога не помни повече от десет минути това, което му казват хората.

— Но той ще ме познае, като ме види отново.

— Като човека, който е оплескал нещата с портрета на свинята му? Може и да му се яви смътен спомен, че някъде те е виждал, но това ще е всичко.

— Наистина?

— Абсолютно.

— Тогава защо — попита разпалено Бил, потрепервайки от самосъжаление при мисълта какви мъки бе понесъл, — защо ме накара да нося оная проклета брада?

— Изцяло от възпитателни подбуди. Всеки млад мъж, който навлиза в живота, трябва да сложи изкуствена брада, макар и само за ден-два. Това укрепва волята и го учи, че сме на тоя свят не само за удоволствия. И като отвори дума, не забравяй — имал си голям късмет, че си бил с брадата, когато си срещнал сестра ми Хърмион. Сега, когато те види без нея, тя няма да те познае.

— Кога имаш предвид?

— Когато утре дойдеш в Замъка.

— Когато... дойда... Какво?

— А, не ти ли казах? Докато си говорехме — обясни Почитаемият Галахад, — ми дойде на ум едно абсолютно просто решение на проблема ти. Кларънс ще дойде при мен да се консултира по въпроса за друг художник на Императрицата. Обади ми се от Маркет Бландингс, че ще бъде тука малко след пет. Когато пристигне, ще те представя за новия кандидат. Това ще реши всички трудности.

Бил зяпна. Лицето му заприлича на котка, уцелена от бой-скаут с тухла четворка. Човек трябва да почита гениалните умове, но те направо го оставят без дъх.

— Няма да успееш.

— Разбира се, че ще успее. Ще бъда безкрайно изненадан, ако се появи поне една засечка в преговорите. Скъпи момко, бил съм в близки контакти с брат ми Кларънс повече от половин век и го познавам от главата до върха на обувките. Коефициентът му на интелигентност е с около тридесет пункта по-нисък от този на някоя не особено съобразителна кокошка. Това, в което се съмнявам, са твоите възможности да не го разочароваш в относително малкия период от време, преди да се е предоставила възможност да измъкнеш Прудънс от Замъка и да се ожените. При първия опит май си се провалил.

Бил го успокои, че в това отношение всичко е наред — научил си е урока. И в този момент иззад ъгъла на Сейнт Джеймсиз стрийт се появи клатушкайки се лорд Емсуърт. Бил усети нов прилив на надежда. Планът, който благодетелят му бе начертал, изискваше от другата страна да има един разсеян и тъповат участник, а деветият граф Емсуърт несъмнено имаше вид точно на това, че и повече.

Лондон с неговата врява и блъсканица, с ръгащите се хора и омнибуси, хукнали след невинния човек като хрътки след заек, винаги разтреперваше господаря на Замъка Бландингс и смъкваше умствените му способности още няколко пункта по-надолу от гореупоменатото ниво. В този момент той стоеше в началото на Дюк стрийт и се попипваше за пенснето си, което в следствие на опасното пресичане на главната улица, беше напуснало с подскок мястото си. Устата му зееше, шапката му се бе килнала, а очите блуждаеха кой знае къде. Даваше отлични перспективи от гледна точка на някой уличен джебчия, а Бил, макар и да не бе такъв, също остана доволен.

— А, ето го и него — обади се Гали. — Сега слушай внимателно. Ще чакаш, докато се приближи, а после ще кажеш, че много бързаш. Ще вървиш бавно до Сейнт Джеймсиз Палис^[1] и ще се върнеш обратно. Останалото остави на мен. Ако не знаеш какво извинение да си намериш затова, че се връщаш, можеш да се престориш, че си забравил да ме питаш нещо. Здравей, Кларънс.

— А, Галахад — каза лорд Емсуърт.

— Трябва да тръгвам — обади се Бил и сърцето му трепна, когато пенснето на новодошлия се закова върху него. Въпреки уверенията на своя благодетел, не можеше да подтисне известно безпокойство и страх, озовавайки се очи в очи с човека, с когото предишната среща се бе оказала толкова мъчителна.

И все още не се бе успокоил, когато след препоръчаната кратка обиколка се върна на Дюк стрийт и установи, че Почитаемият Галахад му се усмихва окуражително.

— Скъпи приятелю. Връщаш се, а? Превъзходно. Ще ми спестиш един разговор от провинцията. Познаваш ли брат ми? Лорд Емсуърт, мистър Хандсиър.

— Приятно ми е — каза лорд Емсуърт.

— Приятно ми е — отвърна нервозно Бил.

Той отново почувства безпокойство и страх. Ще бъде прекалено да се каже, че деветият граф бе вперил остър поглед в него, защото на късогледия благородник изобщо не му се удаваха острите погледи, но той определено се пулеше някак напрегнато. И наистина, току-що на лорд Емсуърт му бе минало през ума, че някъде и някога е виждал Бил. Може би в клуба.

— Изглеждате ми познат, мистър Хандсиър — каза той.

— О, така ли?

— Ами естествено — намеси се Гали. — Страхотно е известен нашият Хандсиър. Има го непрекъснато по вестниците. Я кажи, скъпи ми Хандсиър, много ли си зает сега?

— О, не — отвърна Бил.

— Можеш ли да приемеш една поръчка?

— О, да.

— Браво. Виждаш ли, брат ми се чудеше дали може да те придума да дойдеш в Бландингс утре с него и да рисуваш портрет на свинята му. Сигурно си чувал за Императрицата на Бландингс?

— О, разбира се.

— Чувал сте? — оживи се лорд Емсуърт.

— Скъпи ми братко — захили се под мустак Гали, — разбира се. Като водещ английски художник анималист, на Хандсиър това му е работата — да държи под око най-прочутите прасета в страната. Да не кажа, че той изучава снимки на Императрицата от доста време.

— О-о, от години.

— Виждал ли сте някога по-прекрасно животно?

— Никога.

— Тя е най-охранената свиня в Шропшър — каза Гали, — като изключим лорд Бърслъм, който живее отгатък Бриджпорт. Ще ти хареса да я рисуваш. Кога каза, че се връщаш в Бландингс, Кларънс?

— Утре в дванадесет и четиридесет и две. Може би ще се срещнем на гара Падингтън, мистър Хандсиър? Превъзходно. А сега, боя се, че трябва да ви оставя. Трябва да ида до един бижутерски магазин на Бонд стрийт.

И той се заклатушка нататък, а Гали погледна към Бил с обяснимо задоволство.

— Готово, момко. Какво ти казвах аз?

Бил дишаше тежко, като човек минал през емоционално изпитание.

— Защо точно Хандсиър? — попита той накрая.

— Кларънс ми е казал, че винаги се възхищавал на неговия „Елен в засада“. Оттук ми се отвори приказката.

[1] Дворец в Уестминистър, кралска резиденция от 1697 до 1837, бел.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

I

На сутринта след заминаването на лорд Емсуърт за Лондон Замъкът Бландингс осъмна окъпан в топлината на един прекрасен летен ден. Небето беше с цвят на сапфир, а слънцето, което набираше сили с всеки час, позлатяваше двора и градините и превръщаше езерото в сребърно видение. Сред цветята жужаха пчели, бръмчаха насекоми, птици пощеха перата си в храсталака и градинари се потяха с всяка своя пора.

Може би единственото място, до което слънчевите лъчи не достигаха, беше малката пушалня до приемната. В нея слънцето не влизаше до късно следобяд и затова Типтън Плимсол, след като закуси скромно с чаша кафе и куп черни мисли, се оттегли там, за да размишлява върху трагедията, която бе разбила живота му. Не му беше до слънчеви лъчи. Ако зависеше от него, би изхвърлил на боклука тази бляскава утрин, милваща планинските върхари с царствени очи, и би я заменил с нещо от рода на метеорологичните условия, описани в „Крал Лир“, Второ действие.

На един влюбен мъж не му трябва много, за да му се развали настроението, а след вчерашното цуни-гуни между Вероника Уедж и Фреди на дървената скамейка гемииите му съвсем бяха потънали. Както си седеше в малката пушалня и нехайно прелистваше един от ония илюстрирани седмичници, за които собствениците имаха наглостта да искат по един шилинг, Типтън изпитваше на гърба си всички отвратителни последствия на един тежък махмурлук, без да си е дал труд и средства да го предизвика. Ако го беше видял, Е. Джимпсън Мъргатройд би се хванал за главата, предполагайки най-лошото.

Вестникът, който прехвърляше, също не допринасяше с нищо за едно по-ведро настроение. Съдържанието му се състоеше почти изцяло от снимки на същества от женски пол, представителки на висшата класа, и Типтън се изумяваше кой глупак очаква от обществото да хвърля пари, за да мъчи окото си с тия караконджулки. Снимката, която тъкмо се бе изпречила пред погледа му, показваше три млади кокони с глупашки усмивки и шикозни дрехи — отдясно наляво

мис „Куку“ Банкс, мис „Хлебарка“ Бесимър и мис „Поничка“ Фосдайк. Никога не беше виждал по-противна картинка, затова обърна бързо страницата и се намери очи в очи с някаква ухилена през рамо актриса с роза в устата. И тъкмо щеше да захвърли вестника с измъчен стон, когато сърцето му изведнъж подскочи. Един по-задълбочен поглед му бе открил, че въпросната дама изобщо не е актриса, а самата Вероника Уедж. Това, което го заблуди, бе розата. Откакто я познаваше, никога не му беше минавало през ум да я сравнява с някой женски Навуходоносор^[1].

Очите на Типтън се наляха със сълзи, докато се взираше в лицемерния лик на обичаното от него момиче. Какво лице си беше избрал да гледа всяка сутрин на масата по време на закуска. Какво сладко, нежно, очарователно, възхитително лице. И в същото време, разбира се, ако го погледнеш от друг ъгъл, каква дяволска фасада, с тия големи невинни очи и разни други подробности, създадени да подлъжат честния ухажор, че всичко е от розово по-розово, когато в същото време имат намерение да кривнат зад ъгъла и да се гушкат с разни змии по селските пейки. Толкова объркани бяха чувствата на Типтън Плимсол, докато се взираше в тия изящни черти през замъглените си очила, че ако го попиташе някой, нямаше да може да каже дали би предпочел да целуне снимката или да ѝ светне един по носа. За щастие нямаше време да стигне до решение по този въпрос. Един весел глас изчурулика „Здрасти, здрасти. Добро утро, добро утро“ и на прозореца се показва главата на докарано дребно човече с костюм от сива каша.

— Прекрасна сутрин — каза то, оглеждайки го доброжелателно през монокул в черна рамка.

— Гррр — изръмжа Типтън със същия тон, с който преди няколко дни бе отвърнал „Мм-хр“ на Фреди Трийпуд.

Новодошлият не му беше познат, но като си спомни един разговор, дочут на закуска, предположи, че това трябва да е чичото на Вероника, Гали. Предположението му се оказа съвсем точно. Почитаемият Галахад беше спрял в крайпътна странноприемница за кратка вечеря и една игра на стрелички, а после се беше увлякъл в спор с един местен столетник за боя Корбет-Фицсимънс и затова стигна Замъка доста късно. Тази сутрин, любезен както винаги, бе направил вече една обиколка, за да се види с познатите, да се запознае

с гостите и да навлезе в нещата. Визитите му в дома на неговите предци винаги приличаха на завръщането на някой благороден монарх по своите земи след дълго участие в кръстоносен поход.

— Топло — каза той. — Много топло.

— Кое е топло?

— Времето.

— А — измънка Типтън и очите му се върнаха върху илюстрирания вестник.

— Ще стане направо адска жегга. Нали знаеш оная история, когато машинистът трябвало да влезе в пещта, за да се охлади.

— Какво?

— Машинистът. В Америка. Такава жегга била, че единствения начин да се охлади, било да изпълзи в пещта и да остане там. А като стана дума — добави Почитаемият Галахад, — чувал ли си за тримата борсови агенти и укротителката на змии?

Типтън каза, че не е — или поне издаде задавен гъргорещ звук, който остави у Гали впечатлението, че казва точно това. Затова му го каза, а когато свърши, се възцари тишина.

— Е — каза Гали обезкуражен, защото разказвач с репутация като неговата обикновено очаква нещо повече от мълчание, когато хвърли на масата един от най-добрите си вицове, — аз ще тръгвам. Ще се видим на обяд.

— Какво?

— Казах ще се видим на обяд.

— Мм-хр — изхъхри Типтън и продължи да изучава снимката с вид на двойно нервно кюфте.

[1] Навуходоносор — вавилонски цар (604–562 пр.н.е.) — завоювал Сирия, Палестина и финикия, по-късно разрушил и завладял въстаналия Йерусалим и ликвидирал Еврейското царство, бел.пр. ↑

II

По време на тези периодични визити в Замъка Бландингс настроението на Почитаемия Галахад Трийпуд, както вече казахме, беше като на някой благоденствен монарх, завърнал се на обиколка из царството си след дълги години бойни подвизи срещу мохамеданите от татък океана. И като такъв той искаше да вижда само усмихнати лица наоколо. Ето защо покрусата на младежа, когото току-що бе оставил, му направи дълбоко впечатление. Той все още размишляваше върху нея и търсеше отговор, когато се натъкна на полковник Егбърт Уедж, излязъл на слънце в розовата градина.

— Кажи ми, Егбърт, какъв ли може да е един висок, слаб младеж?

Полковник Уедж съвсем правилно отвърна, че може да е всякакъв — освен, разбира се, нисък и дебел. Гали постави въпроса по-ясно.

— Тъкмо говорих с него в малката пушалня. Висок, слаб младеж с очила с рогови рамки. Ако не се лъжа, американец. Странно, напомни ми за един човек, когото познавам от Ню Йорк. Висок, слаб, млад, навъсен като кисела ябълка и с рогови рамки колкото тигани.

Веждите на полковник Уедж се склупчиха. Без никакво затруднение можеше да идентифицира въпросния субект.

— Това е един младеж на име Типтън Плимсол. Фреди го доведе. И ако ме питаш, трябвало е да го заведе в някоя лудница, а не в Замъка Бландингс.

После се почувства длъжен да добави:

— Не че има някаква разлика.

Това име явно беше извикало някакви спомени у Гали.

— ТИПТЪН Плимсол? Знаеш ли случайно дали има нещо общо с една верига магазини в Америка?

— Дали има нещо общо? — полковник Уедж беше силен мъж, затова не изстена глухо, а само сгърчи лице от болка. — Фреди казва, че на практика я притежава.

— Значи затова ми се видя познат. Трябва да е племенникът на стария Чет Типтън, този, за когото ти говорих. Май Чет споменаваше нещо за племенник. Един от най-добрите ми приятели там — обясни Гали. — Вече не е жив, горкият, но докато дишаше, нямаше равен на него, особено ако трябва да се надприказва някой шофьор на такси. Имаше една особеност. Беше фрашкан с пари, но обичаше да си пийва на аванта. Това му беше единствената икономия и си беше изработил много хитра система. Отива в някоя кръчма и споменава уж случайно пред бармана, че е болен от шарка. Барманът хуква на улицата заедно с клиентите и ето ти го Чет — сам с всички бутилки и свободен да действа. Колосален мозък! Значи младият Плимсол е племенник на Чет, а? В името на старата си дружка съм готов да обичам младежа като свой син. Защо се е разкиснал така?

Полковник Уедж направи отчаян жест.

— Един Господ знае. Това момче е затворена книга за мен.

— А защо казваш, че е луд за връзване?

Накипелите чувства на полковника се изляха в такова гръмовно пръхтене, че една пчела, кацнала на близкия лавандулов храст, се катурна назад и смени работното си място.

— Защото трябва да е напълно и тотално луд. Това е единственото обяснение за неразбираемостта му поведение.

— И какво прави? Хапе хората по краката?

Полковник Уедж се зарадва, че е намерил ухо, на което да довери историята на голямата мъка, отровила неговия, живота на жена му и този на дъщеря му Вероника. Разказът се лееше придружен с жестове, и докато стигне до финалния необясним епизод с отсъствието на Типтън зад рододендроните, Гали вече клатеше глава в знак на загриженост.

— Това не ми харесва, Егбърт — каза той мрачно. — Звучи ми неестествено и налудничаво. Ами че ако старият Чет знаеше, че зад рододендроните има момичета, щеше да се втурне с главата напред. Ако има нещо вярно в теорията за наследствеността, не мога да повярвам, че този, който се е опъвал при въпросната ситуация, е истинският Типтън Плимсол. Тука има нещо гнило.

— Хм, не знам — каза унило полковник Уедж. — Но мога да ти кажа, Гали, че е дяволски неприятно за един баща да гледа как единственото му дете бавно вехне с разбито сърце. Снощи на вечеря

Вий откажа втора порция печена патица с грах. Това да ти говори нещо?

III

Когато Почитаемият Галахад поднови разходката си, като този път се насочи към обляната в слънце тераса, дружелюбното му лице се бе покрило с бръчки — признак на дълбока вгълбеност. Болезнената история, която бе чул, го развълнува силно. Ако се съди по връзките му с младото поколение, изглежда Съдбата отново го бе изпратила да разплете конците. Някой трябваше да скъси пътя на Типтън Плимсол и Вероника Уедж до брачния олтар и за тази цел нямаше по-подходяща личност от неговата. Вероника бе негова племенница, към която хранеше дълбока нежност, макар и с никой да не бе споделял признанието за изненадващо тъпата ѝ главица, а Типтън пък бе племенник на един от най-добрите му приятели. Явно в негова власт беше да размаха магическата пръчица. Като че ли чуваше гласът на Чет да нашепва в ухото му: „Давай, Гали. Натисни педала.“ И вероятно точно това поощрение от отвъдното му помогна да стигне така бързо до разрешението. Във всеки случай, тъкмо когато кракът му стъпи на терасата, лицето му внезапно се проясни. Беше открил начина.

Точно в този момент по алеята профуча двуместен автомобил с Фреди на кормилото, който се връщаше в домашното огнище след нощувка у семейство Финч от Шропшър. Той избръмча покрай него и зави към оборите, като въртна весело китка, а Гали тутакси го последва. В начинанието, което планираше, му трябваше помощта на сътрудник.

Гали намери напористия търговец, който беше паркирал благополучно двуместния автомобил и вече беше лапнал двадесет и девет сантиметровото си цигаре с цигара, от която излизаше дим на колелца.

Визитата на Фреди в Съдбъри Грейндж, седалището на майор Р. Б. и лейди Емили Финч, се беше оказала една от най-триумфалните му победи. Когато пристигна, завари Съдбъри Грейндж отдаден на дяволския култ към „Вкусни мръвчици на Тод“, един продукт още по-отвратителен от „Храна за кутрета на Питърсън“, и съвсем не беше леко да убеди домакините да станат отявлени привърженици на

Доналдсън. И го направи. Получи тлъста поръчка и докато караше към Бландингс, въодушевлението от успеха не го напусна нито за миг. Към края на пътешествието, обаче, се появи отрезвяващата мисъл, че макар собственото му сърце да е на седмото небе, наоколо има други, които се обливат в скръб. Например това на Бил Листър. На Пру също. А и на Вероника Уедж. Затова сега, като издихваше дим на колелца, трябва да отбележим, че това бяха едни мрачни колелца.

В момента, в който Гали се появи, Фреди размишляваше за Вероника, но при вида на чичо му мислите му се насочиха към зловещия случай на Бил и той се зае да го изясни без отлагане.

— О, здравей, чичо Гали. Знаеш ли какво, горкият стар Бил...

— Знам, знам.

— Чул си, че пак са го изритали?

— Видях се с него. Не се безпокой за Бил — каза Гали, който беше привърженик на идеята, че човек трябва да се концентрира само върху един проблем. — Държа неговия случай под контрол. Бил е добре. Това, към което трябва сега да насочим вниманието си, мойто момче, е онази мистериозна история с младия Плимсол и Вероника.

— И за това ли си чул?

— Току-що говорих с баща ѝ. Той е много объркан. Нали си приятел на младия Плимсол. Надявам се да ти е доверил, или поне да е изтървал нещо, което да ни отведе до причината за това негово странно отчаяние. Преди малко се запознах с него, приличаше на дъждовен ден в морски курорт. Както разбирам, влюбен е във Вероника?

— Всички изглежда са убедени в това.

— Но не предприема никакви стъпки да придвижи нещата. Нещо повече, праща я за зелен хайвер зад рододендроните. Това трябва да има някакъв смисъл.

— Да не би да го е хванало шубето?

Гали поклати глава.

— Съмнявам се. Този младеж е племенник на мой стар приятел, Чет Типтън, а кръвта вода не става. Чет никога не го хващаше шубето, щом наоколо му се навъртаха момичета. Напротив. Трябваше да го вържеш, за да го удържиш. От друга страна и той имаше подобни пристъпи на песимизъм, когато сядаше с крака върху камината и започваше да човърка душата си. Един друг мой приятел, Плъг Вашъм, беше същият. Много мрачен тип. Както и да е, успях да измъкна Плъг

от това състояние и съм склонен да мисля, че същият метод ще влезе в сила и при младия Плимсол. По щастливо стечение на обстоятелствата имаме животното под ръка.

— Животното?

— Свинята на баща ти. Спомням си, че най-тежкият пристъп на песимизъм връхлетя Плъг, когато неколцина приятели бяхме на гости в Норфък за лова на фазани. Обмислихме положението и решихме, че има нужда от някакъв шок. Нищо сериозно, нали разбираш, само примамка, която да му отвлече вниманието от черния му дроб. Значи, взехме на заем една свиня, омацахме я обилно с фосфор и я закарахме в стаята му. Подейства направо като магия.

По лицето на Фреди се бе изписало известно безпокойство. Очите му бяха изхвъркнали и ченето му висеше.

— Да не мислиш да закараш прасето на татко в спалнята на Типи?

— И още как. Този път са ме настанили в Градинския апартамент с френския прозорец, който излиза на поляната, така че няма да ни е трудно да въведем прасето. Като че ли някой е мислил точно за това.

— Но, чичо Гали...

— Нещо тревожи ли те, момчето ми?

— Ти наистина ли препоръчваш тази мярка?

— Тя се оказа особено ефикасна в случая с Плъг. Той влезе в стаята си по тъмно и онуй ми ти чудо направо му изкара ангела. Чухме рев, който явно идваше право от сърцето му и в следващия момент той вече препускаше по стълбите, като взимаше по три стъпала наведнъж. Поиска да знае каква е процедурата при публично отказване от алкохол — колко струва, къде се подава заявлението, трябва ли ти гаранции и така нататък.

— Можело е да подейства и в обратната посока.

— Не те разбирам.

— Искам да кажа, ако вече е започнал въздържанието, това е можело да го накара да се отдаде на най-голямото пиянство в живота си.

— Плъг не беше започнал да се въздържа.

— Да, но Типи вече започна.

Гали подскочи. Беше изненадан и поразен.

— Какво? Племенникът на Чет Типтън въздържател?

— Само от няколко дни — Фреди беше последният човек, който би хвърлил съмнителна светлина върху приятел. — Преди това беше най-виден къркач. Но след като не изтрезня в продължение на два месеца, той се отдръпна по някаква причина, която не ми е доверил и в настоящия момент в гърлото му не влиза друго, освен мляко и боза. Точно това биха го посъветвали всички, които го обичат, и честно, чичо Гали, съмнявам се, че трябва да предприемаме нещо, което би обърнало мислите му отново към бутилката.

Умът на Почитаемия Галахад работеше светкавично. Можеше на секундата да оцени разумните доводи.

— Разбирам. Да, ясно ми е. Добре, че ми каза. Значи, налага се тотална промяна в плановете. Нека да помисля.

Той направи една обиколка на оборите с наведена глава и с ръце, склучени отзад. След малко Фреди, който го наблюдаваше отдалеч, видя, че си сваля монокъла и го лъска с доволния вид на човек, който е намерил отговор на оплетена задача.

— Готово — каза той, като се върна. — Решението направо ми просветна в главата. Ще закараме свинята в стаята на Вероника.

Тревожна сянка се прокрадна върху лицето на Фреди. Той одобряваше принципно проекта да се вкарват прасета по стайте на момичетата, но не му харесваше това „ние“.

— Хей, хей! — възкликна той. — Да не мислиш да ме забъркваш в тая история?

Почитаемият Галахад се опули.

— Да те забърквам? Какво искаш да кажеш? Думата „забърквам“ ми се вижда абсолютно погрешна. Мислех си, че като приятел на младия Плимсол и като братовчед на Вероника ти изгаряш от желание да вземеш участие.

— Е, разбира се, естествено, но исках да кажа...

— Особено като става дума за нещо толкова просто. Всичко, което искам от тебе, е да вървиш напред и да следиш дали хоризонтът е чист. Аз ще свърша черната работа.

Думите на Гали внесоха известно успокоение в ума на Фреди. Но този ум, доколкото го имаше, все още си оставаше потънал в мъгла.

— Но какво ще спечелим, като водим прасета в стаята на Вий?

— Скъпи момко, ти нямаш ли въображение? Какво става, когато едно момиче завари свиня в стаята си?

— Вдига врява до небесата.

— Именно. Твърдо вярвам, че Вероника така ще се разпищи, че ще събори покрива. В този момент младият Плимсол се втурва на помощ. Ако можеш да измислиш по-добър начин да събереш двама влюбени, много ще ми бъде интересно да го чуя.

— Но откъде знаеш, че Типи ще е наблизо?

— Защото ще се погрижа за това. Веднага след обяда ще го извикам и ще го въвлека в разговор. Ти, от друга страна, ще се качиш за Вероника. Ще намериш някакъв претекст да я изпратиш в стаята ѝ. Какъв ли? Я да видим.

— Онзи ден се канеше да ми показва албума си със снимки от училище. Мога да я помоля да го донесе.

— Браво. В момента, в който потегли, удряш здраво гонга в приемната. Това ще ми послужи за знак да освободя младия Плимсол. Всичко е синхронизирано.

Фреди потвърди.

— И тъй като татенцето е в Лондон — изтъкна той с облекчение, — ще успееш да върнеш животното в кочината без той да научи за какви цели е било използвано. Това е много важен момент. Всяко подозрително начинание, което включва фамилната свиня, може да събуди у него тигъра.

— Точно. Ще се погрижим за това. Не искаме да причиняваме болка на Кларънс. Предполагам, най-доброто време да вкараме свинята би било след гонга за обяд. Нали нямаш нищо против да закъснеем с десет минути за яденето?

— Нека да са пет — възпротиви се Фреди, който държеше да си получава дажбите.

— А сега — заключи Гали, — да намерим Прудънс. Имам да ѝ давам бележка от Бил, която, ако не се лъжа, ще я накара да зачурулика като лястовичка. Чудя се къде ли е? Вече я търсих навсякъде.

Тук Фреди можеше да помогне.

— Срегнах я в селото. Каза, че ще се вижда със свещеника във връзка с благотворителната разпродажба.

— Тогава ще се разходя натам и ще я посрещна.

С последни инструкции към племенника си да бъде готов за старт в мига, в който чуе обедния гонг, Гали потегли към селото. Изпитваше тихо задоволство. Ако има нещо, което тази добра душа

обичаше повече от всичко, то бе да раздава радост и топлина на хората,
а по всичко личеше, че днес ще пръска с щедра ръка.

IV

Типтън Плимсол стоеше на терасата и унило гледаше хълмистия парк, ширнал се пред угасналите му очи. Както обикновено сред това ведро пространство от зелени треви и благородни дървета пасяха и събираха витамини известен брой крави — някои кафяви, някои на петна, и той ги пронизваше с поглед на човек, който не може да понася кравешкия род. А когато край носа му бръмна пчела, раздразненият му жест издаде, че и рода на пчелите не му е по-драг. Часовникът показваше два и половина — обядът току-що бе завършил.

Това бе тъжно време за Типтън. Обикновено той хапваше нещо леко на закуска, а на обедната трапеза си наваксваше. Но днес Типтън отхвърли храната почти недокосната. Нито компанията, нито разговорите на масата успяха да разсеят черните облаци, помрачили деня му още от сутринта. Затова се зарадва, когато ритуалът с кафето приключи и беше свободен да се оттегли. Беше гледал кравите с растящо неодобрение едва минута и четвърт, когато един монокъл просветна на слънцето и Почитаемият Галахад изникна до рамото му.

Повечето хора намират Гали Трийпуд за приятна и забавна компания и с удоволствие общуват с него, но Типтън се облеци насреща му с прикрита неприязън. И като казваме „прикрита“, това май не е вярната дума. По време на целия обяд тоя тип настояваше да го въвлече в дружески разговор за покойния му чичо Чет, а що се отнася до Типтън, чичо му Чет вече беше прочетена книга. На Типтън му се струваше, че е чул всичко, което един племенник би желал да чуе за своя чичо. Затова сега сърцето му трепна като на някое диво животно, подплашено от човешко присъствие. За секунда се измете от терасата и влезе обратно в къщата, преди събеседникът му да си спомни още някоя история. Мрачната пушалня го привличаше като магнит и той реши да забегне там. Но тъкмо посягаше с трепереща ръка към илюстрирания вестник със снимката, когато вратата се отвори.

— А-а! — каза Гали. — Ето къде си бил, а?

За гостуването в някое английско провинциално имение може да се каже следното: каквито и да са недостатъците му, а те са много, има и един плюс — когато се наситиш на веселата въртележка, винаги можеш да се измъкнеш и да се укриеш в спалнята си. След две минути Типтън вече беше точно там. А след още две той установи, че греши, като си мисли, че най-накрая е останал сам. Чу се чукане на вратата, от ония бодри и самонадеяни потропвания на човек, който е сигурен, че е добре дошъл, и една спретната фигурка със сив костюм от каша прекрачи прага.

Всеки, който иска да е съвсем наясно с чувствата на Типтън Плимсол в тази ситуация, трябва да прехвърли страниците на „Рейнард лисицата“ на Мейсфийлд. Усещането, че е преследван дивеч, го завладя напълно. Освен това гърдите му се разкъсваха от възмущение срещу въпиющата несправедливост на това преследване. Ако един гост на провинциално имение не е на сигурно място в собствената си спалня, то тогава би трябвало да признаем, че цивилизацията се е провалила и че цялата тъкан на обществото се разпада.

Тази душевна агония го направи рязък.

— Я кажи, да не би да преследваш някого? — запита той застрашително.

Само някой тъпак би могъл да не схване враждебността и на Гали не му убягна, че този младеж скоро ще изригне. Но той се направи, че не забелязва разгарящия се огън под очилата с рогови рамки.

— Гледай ти, непрекъснато се срещаме? — отвърна той с оная вежлива сърдечност, която толкова често бе обезсърчавала настъпателните букмейкъри. — Работата, синко, е че искам да си поговоря с теб надълго и нашироко.

— Нали тъкмо го направи.

— Един дълъг, поверителен разговор по въпрос, засягащ отблизо твоето щастие и благополучие. Ти си племенник на моя добър приятел Чет Типтън...

— Вече ми го каза.

— ... и отказвам да гледам как племенникът на Чет Типтън разбива бъдещето си и хвърля златни възможности за честито благоденствие в казана с помята, когато мога да събера нещата в

няколко прости думи. Хайде, драги ми момко, няма нужда да го увъртаме. Ти обичаш племенницата ми Вероника.

Внезапна конвулсия разтърси Типтън Плимсол. Първият му импулс бе да отхвърли категорично това изявление, но като отвори уста да го стори, видя пред себе си прекрасните черти на снимката от вестника. Всъщност, тя си остана в малката пушалня, но като че ли все изникваше пред очите му с оная роза между зъбите. Поради тази причина Типтън не намери сили да проговори. Вместо това преглътна бързо и хрипкаво като булдог, задавил се с хрущял, а Гали бащински го потупа по рамото пет-шест пъти.

— Разбира се, че я обичаш. Няма спор. Хлътнал си до ушите. Цялата околия приказва за това. Тогава защо, за бога, скъпи ми момко, се държиш толкова странно?

— Какво искаш да кажеш с това „странно“? — опита се да заеме отбранителна поза Типтън.

— Знаеш какво имам предвид — Гали прекъсна нетърпеливо това усукване. — Човек би казал, че си играеш с момичето на иди ми — дойди ми.

— Иди ми — дойди ми? — Типтън беше потресен.

— Иди ми — дойди ми — повтори твърдо Гали. — А ти знаеш как гледат доблестните мъже на младежи, които си играят на иди ми — дойди ми с девойките. Чичо ти Чет често се е изказвал доста силно по този въпрос.

Думите „По дяволите чичо ми Чет“ затрептяха на устните на Типтън, но той ги подтисна в полза на други, които имаха по-голямо отношение към дискутирания въпрос.

— А какво да кажем за нейната игричка на иди ми — дойди ми с мен — викна той. — Така да ме поощрява и после хоп — като котката с мишката. Съща Иезавел^[1].

— Да не искаш да кажеш Далила^[2]?

— Хм, дали не беше Далила? — замисли се Типтън.

— Така ми се струва — каза Гали, който също не бе съвсем сигурен. — Иезавел е онази, дето я изяли кучетата.

— Каква чудовищна история.

— Не е приятна — съгласи се Гали. — Сигурно много я е боляло. Както и да е — тръсна глава Гали и лицето му стана сериозно, — въпросът е, че ти говориш за племенницата ми и вадиш срещу нея

много сериозно обвинение. Какво точно искаш да кажеш с това „като котката с мишката“ и с онова... хм... сравнение?

— Искам да кажа, че ме разиграва като маймуна.

— Не те разбирам.

— Ами как ще го наречеш това, когато една девойка тръби на всички, че ти си синеокият избраник на сърцето ѝ, а после я виждаш да се прегръща по пейките с оная гад Фреди?

Гали беше гръмнат.

— Да се прегръща по пейките? С Фреди?

— Видях ги. Той я целуваше. Тя плачеше, а той я целуваше без да му мигне окото.

— Кога беше това?

— Вчера.

На Почитаемия Галахад му просветна. Той беше от ония хора, които могат да съберат едно и едно.

— Преди да се явиш на срещата зад рододендроните — попита той проникателно — или след това?

— След това — каза Типтън и остави устата си отворена като тюлен в очакване на следващата риба. — Божичко! Да не мислиш, че е плакала за това?

— Разбира се. Скъпи ми момко, ти не си вчерашен и прекрасно знаеш, че не можеш да обикаляш насам-натам, да определяш срещи на момичетата зад рододендроните и после да не се вясваш без това да нарани дълбоко нежните им души. Цялата картинка е ясна. След като не си се появил зад рододендроните, Вероника естествено се е добрала до първата пейка и е избухнала в плач. Минава Фреди, намира я обляна в горки сълзи и най-братски я целува.

— Братски? Мислиш, че е било така?

— Несъмнено. Напълно братска целувка. Познавали са се цял живот.

— Да — каза мрачно Типтън. — Хората са я наричали малката любимка на Фреди.

— Кой ти каза това?

— Лорд Емсуърт.

Гали цъкна с език.

— Драги момко, един от първите уроци, които трябва да научиш, ако възнамеряваш да запазиш разсъдъка си в Замъка Бландингс, е да не

обръщаш внимание на нито една дума, изречена от брат ми Кларънс. Той говори врели-некипели от шейсет години. Никога не съм чувал някой да нарича Вероника малката любимка на Фреди.

— Бил е сгоден за нея.

— Е, и ние сме били сгодени? Искам да кажа не за Вероника, а просто за някого. Ти не си ли бил сгоден?

— Хм, да — трябваше да признае Типтън. — Сгодявал съм се около половин дузина пъти.

— И сега те нищо не означават за теб, тия моментни tendresses?

— Какви?

— Няма значение — каза нетърпеливо Гали. — Сега не даваш и пукнат грош за ония момичета, нали?

— Не бих казал чак и пукнат грош — замислено промълви Типтън. — Имаше една Дорис Джимпсън... Всъщност, да, и за нея също. Точно така, не бих дал и пукнат грош за всичките.

— Именно. Е, видя ли. Няма защо да се безпокоиш за Фреди. Той обожава жена си.

На лицето на младия му приятел изгря надежда.

— Наистина?

— Абсолютно. По-щастлив брак от техния едва ли има. Гукат си като две птичета.

— Господи — промълви Типтън и се замисли. — Разбира се, братовчедите понякога целуват братовчедките си с братски целувки, нали?

— Непрекъснато.

— И това нищо не значи?

— Абсолютно нищо. Кажете ми, драги — каза Гали, усещайки, че колкото по-скоро се изясни въпросът, толкова по-бързо разговорът ще даде резултат, — защо не се яви на срещата зад рододендроните?

— О, това е дълга история.

Не се случваше често Почитаемият Галахад да вижда в светли краски интелигентността и ума на един племенник, на когото от дете гледаше като на малоумник, но сега, след като чу разказа, го стори. През дългия си живот, прекаран сред бохемските среди на Лондон, Гали се беше радвал на обществото на доста люде с халюцинации и знаеше колко чувствителни и изнервени са те и колко лесно могат да посегнат към бутилката, за да уталожат напрежението. Щеше да бъде

най-груба грешка, ако бяха вкарали свинята в спалнята на Типтън Плимсол.

— Разбирам — рече той замислено, щом разказът завърши. — И това лице те зяпало от храстите?

— Не толкова ме зяпаше — поправи го Типтън, който обичаше нещата да са точни, — колкото ми се хилеше. И струва ми се, ми подвикна „Хей!“

— А ти даде ли му някакъв повод?

— Ами гаврътнах малко от моята бутилка.

— А! Тука ли е тази бутилка?

— Да, в онова чекмедже.

Почитаемият Галахад погледна към чекмеджето с вдигнати вежди.

— Дали не е по-добре да ми повериш тази бутилка?

Типтън прехапа устни. Като че ли това беше въпрос към удавник, на когото са предложили да се раздели със спасителния си пояс.

— Не е нещо, което ти трябва под ръка. А и няма да имаш нужда от него. Вярвай ми, момко, ще се справиш чудесно. Знам със сигурност, че Вероника е влюбена до уши в теб. Изобщо няма нужда да търсиш подкрепа в алкохола, преди да й направиш предложение.

— Дребосъкът мислеше иначе.

— Дребосъкът?

— Онова дребно синеоко момиче, Прудънс.

— И тя те посъветва да си сръбнеш?

— Една глътка.

— Мисля, че е сгрешила. Можеш да минеш и с лимонов сок.

Типтън продължи да се колебае, но преди да стигнат до някакво решение, разговорът им бе прекъснат. От приемната на долния етаж долетя звукът на гонга. Гали, който го очакваше, не се разтревожи, но Типтън, за когото бе пълна изненада, за момент го взе за тръбата на Страшния съд и подскочи пет сантиметра във въздуха.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита той, като се успокои.

— Някой си прави шегички — успокои го Гали. — Сигурно Фреди. Не обръщай внимание. Бягай в стаята на Вероника и оправи тая каша.

— В стаята й?

— Струва ми се, че я видях да се качва натам.

— Но аз не мога да нахълтам в стаята на едно момиче.

— Разбира се, че не можеш. Само почукай и ѝ кажи да излезе и да поговори с теб. Хайде, сега! — побутна го Почитаемият Гали.

[1] Иезавел — библ. развратната жена, за която се оженил израилският цар Ахав, бел.пр. ↑

[2] Филистимлянката Далила предала любимия си Самсон, като отрязала косите му, източник на необикновената му физическа сила, бел.пр. ↑

V

Банално е да казваме, че и най-добре обмислените планове често се объркват и даже провалят от някоя дребна неочаквана спънка в програмата. Да си спомним, че поетът Бърнс специално напомня на читателя за такава възможност. Именно гонгът, за който стана дума преди малко, може да ни послужи за нагледен пример в тази насока.

Това, което Почитаемият Галахад не дооцени, когато поръча на Фреди да бие гонга като сигнал, че Вероника Уедж е на път към спалнята си, е че има определен тип момичета, към които принадлежи и Вероника, които като чуят, че гонгът бие, когато са на стълбите, се връщат да питат кой го е бил и защо го е бил. Фреди тъкмо закачаше палката на куката й, доволен, че е свършил добра работа, когато забеляза две огромни очи, облещени в неговите и разбра, че сигналят за старт е даден преждевременно. Проведе се следният диалог:

— Фред-дий, ти ли беше това?

— Аз ли бях какво?

— Ти ли би гонга?

— Гонга? О, да. Да, аз бих гонга.

— И защо би гонга?

— О, не знам. Просто ми се прииска.

— Но за какво би гонга?

Този разговор изглежда щеше да продължи неопределено дълго, когато лейди Хърмион излезе от гостната.

— Кой би гонга?

На което Вероника отвърна: „Фред-дий би гонга.“

— Ти ли би гонга, Фреди?

— Ъ-ъ... да. Да, аз бих гонга.

Лейди Хърмион се вкопчи в това позорно признание като адвокат по време на кръстосан разпит.

— *Защо* би гонга?

Вероника се обади, че точно това го попитала и тя.

— Качвах се към стаята ми да взема албума със снимките, мамиччч-ко, и той изведнъж би гонга.

Бийч, икономът, се появи откъм зелената тапицирана врата в дъното на коридора.

— Дали чух правилно, че някой би гонга, м'лейди?

— Мистър Фредерик е бил гонга.

— Много добре, м'лейди.

Бийч се оттегли и разискването продължи. Накрая излезе, че Фреди е бил гонга ей така, от чист каприз. От какво? КАПРИЗ! По дяволите, на всеки понякога му идва някоя прищявка. Изведнъж му се беше приискало да бие гонга и го беше сторил. Да пукнел, рече той, ако знае защо е тая гюрултия, на което Вероника отвърна: „Фред-дий“, а лейди Хърмион каза, че Америка го е направила още по-малоумен, отколкото преди да прекоси Атлантика. Вероника тъкмо се канеше да поднови пътешествието по стълбите (като все още си мислеше колко странно е, че на братовчед ѝ му се приисква да бие гонгове), когато лейди Хърмион се сети, че е забравила да каже на Белъми, прислужницата, да ѝ смени презрамката на сутиена и че с тази задача спокойно може да се заеме Вероника.

Вероника, както винаги изпълнителна, отвърна: „Добре, мамиччч-ко“ и се упъти към стаята до помещението за прислугата, където Белъми шиеше. Лейди Хърмион се върна в гостната, а Фреди, който реши, че нещата са излезли извън неговите отговорности, потърси убежище в билиардната и се зае да мисли за кучешките бисквитки. Тъй че когато Почитаемият Галахад, подведен от гонга, предположи, че племенницата му е на път за стаята си, тя всъщност се беше упътила в съвсем друга посока и шансовете на Типтън Плимсол да я спаси от свинята, да прегърне треперещото ѝ тяло до гърдите си и да я помоли да му стане съпруга, за момента се свеждаха до нула. Трябваше да мине известно време, за да може Вероника, след като е предала съобщението на Белъми, да насочи отново мислите си към албума със снимките.

Междувременно Типтън, който беше стигнал до Червената стая, спря пред затворената ѝ врата. Като дишаше хрипкаво, той взе да пристъпва от крак на крак.

Почитаемият Галахад беше сгрешил като отхвърли предположението на Фреди, че един племенник на покойния Чет Типтън може да губи ума и дума пред нежния пол. Племенниците не винаги наследяват храбростта и устрема на своите чичовци. Може и да

е трябвало да връзват Чет с въжета, когато наблизко се мерне момиче, но не и Типтън. Въпреки уверенията, които получи както от Гали, така и от дребосъка Прудънс, той усещаше как крайниците му стават на лед. Сърцето му бумтеше като моторетка и не можеше да си поеме въздух. И колкото повече мислеше, толкова повече се уверяваше, че му е нужен стимулант, за да изпълни задачата. Лицето му придоби решителен израз. Той се обърна и закричи към своята стая. Бутилката все още беше в чекмеджето — Типтън потрепера при спомена как на косъм не се поддаде на слабостта да приеме предложението на Гали. Надигна я към устните си и отметна назад глава. Подкрепителното имаше моментален ефект. По вените му като огън потече непоколебимост и сила. Той се огледа храбро из стаята, очаквайки да види лицето, да го погледне право в очите и да го изяде с поглед. Но никакво лице не се мяркаше. И този последен триумф затвърди усещането му, че все пак животът е песен. След три минути отново беше пред Червената стая, но този път силен и уверен, и без да се тутка вдигна ръка и произведе звук с кокалчетата си върху вратата. Чу се грохот, който би трябвало да даде моментален резултат, защото в ентузиазма си Типтън беше изпълнил такъв замах, че едва не си ожули кожата. Но отвътре не отговори никакъв глас. Това му се стори странно, защото несъмнено момичето си беше в стаята. Чуваше я как се движи. Всъщност, като спря, за да изчака отговора, се чу някакъв трясък, като че ли неговата любима се бе блъснала в маса или друга поставка, отрупана с порцелан. Почука отново.

— Ало! — подвикна той, като долепи уста до вратата, а гласът му трепереше от вълнение.

Този път усилието бе възнаградено. От другата страна долетя странен звук, подобен на грухтене и той го изтълкува като покана да влезе. Всъщност, не очакваше точно грухтене в отговор от момичето, което обича, но и не се изненада особено. Знаеше, че момичетата често слагат разни работи в устите си — фиби и други подобни. Дорис Джимпсън, например, редовно го правеше.

Типтън натисна дръжката...

След няколко минути Бийч, икономът, излизайки от тапицираната врата към коридора в изпълнение на една от ония заръки, които обикновено карат икономите да минават през тапицираните врати към коридорите, дочу глас отгоре, който каза:

VI

Едно момиче с добре развити дробове не може да извика „ИИИИИИИИИИИИИИ!!“, изпълвайки ги докрай, при това ако се намира на втория етаж на провинциално имение по време на тихите часове след поглъщането на обяда, без да привлече вниманието и интереса на околните. В случая следобедът беше толкова приятен, че повечето обитатели на Замъка Бландингс бяха на открито — Гали например, след това полковник Уедж, Прудънс, а също и Фреди, на когото билиардната се стори заддушна и отиде до оборите да погледне колата си. Но лейди Хърмион, която се намираше в гостната, чу вика съвсем ясно.

В момента, в който сънливият летен покой се разпадна с трясък на хиляди вибриращи парченца, лейди Хърмион четеше за трети път телеграмата, която току-що ѝ беше донесена на сребърен поднос от Бийч, иконома. Подписана „Кларънс“ и изпратена от гара Падингтън в 12.40, тя гласеше: „ПРИСТИГАМ ЗА ЧАЯ С ХАНДЖИЙКАТА“.

Винаги когато лорд Емсуърт сътвореше телеграма на някоя ж.п. гара две минути преди потеглянето на влака, почеркът му, който и без друго не беше цвете, се превръщаше в драскулки, които биха представлявали голям интерес за някой професор по клинографско писмо. Пощенският служител на Падингтън, след като се взира достатъчно дълго в недоумение, замени на своя глава „прищипвам“ с „пристигам“, нещо от рода на „зайчаря“ със „за чая“, но последната дума съвсем му взе здравето. Виждаше му се нещо средно между „ханосер“, „холера“ и „ханджийка“. Първата отхвърли без да се двоуми, защото няма такава дума „ханосер“; втората — защото и без да е медицински експерт, му беше ясно, че лорд Емсуърт няма холера. Така че остана третата. Надяваше се, че ще означава нещо за получателя.

Само че се оказа твърде голям оптимист. Лейди Хърмион се пулеше слисана в посланието. Привидното значение — че главата на фамилията ще се появи за следобедния чай в компанията на особа с палто от тюленова кожа и празнична шапчица — беше абсолютно

неправдоподобно. Съвсем различно би било, ако телеграмата беше изпратил брат ѝ Галахад. Като се има предвид какъв е, напълно възможно бе да реши да се представи в Замъка Бландингс с някоя ханджийка, или даже комплект ханджийки и да каже, че са му били свидни дружки на младини, когато са ходели заедно на танци. Но не и Кларънс. Лейди Хърмион никога не си беше затваряла очите пред факта, че Емсуърт е твърде ексцентричен, но знаеше със сигурност, че не си пада по женските компании. Хич и да не се надяват разните ханджийки, на които им се иска да подишат чист въздух в провинцията, че могат да получат покана точно от него. И тъкмо когато се чудеше дали пък думата не би могла да е грешка от „херпес“, нещо, от което деветият граф от време на време се оплакваше, когато Вероника прозвуча в ефир.

Да опресним спомените на читателя в случай, че е забравил — това, което викаше Вероника бе „ИИИИИИИИИИИИ-ИИИ!!!“ и веднага щом се увери, че главата ѝ си е на мястото, лейди Хърмион усети със сърцето си, че нещо става. След моментното вцепеняване тя вече препускаше по стълбите със скорост съвсем не по-малко забележителна от тази, която преди малко бе демонстрирал Типтън. Би било твърде коравосърдечно от страна на една майка да си остане в гостната, когато детето ѝ пици „ИИИИИИИИИИИИ-ИИ!!!“ от втория етаж.

И тя все още не бе намалила оборотите, когато завиваше по коридора. В този момент видя вратата на Червената стая и удари рязко спирачките. Пред очите ѝ се бе разкрила гледка толкова вълнуваща, така омайна и способна да разтупка майчиното сърце и да я накара да се преметне от радост в коридора, че за секунда се уплаши да не би да е мираж. Като премигна и погледна отново, лейди Хърмион се убеди, че не сънува.

Там, в другия край на коридора, един от най-богатите младежи на Америка притискаше дъщеря ѝ до гърдите си и точно в този момент даряваше въпросната дъщеря с такава огнена целувка, която можеше да говори само за едно.

— Вероника! — извика тя. Някоя не чак толкова достолепна госпожа би извикала „Да живеј!“

Типтън, който беше твърде зает, до този момент не знаеше, че не е сам с бъдещата си съпруга. Като се обърна, за да включи и бъдещата

си тъща в разговора, първата му реакция, като на американски джентълмен, бе да ѝ даде да разбере, че става дума за нещо сериозно, а не за някоя от ония разюздани сцени, които цензорите във Филаделфия изрязват от филмите.

— Всичко е наред — побърза да я увери той. — Ние сме сгодени.

Препускането по стълбите бе оставило лейди Хърмион без дъх и за известно време тя стоя ококорена и задъхана. Накрая успя да каже: „О, Типтън!“

— Вие не губите дъщеря си — допълни Типтън, който имаше време да си измисли хубава реплика. — Вие печелите син.

Всякакви съмнения, които може да е хранил относно мнението на най-заинтересованите кръгове за този романс, отпаднаха веднага. Беше от ясно по-ясно, че ситуацията такава, каквато я бе обрисувал, имаше пълното одобрение и подкрепа от страна на лейди Хърмион. Сега, когато си беше поела вече дъх, тя го целуна с такава нежност, която не остави никакво място за колебание.

— О, Типтън! — повтори тя. — Прекрасно. Сигурно си много щастлива, Вероника.

— Да, мамиччч-чко.

— Какъв чудесен подарък за рождения ти ден, скъпа — каза лейди Хърмион.

Думите ѝ завариха Типтън Плимсол неподготвен. Той подскочи като че ли дузина лица се бяха изтъпанили пред очите му. Сега си спомни, че на закуска дочу, че някой си имал рожден ден, но беше толкова разсеян и мрачен, че не му дойде на ум на пита кой точно. Смътно си спомняше, че другите говореха за дребосъчката Прудънс.

Угризенията го пронизаха като нагорещени шишове. Струваше му се невероятно поради лошото си настроение да остане в неведение за този факт от първостепенна важност.

— Да пукна дано! — извика той ужасен. — Ти ли имаш рожден ден? А аз не съм ти приготвил подарък! Откъде мога да ти купя подарък?

— От Шрусбъри — отвърна Вероника. Милата тя — най-умееше да отговаря на такива прости и точни въпроси.

Видът на Типтън беше като на човек, който не го съдържа на едно място.

— За колко време се стига до Шрусбъри?

— Около четиридесет и пет минути с кола.

— Там има ли магазини?

— О, да.

— Бижутерийни магазини?

— О, да!

— Тогава бъди зад рододендроните след около два часа и очаквай хубав подарък. Отивам да задигна една кола. О, и още нещо — каза Типтън, спомняйки си един факт, който макар и по-маловажен от подаръците за любимото момиче, си заслужаваше да бъде споменат. — Там има една свиня.

— Свиня?

— Да, мамичч-чко, в спалнята ми има свиня.

— Не може да бъде — каза лейди Хърмион и можеше да упорства още дълго със скептицизма си, ако Императрицата не бе избрала точно този момент да подаде благата си учудена физиономия на вратата.

— Ето — рече Типтън. — Както казах, свиня.

После остави лейди Хърмион да се оправя — знаеше, че нещата не могат да бъдат в по-добри ръце — и полетя към оборите.

Фреди беше на двора и бърникаше нещо из двуместния си автомобил.

Ако действието се разиграваше в едно минало време, при това не много отдавна, и Типтън Плимсол видеше как Фреди си бърника в автомобила, той би изпъчил гърди и би отминал с леден поглед. Но сега, след като бе ухажвал и спечелил най-прекрасното момиче на света, се чувстваше омекнал и благоразположен. Вече беше изтрил името на младежа от списъка си със змиите и можа да го види такъв какъвто е — а именно невинен братовчед. Разбира се, по-късно ще трябва да се споразумеят относно навика му да раздава братски целувки на бъдещата мисис Плимсол, но засега нищо не засенчваше отношенията им. Изпълнен с най-чиста човешка сърдечност, Типтън отново видя в лицето на Фреди приятел и съмишленик. А когато човек е на седмото небе, първите, с които го споделя, са приятелите и съмишлениците. И без да губи повече време, той обяви голямата новина.

— Ехо, Фреди — каза му, — я познай? Аз съм сгоден!

— Сгоден?

— А-ха.

— За Вий?

— Разбира се. Току-що.

— Е, това се казва новина. Дай лапа, готин.

Усмивката му беше така сияеща, ръкостискането му толкова сърдечно, че и последните съмнения на Типтън се стопиха. От своя страна той отвърна със също толкова сияеща усмивка и жест, изпълнен с доброжелателство, което пък накара Фреди да реши, че това е то моментът да изпита съдбата и да спечели или загуби всичко.

Тук се налагаше малко неочаквана смяна на темата, но младият бизнесмен се чувстваше твърде напрегнат, за да приближава разговора до вълнуващия го въпрос на големи спирали.

— А, между другото, приятелю — започна той.

— Какво има, драги? — откликна Типтън.

— Има нещо, приятелю, което се канех да те питам от известно време — продължи Фреди, — но все забравях. Ще дадеш ли на веригата магазини „Типтън“ изключителни права за продажба на „кучешка наслада на Доналдсън“?

— Ама разбира се, драги — каза Типтън. — Аз самият щях да ти го предложа.

Задният двор се завъртя пред очите на Фреди. За момент той замълча, докато се пребори с чувствата. Вече формулираше наум телеграмата, която тази вечер ще изпрати в Лонг Айлънд Сити, за да уведоми тъста си за голямата победа, постигната в името на кучешките бисквитки. Представяше си как старецът отваря плика и му дръпва един кючек от кеф из целия офис.

— Друже — извика възторжено Фреди, — ти си върхът. Винаги съм го казвал.

— Така ли, приятелю?

— Разбира се. И се надявам да си много, много щастлив.

— Благодаря, друже. Я кажи, можеш ли да ми заемеш колата си? Искам да ида до Шрусбъри и да купя на Вероника подарък за рождения ден.

— Аз сам ще те закарам, приятелю.

— Много мило от твоя страна, драги.

— Няма нищо, няма нищо.

Фреди се намести зад кормилото и натисна газта с велурената си обувка. Мина му през ум, че всичко е прекрасно в този най-прекрасен свят.

ГЛАВА ОСМА

Човек, който обича да гледа младежите щастливи, винаги се чувства особено добре, когато знае, че с негова помощ радостта царува в младите сърца. Затова и развързката на събитията от този прекрасен летен следобед завари Почитаемия Галахад в най-добро разположение на духа. Той тъкмо беше срещнал племенницата си Вероника, упътена към рододендроните, и биде информиран за невероятното щастие, сполетяло семейство Уедж. Преди това пък беше срещнал племенницата си Прудънс, лутаща се безцелно по главната алея, и ѝ бе дал бележката на Бил, с което върна руменината по страните ѝ и я накара да преобърне наопаки възгледа си, че животът е мъка. Като свърши тези добри дела, Гали се упъти с бодро стъпка към сенчестата хладина на коридора, тананикайки си под сурдинка весела балада от младите години. Това бе часът, когато уханието на чай и приятният ободрителен дъх на препечени филийки с масло се понасят из английския дом, а Бийч и сръчните му помощници вече бяха направили приготовленията в гостната. Гали продължи бодро нататък, но повече от любов към общуването, отколкото с цел да се присъедини към угощението. Той самият не вкушваше чай, имаше предубеждение към въпросната напитка откакто навремето приятелят му Бъфи Стръгълс се беше пристрастил към нея като заместител на алкохола и в резултат на това си отиде без време от тоя свят. (Всъщност това, което стана причина покойният мистър Стръгълс да хвърли петалата, бе сблъсъкът му с един файтон, но Гали подозираше, че това би могло да се избегне, ако горкият човечец не бе подкопал здравето си като се наливаше с напитка, чиито вреди са признати от всеки компетентен медицински специалист.)

В гостната се оказа само сестра му Хърмион, която се беше настанила зад чайника. Когато видя Гали да влиза, тя се наежи и го фиксира със строг, обвинителен поглед като на гуцер от благородническо потекло.

— А, ето те и тебе, Галахад — рече тя, идвайки си на думата по оня пряк начин, обичаен за сестрите по целия свят. — Какво означава тая ужасяваща свиня в спалнята на Вероника?

Не, лейди Хърмион не беше ясновидка. Тя достигна до горното заключение чрез внимателен анализ на характерите. Разсъждавайки върху природата и склонностите на малкия кръг около нея, реши, че на територията на Замъка има само един човек, способен да разиграва прасета из спалните и този човек сега стоеше пред нея.

— Значи вече си чула? — каза той безгрижно.

— Дали съм чула? Това отвратително животно галопираше из целия коридор.

— Беше умен ход — каза Гали скромно, но гордо. — Да, много умен. Егбърт ми плака на рамото тази сутрин за това как младият Плимсол разигравал Вероника. Реших, че няма време за половинчати мерки. И действах. Да изведа Императрицата от кочината и да я вкарам право в битката беше фасулска работа. Вероника разписка ли се?

— Продра си гърлото — поправи го хладно сестра му. — Бедното дете беше като ударено от гръм.

— А Плимсол се втурнал да я спасява. Ледът се стопил. Колебанията го напуснали. Взел я в прегръдките си, обяснил се в любов, уговорили сватба и в скоро време и това ще стане. Точно както го предвиждах. Именно това очаквах. Цялата операция от началото до края е вървяла по плана и завесата се спуснала след щастливия финал. Какво тогава сумтиш и пуфтиш — каза Гали, който за разлика от лорд Емсуърт не беше човек, който позволява на сестрите си да му правят забележки. — Не те разбирам.

Лейди Хърмион отхвърли обвинението, че сумтяла и пуфтяла. Била, както каза, много ядосана.

— Ядосана? Какво, по дяволите, има тука за ядосване?

— Животното изяде една от новите камизолки на Вероника.

— Ти по-добре се придържай към основното, а то е, че не може да не признаеш заслугите на моята тънка стратегия. За бога, кое би предпочело момичето — една скапана камизолка или богат и влюбен съпруг, чиято единствена мисъл ще бъде да задоволява и най-малкото й желание? Младият Плимсол ще може да осигури на Вероника диамантена камизолка, ако тя си поиска. Затова спри да кълнеш и

ругаеш като хамалин и дай да ти видя хубавата усмивка. Не разбираш ли, това е най-лудешки веселият ден от цялата година нова^[1]?

Здравият разум в тия думи беше така неоспорим, че лейди Хърмион се принуди да отпусне душа. Тя всъщност не извади на показ хубавата си усмивка, но някаква мекота промени чертите на лицето ѝ, наподобяващо до сега това на строга гувернантка.

— Е, аз не се съмнявам, че мотивите ти са били чудесни, но се надявам това да не се повтаря.

— Да не мислиш, че зает човек като мен цял живот ще се занимава да вкарва прасета в стаите на девойките? И какво стана с животното, в края на краищата?

— Свинаят го отведе.

— Да не забравя да му напълня джоба, иначе ще ни издаде на Кларънс. Колко според теб трябва да платя по пазарни цени за мълчанието на един свинар? Ти как се свърза с него?

— Позвъних на Бийч, а той изпратил един прислужник да го доведе. Някакъв си дребосък, който фъфли и мирише по-лошо и от свинята.

— Вони, а? Е, сигурно под смрадта се крие честно сърце. Често се случва. А и не можем всички да говорим като камбанки. Кога очакваш Кларънс?

— Изпрати телеграма, че се връща за чая.

— Интересно как моят брат не обича да пропуска следобедната си чаша чай. Не проумявам защо. Абсолютен боклук. Заради него горкият стар Бъфи Стръгълс си отиде, та се не видя.

— Ето телеграмата. Пристигна тъкмо преди Вероника да получи оня страхотен удар.

Според Гали тази забележка си беше чисто опяване за стари работи.

— Я стига си дрънкала за ударите на Вероника — каза той нетърпеливо. — Като че ли една обикновена свиня може да срути цялата ѝ нервна система. Не мисля, че след първоначалната ѝ естествена изненада изобщо е почувствала някакво смущение. Какво пише Кларънс в тая телеграма?

— Че пристига за чая с някаква ханджийка.

— С кого?

— Прочети я сам.

Гали намести монокъла си с черната рамка и изучи документа. Лицето му се проясни.

— Знам какво значи това. С този свой отвратителен почерк се е опитал да напише, че пристига с Хандсиър.

— Хандсиър?

— Художника.

— Хандсиър не е жив.

— Беше, когато го видях вчера.

— Искаш да кажеш оня Хандсиър, който рисува елени?

— Не. Говоря за оня, който рисува прасета.

— Не съм го чувала.

— Е, горе главата. Сега ще чуеш. И лично ще го видиш след няколко минути. Кларънс му възложи, по моя препоръка, да нарисува портрета на Императрицата.

Лейди Хърмион нададе остър вик.

— Ти си поощрил Кларънс за тая идиотска идея?

— Той нямаше нужда от моето поощрение. Дойде в Лондон твърдо решен да намери някакъв художник. Аз само му помогнах в избора. Ще харесаш този младеж. Голям симпатяга е.

— Твой приятел?

— Да — потвърди енергично Гали. — Мой много скъп приятел е. Какво каза?

Лейди Хърмион отвърна, че нищо не е казвала. И не излъга. Тя само беше изсумтяла. Но понякога едно изсумтяване може да бъде побидно и от най-злъчната забележка и Гали се канеше да ѝ го каже, при това доста войнствено, защото дългият му опит го беше научил да бъде твърд със сумтящите си сестри. В този момент, обаче, се чу шум от колела върху чакъла пред входната врата.

— Кларънс — обяви Гали.

— И мистър Хандсиър.

— Не казвай „мистър Хандсиър“ с тоя твой измъчен гласец — каза строго Гали. — Човекът не е дошъл да ти краде лъжиците.

— Щом е твой приятел, няма да се учудя, ако е способен и на това. Търси ли го полицията?

— Не, полицията не го търси.

— Направо съчувствам на полицаите. Знам какво им е.

Пискливият тенор на лорд Емсуърт, долетял откъм коридора, прекъсна един разговор, който заплашваше да зазвучи твърде язвително. В следващия момент господарят на Замъка Бландингс влезе и като пусна един лъчезарен късоглед поглед през пенснето си, пое дълбоко благодатния дъх, който идваше откъм чайника.

— А-а — измънка той. — Чай, а? Чай. Върховно, върховно.

После, верен на навика си да казва нещата пределно ясно, допълни още едно „Чай“, като го повтори три пъти. И най-слабоумният слушател би се досетил, че графът е наясно с наличието на чай и ще се радва да получи една чаша. Затова лейди Хърмион, като спря само, за да изсумти за пореден път, му наля.

— Чай — избъбри лорд Емсуърт още веднъж, изяснявайки докрай ситуацията, за да не остане нито следа съмнение. — Благодаря, скъпа — и той пое чашата, прибави мляко и захар, разбърка и отпи. — Ха така! — възкликна освежен. — Е, тук съм, Галахад.

— Никога не си казвал по-верни думи, Кларънс — съгласи се брат му. — Мога да го видя и с просто око. Доведе ли Хандсиър?

— Кой Хандсиър? А да, разбира се, Хандсиър. Бях забравил. Хандсиър е онзи, с когото говорих в коридора. Хандсиър, драга — обясни лорд Емсуърт на сестра си, — е художникът, който дойде да нарисува Императрицата.

— Същото ми каза и Галахад — процеди лейди Хърмион. Гласът ѝ беше толкова далече от радостното въодушевление, че Гали се почувства принуден да даде обяснение.

— Хърмион е настроена анти-Хандсиърски. Тя вече си изработи едно от нейните абсурдни предубеждения към бедния момък.

— Нищо такова не съм направила — възрази лейди Хърмион. Нямам никакво мнение за мистър Хандсиър. Твърде възможно е да го намеря достатъчно почтен, макар че ти е приятел. Просто мисля, както впрочем винаги съм мислила, че е абсурдно да се харчат пари за портрет на тая свиня.

Лорд Емсуърт настръхна. Беше потресен не само от отношението, но и от наглостта любимката му да бъде наречена „тая свиня“. Това му се стори крайно неуважително.

— Императрицата е печелила в две последователни години сребърен медал за гойни прасета в Шропшърското изложение — напомни той хладно.

— Именно — съгласи се Гали. — Единствената знаменитост, която се е пръквала сред нас. Тя има далеч по-голямо право да бъде в семейната портретна галерия от половината от ония брадати парвенюта, които само я петнят.

Лейди Хърмион вирна брадичка. И тя като сестра си почиташе прадедите си с ревността на китаец и винаги се възмущаваше на неуважителното отношение към тях от страна на мъжката половина от семейството.

— Няма да обсъждаме сега това — каза тя, като приключи спора. — Надявам се, че не си забравил да купиш подарък за Вероника, Кларънс?

По навик лорд Емсуърт зяпна виновно. И тъкмо се канеше да заеме обичайната си за подобни моменти сърдита поза и да попита как, по дяволите, човек като него, с толкова задължения, може да помни за някакви си подаръци, когато се сети, че всъщност е свършил тази работа.

— Разбира се, че купих — отвърна той с достойнство. — Един прекрасен ръчен часовник. Тук е, в джоба ми.

Той го извади гордо, а заедно с него и още един пакет с етикета на „Аспиналс“ на Бонд стрийт, който го накара да зяпне озадачено.

— Сега пък какво ли, по дяволите, е това? — запита той. — А-а, да. Спомних си. Фреди ме помоли да взема нещо от магазина. Струва ми се, неговия подарък за Вероника. Къде е Фреди? — и лорд Емсуърт започна да примигва към мебелите, като че ли очакваше по-младият му син да се спотайва зад някой стол или диван.

— Видях го да кара като луд по алеята с оная негова кола преди около два часа — обади се Гали. — С него беше и младият Плимсол. Не знам накъде бяха тръгнали.

— Към Шрусбъри — поясни лейди Хърмион. — Типтън искаше да купи на Вероника подарък за рождения ден. Те се сгодиха, Кларънс.

— Ъ?

— Сгодиха се.

— А-а — лорд Емсуърт беше заинтригуван от един сандвич с краставичка. — Сандвичи, а? Сандвичи, сандвичи. Сандвичи — добави той, докато си взимаше един.

— Те се сгодиха — лейди Хърмион повиши тон.

— Кои?

— Вероника и скъпият Типтън.

— Кой е скъпият Типтън?

— „Скъпият Типтън“ — обясни Гали, — е галеното име на младия Плимсол. Така го нарича Хърмион.

— Плимсол? Плимсол? Плимсол? О, Плимсол? Спомням си го — каза лорд Емсуърт, доволен от бързия си ум. — Искаш да кажеш младежът с ония странни очила. Та какво за него?

— Опитвам се да ти кажа — каза търпеливо лейди Хърмион, — че той и Вероника се сгодиха.

— Виж ти! — по стреснатото лице на лорд Емсуърт се прокрадна тревога. — Не знаех, че тия сандвичи са с краставички. Мислех, че са с месо. Никога нямаше да го изям, ако знаех, че е с краставичка.

— О, Кларънс!

— Става ми зле на стомаха от краставички. Никога не ям.

— Е, за бога, Кларънс. Да можеше да проявиш поне малко интерес към племенницата си.

— Какво ѝ е на нея?

— Те не искат да ти кажат, Кларънс — обади се Гали съчувствено. — Трябва да го знаеш. Вероника и младият Плимсол са сгодени.

— А-а — лорд Емсуърт вече беше напълно наясно по въпроса. — Е, това е добре. Нищо лошо. Харесвам го. Той разбира от свини.

— И Хърмион го харесва, защото е милионер. Значи, всички сме доволни.

Лейди Хърмион започна разгорещено да уверява, че обичта ѝ към Типтън се дължала изцяло на това, че е очарователен, възпитан младеж и отдаден на Вероника; Гали я предизвикваше да признае, че поне частица от очарованието на Типтън произтича и от факта, че има пари да ги ринеш с лопата; а лорд Емсуърт повтаряше, че никога не би изял тоя сандвич с краставичка, защото от краставичките му ставало зле на стомаха, когато Фреди се появи на френския прозорец.

— Здравсти, татенце. Здравсти, лельо Хърмион. Здравсти, чичо Гали. Надявам се да не съм закъснял за чаша чай. Малко се позабавихме в Шрусбъри, защото Типтън настояваше да купи целия град. Колата ми е натъпкана до козирката с джунджурии като камила от епохата на цар Соломон. Татенце, ти сети ли се да ми вземеш онуй нещо от „Аспиналс“?

Сигурен, че го държи в ръката си, лорд Емсуърт си позволи да стане раздразнителен.

— Разбира се, че се сетих. Всеки ме пита дали съм се сетил за нещо си. Никога нищо не забравям. Ето ти го.

— Благодаря, татенце. Само да сръбна една чаша чай и ще ида да ѝ го дам.

— Къде е Вероника? — попита лейди Хърмион.

— Типи се надяваше да я намери зад рододендроните. Там си имат малка среща, както разбирам.

— Иди им кажи да дойдат да пият чай. Бедният Типтън трябва да е изтощен след това дълго пътуване.

— Не изглеждаше изморен. Само въздишаше от радост и бълваше огън през ноздрите си като змей. За бога, човек се връща в старите ергенски дни, когато влюбените птички се събираха зад рододендроните. Спомням си, че често се срещах с Аги в местния шубрак, когато я ухажвах. Е, добре, ще направя каквото мога да му предам любезната ти покана, лельо Хърмион, но само при условие, че не се натрапвам в някой интимен момент. Ако преценя, че не трябва да го прекъсвам, ще се измъкна на пръсти и ще ги оставя. Ще се видим по-късно, приятелчета. Чао, татенце, и горе главата.

Той пресуши чашата си и тръгна, а лорд Емсуърт тъкмо беше започнал да обяснява, че откакто се е върнал от Америка, по-малкият му син е станал някак си нервен и прекалено пъргав, което не му се нравело, когато се чу звук от тежко тяло, препъващо се в пътеката, и на хоризонта се появи Бил.

Бил изглеждаше по-свеж, отколкото би се очаквало да бъде след четиричасово пътешествие с влак в компанията на лорд Емсуърт, но това може да се обясни с факта, че последният винаги заспиваше по влаковете, така че на влюбения младеж не му се наложи да прави друго, освен да се отпусне, да гледа през прозореца и да мисли за Прудънс. Това бяха мисли, изпълнени не само с любов, но и с оптимизъм. Надяваше се, че Гали вече ще е предал бележката му доста преди да пристигне и нейният прочит би трябвало да даде щастливи резултати. Беше вложил цялото си сърце в това послание и когато въпросното сърце е голямо колкото неговото, все нещо трябваше да се получи. Тази Пру, която щеше да срещне след малко, мислеше си той, ще бъде коренно различна от онази язвителна девойка, която го бе

нарекла будала, която бе разтурила годежа и бе отпрашила като заек, преди да се опита да я умилюсти.

Но макар че подобни размишления несъмнено бяха вдигнали духа му, би било прекалено да кажем, че Уилям Листър, който току-що прекрачи тежко прага на гостната, се чувстваше напълно спокоен. Вярно, изпълваха го розови предчувствия, но не чак толкова розови, че да изключат известно напрежение и тревога. Душевното му състояние можеше да се сравни с това на котарак, който навлиза в непозната улица и не знае дали местните обитатели имат под ръка тухли и дали са в настроение да ги насочат срещу него. Вече беше привикнал към неудобството да бъде в компанията на възрастни господа, които в момент на възбуда е прещал в гъола да се давят. Така че не гледаше на лорд Емсуърт като на пречка по пътя си. Случайните слисани погледи, които последният му бе хвърлял във влака преди да си опъне краката, да затвори очи и да започне да сумти и гъркори, го бяха засегнали не повече от тъпи стрели. Знаеше, че тези погледи крият смътното чувство, че лицето му изглежда познато, но като разчиташе на уверенията на Почитаемия Галахад, че деветият граф има коефициент на интелигентност трийсет пункта по-нисък от кокошка, Бил успя да посрещне хладнокръвно очите зад пенснето, които се блещеха озадачено в него.

Но тази страховита жена, разположена зад чайника, беше съвсем друго нещо. Несъмнено тук се криеше опасност. Лейди Хърмион може и да не беше Хубавата Елена от Троя или последната мис Америка, но нейната интелигентност не можеше да се поставя под въпрос. Трябва да си някоя много напредничава кокошка, че да се осмелиш да си сравняваш коефициента на интелигентност с нейния. Бил можеше само да се надява, че при предишната им среща брадата си беше свършила работата добре, като бе прикрила чертите му до неузнаваемост.

Поздравът ѝ, ако това можеше да се нарече поздрав, говореше, че до този момент нещата вървят добре. Тя не можеше изцяло да прикрие мнението си, че го смята за досадник и навлек, когато би отпратила, ако можеше, в „Гербът на Емсуърт“ и не би му позволила да натрапва присъствието си в един почтен замък. Но все пак не му отправи някой бърз, подозрителен поглед и не нададе вик на изобличение. Само каза: „Добър ден, мистър Хандсиър“ с глас, който говореше, че се надява да

му остават три седмици живот, след което му наля чаша чай. Бил се препъна в една масичка за сервиране и после всички се настаниха, за да прекарат уютно настъпващата привечер.

Разговорът беше от най-общ характер. Лорд Емсуърт, като душеше ухания ветрец, нахлуващ през отворения прозорец, сподели, че е хубаво пак да си сред цивилизацията след посещение в столицата, а Гали каза, че никога не е разбирал какво толкова има брат му срещу Лондон, град, който той винаги е намирал за земен рай. След това се обърна към Бил да подкрепи този възглед, а Бил, който беше изпаднал в мечтания по Прудънс, се стресна и катурна с един шут малката масичка, върху която бе сложил чашата си. В отговор на извиненията му лейди Хърмион го увери, че нищо лошо не се е случило. Всеки, който не бе уловил погледа ѝ, какъвто беше и случаят с Бил, би я взел за една от ония великодушни домакини, които обичат килимите си наквасени с чай. Тогава лорд Емсуърт каза, че не може да понася Лондон, защото е една противна, шумна, мръсна, воняща дупка, пълна с най-отвратителните простаци, а Гали възрази, че те вероятно са очарователни хора, ако веднъж ги опознаеш и даде за пример случая с някакъв едноок картоиграч, към когото изпитал необоснована неприязън при първата им среща, но по-късно, след един съвместен гуляй, открил, че човекът е истински сладур.

Лейди Хърмион, която не одобряваше в гостната ѝ по време на следобедния чай да се припомня за еднооки картоиграчи, каквито и сладури да са били, промени темата, като попита Бил дали за пръв път посещава Шропшър, а последният, разтърсен из основи от това невинно запитване, отново изрита масичката за сервиране. Истината беше, че Бил, макар със сърце от злато, винаги се оказваше възголям за която и да е стая, в която трябваше да се смести.

Гали предложи най-добросърдечно, ако Бил иска по-качествено да потроши стаята, да му донесе брадва и тъкмо питаше лорд Емсуърт дали си спомня чичо им Харълд, който след слънчевия удар не бил добре с главата и направил на трески същата тая стая с брадвичка за месо, опитвайки се да убие една оса, когато лейди Хърмион, която беше наблюдавала Бил с тихо недоволство, изведнъж подскочи и втренчи очи още по-напрегнато. Беше ѝ просветнало, точно както и на лорд Емсуърт на Дюк стрийт, че някъде и някога е виждала това лице.

— Странно, виждате ми се познат, мистър Хандсиър — каза тя съсредоточено.

Лорд Емсуърт надникна през пенснето си заинтригуван.

— Точно това казах и аз, когато се запознахме. Веднага го забелязах. Особено лице — каза той, като разглеждаше отблизо Бил, който беше станал морав. — Лице, което направо ти се запечатва в главата. Галахад предположи, че може да съм го виждал на снимка по вестниците.

— Появявал ли се е мистър Хандсиър във вестниците? — попита лейди Хърмион с тон, който намекваше, че ако това е така, то мнението ѝ за британската преса никак не е добро.

— Разбира се — потвърди Гали, който с право предполагаше, че в този момент на Бил не му е излишна малко помощ. — Много пъти. Както казах на Кларънс, Хандсиър е страхотно известен.

Лорд Емсуърт подкрепи тази идея.

— Той е нарисувал „Елен в засада“ — каза с възхитен тон.

Лейди Хърмион си имаше един особен звук, който често издаваше в разговорите с брат си, когато имаше нужда да облекчи чувствата си. Не беше точно сумтене, нито пръхтене, но нещо средно между двете. И точно сега отново прибегна до него.

— Мистър Хандсиър не е нарисувал „Елен в засада“. Нарисувал го е сър Едуин Хандсиър, който не е жив от години.

— Странно. Галахад ми каза, че този господин е нарисувал „Елен в засада“.

Гали се разсмя снизходително.

— Както винаги си объркал конците, Кларънс. Казах „Свиня в застава“.

— „Свиня в застава“?

— Да. Това е съвсем различно нещо.

Лорд Емсуърт се замисли. И почти веднага му дойде наум един въпрос.

— Но свинете живеят ли в застави?

— Тази е живеела.

— Вижда ми се много странно.

— Не и ако си представиш, че Хандсиър, обикаляйки едно лято в търсене на теми, попада на една застава, вижда там свиня и я рисува. После решава да я нарече „Свиня в застава“ и оттук вече нещата се

обясняват съвсем логично. Всъщност, не разбирам защо е целият спор. Според мен единственото нещо, което има значение, е че си попаднал на човек, който познава свинете и можеш да разчиташ на него за верен портрет на Императрицата. Трябва да си безкрайно доволен.

— О, доволен съм — отвърна лорд Емсуърт. — О, да, разбира се. Голямо облекчение е, че мистър Хандсиър ще се заеме с работата. Сигурен съм, че ще се справи много по-добре от другия. Мили боже! — викна лорд Емсуърт развълнуван. — Господ ми е свидетел! Сега знам къде съм го виждал. Та той е одрал кожата на оня, другия — ужасния човек, когото ми изпрати преди няколко дни. Същият, дето изтипоса Императрицата като карикатура и после ми каза да ида и да се удавя в гъола, защото си позволих най-безобидна критика.

Как му беше името?

— Месмор Бриймуърти — Гали изгледа Бил заинтригуван. — Да, има прилика — съгласи се той. — Разбира се, съвсем обяснима, като се има предвид, че му е заварен брат.

— Ъ?

— Майката на Хандсиър овдовяла и се омъжила за някой си Бриймуърти. От този брак се появил младият Месмор. Доста симпатичен младеж по своему, но никога нямаше да ти го пратя, ако знаех, че Хандсиър е свободен. Като художници двамата не могат и да се сравняват.

— Странно, че и двамата са художници.

— Не бих казал. Тия неща обикновено се предават в семейството.

— Това е вярно — съгласи се лорд Емсуърт. — Наблизо живее един човек, който отглежда кокершпаньоли, а той пък има брат в Кент, който отглежда териери.

Докато траеше този разговор, лейди Хърмион не пророни и дума. В нея набъбваше ужасяващо подозрение. Бавно и постепенно подозрението набираше сили. Всъщност това, което ѝ пречеше да разбере нещата до край, бе мисълта, че трябва да има поне едно нещо, което брат ѝ Галахад не би дръзнал да направи. Знаеше, че той притежава в големи количества от дебелоочието на катъра, но даже и един катър, мислеше си тя, ще се поколебае, преди да вкара тайно в Замъка Бландинг същия неприемлив ухажор, от когото тя така зорко вардеше племенницата си Прудънс. Затова тя погледна Бил и затвори

очи, опитвайки се да извика в съзнанието си картината от разговора на поляната. Само да можеше да е сигурна...

Тук разказвачът съзнава, че твърде малко е било казано за оная брада на Фрути Бифън и че нейните маскиращи качества не са били изтъкнати достатъчно ясно. Но, прозирайки между редовете, читателят трябва да е придобил представа за нейната гъстота. Фрутибифъновците на този свят, когато се заемат да приспят бдителното око на букмейкърите, не се задоволяват с някакъв си рехав мъх. Човекът зад въпросната брада не беше просто човек с брада, а само чифт очи, опулени иззад непроходима джунгла. И колкото и да се мъчеше, лейди Хърмион не успя да си спомни повече подробности около предишната си среща с Бил. Тя се облегна намръщена на стола. Целият въпрос, разбира се, беше в това докъде брат й Галахад може да прехвърли границата. Тя размишляваше върху него, а разговорът течеше покрай ушите й без да го чува.

Всъщност, в него и без друго нямаше нищо за чуване. Лорд Емсуърт се поправи, че е сгрешил, като е казал, че съседът му отглеждал кокершпаньоли — май били някакви други ловджийски кучета. И тъй като споменаването на каквато и да е порода рядко минаваше без Гали да си спомни някоя весела история, която събеседниците му вероятно не знаят, и този път той разказа една от своите истории с кучета. И тъкмо я беше свършил и започваше втора, като призоваваше, ако някой я знае, да го спре, когато лорд Емсуърт, който беше започнал да проявява признаци на безпокойство, рече, че трябвало да иде до Пот, свинаря, и да го пита дали всичко е било наред с Императрицата по време на неговото отсъствие. Тези думи накараха Гали да прекъсне рязко своята история. Те му напомниха, че още не се е виждал с Пот, за да се опита да купи мълчанието му. Ако лорд Емсуърт намери пръв свинаря, бог знае какви сензационни новини ще се излеят в настръхналото му ухо. Гали обичаше много брат си и за нищо на света не желаше да го разстройва. А също и не си падаше по споровете и дискусиите.

Разумът съвсем ясно изискваше от Гали да хукне без да се бави и да умилостиви Пот. Но така щеше да остави Бил. А безопасно ли беше да го оставя без подкрепа в ситуация очевидно деликатна и трудна? Въпросът наистина беше спорен и за момент той се поколеба. Това, което наклони везните, беше състоянието на лейди Хърмион. Тя

изглеждаше като изпаднала в мисловна кома и докато това продължаваше, със сигурност нямаше никаква опасност. Трябваше да прескочи до кочината, да запуши устата на свинаря със злато и да хвъркне обратно. Ще може да се върне най-късно след четвърт час.

И така, той стана, мърморейки, че е забравил нещо, мина през френския прозорец и изчезна. Няколко секунди по-късно го последва лорд Емсуърт, на когото винаги му трябваше малко време да си събере крайниците, за да се затътри нанякъде. И със същото неприятно чувство, което бе изпитало онова момче върху горящата палуба^[2], Бил се събуди от обичайните си мечтания за Прудънс, за да осъзнае, че всички освен него са избягали и че сега е сам с домакинята. Последва тишина. Когато един свенлив младеж, свикнал с бохемските кръгове на Челси, се озове сам и на чужда територия с потомка на сто графове и не може да забрави, че при последната им среща я е взел за готвачка и ѝ е дал два шилинга и половина бакшиш; и когато въпросната потомка, вече силно настроена срещу младежа като срещу навлек, е започнала да го подозира, че е мерзавецът, който преди ден-два е преследвал единственото ѝ чедо и който полага всички сили да се ожени за племенницата ѝ против волята на семейството, не би могъл току-така с лека ръка да завърже разговор.

Приятелите на лейди Хърмион я смятаха за начетена и образована жена с поглед върху проблемите на деня и понякога казваха за нея, че ако пожелае, може да организира в дома си сбирки за интелектуалци. Във всеки случай точно сега тя не изпитваше подобно желание, най-малко с Бил в центъра на сбирката. Двамата все още се пулеха насреща си, изпълнени със смут от едната страна и с растящо подозрение от другата, когато усамотението им бе прекъснато. Една сянка се появи в светлата рамка на френския прозорец и след секунда Фреди прекрачи с еленов скок.

— Не стана — обяви той, обръщайки се към леля си. — Намерих ги слети в нежна прегръдка и не ми даде сърце да ги прекъсна.

В този момент забеляза, че баща му и чичо му вече не са в стаята, но затова пък към компанията се е прибавила нова особа под формата на едър индивид, омотал дългите си крака около тези на стола. Идвайки отвън, където слънцето блестеше, за секунда Фреди се затрудни да фокусира тази обемиста фигура в нейната цялост и си помисли, че насреща му седи непознат. За миг дори в главата му

проблесна мисълта, че може би ще е възможно да събуди интереса на този непознат към кучешките бисквитки. После, когато привикнаха към приглушената светлина на стаята, очите му изведнъж се ококориха невярващо, а устата му, както обикновено ставаше в моменти на силно възмущение, зейна като пощенска кутия.

След като вече се бе случило непоправимото, той постави пред чичо си Гали два прости въпроса с обяснението, че върху тях се гради неговата защита.

Те гласяха:

а) Откъде, по дяволите, можеше да се очаква от него да знае?

И произтичащо от това:

б) Защо не е бил информиран предварително?

Доводите на Фреди бяха следните: когато някой е широко известен като низвергнат парий и после изведнъж го видиш да си седи най-спокойно в гостната и да си сръбва сладко чай с вожда на опозицията, естествено е да предположиш, че на мястото на червената светлина е светнала зелена и че въпросният парий е бил приет в лоното на фамилията. Особено, добави Фреди с тих упрек, ако ти е било подчертано, че „той е добре“ и че не трябва да се безпокоиш за него, тъй като със случая му са се разпоредили „както трябва“.

Ето на тези твърдения, каза Фреди, се е опрял в заключенията си. Употребил ли ги чичо му Гали или не? Каза ли той на практика или не, че възбраната върху бедния Мазол била вдигната и че бъдещето му не бивало вече да безпокои приятели и доброжелатели? Много добре, тогава, какво повече. Въпросът бил, че е несправедливо и абсурдно да му се лепят такива определения като „плиткоумен малък имбецил“ и да му се отправят упреци, че бил мърляч и разсипник на планове на хората.

Това, което е предизвикало катастрофата, настояваше Фреди, било невероятната склонност на Почитаемия Галахад към мълчание и секретност. Ако беше казал една дума за това, че се кани да вмъкне нелегално Бил Листър в къщата, всичко щеше да е наред. В тия работи, изтъкна той, взаимодействието е от първостепенно значение. Без взаимодействие и откровена обмяна на информация не могат да се очакват големи резултати.

Всичко това Фреди каза по-късно. Това, което каза сега, бе следното:

— Я, Мазол!

Думата изгърмя през гостната и лейди Хърмион, която можеше да събере две и две, скочи от стола.

— Я виж, я виж, я виж! — избъбри Фреди, ухилен до уши. — Добре, добре, браво, браво! Е, това е прекрасно, това е чудесно. Значи, дошъл ти е ума, лелю Хърмион? Надявах се, че разумът ще си дойде на мястото. Сигурно си склонила леля Дора или смяташ да го направиш в най-скоро време. Сега, след като и ти си със сърце и душа на страната на любовта, не мисля, че там ще имаме проблеми. Тя направо ще бъде восък в ръцете ти. Кажи й от мое име, ако реши да се запъне, че няма да намери по-достоеен зет от добрия стар Бил Листър. От него по-добър и по-умен няма. Познавам го от години. А ако остави рисуването, както обещава, и се захване с кръчмарския бизнес, не виждам причини финансовото бъдеще на младата двойка да не цъфти и процъфтява. Има купища пари в тия кръчми. Ще им трябва малко капитал, разбира се, но това може да се уреди. Предлагам една кръгла маса на семейството, на която нещата да се обсъдят в детайли и да се огледат от всички страни. Е, всичко най-хубаво, Мазол. Моите най-сърдечни поздравления.

По време на цялата прочувствена тирада лейди Хърмион седя с потрепващи ръце и искрящи очи. На оратора не му дойде наум, че във вида й има нещо злоецо, но един по-наблюдателен племенник би забелязал приликата й с пума от индийските джунгли, готова за скок върху плячката.

Тя го погледна въпросително.

— Свърши ли вече, Фреди?

— Ъ? Да, мисля, че това е всичко в общи линии.

— Тогава — рече лейди Хърмион, — ще ти бъда благодарна, ако намериш Бийч и му кажеш да събере нещата на мистър Листър, ако са били разопаковани, и да ги изпрати в „Гербът на Емсуърт“. Мистър Листър напуска Замъка незабавно.

[1] Цитат от поемата на Тенисън „Майската царица“, бел.пр. ↑

[2] Герой от поема на поетесата Хемънс (1793–1835), изгорял подобно на нашия Гюро Михайлов на своя пост, проявявайки съвсем безсмислено геройство, бел.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

I

Един племенник с цял взвод от лели, който от невръстна възраст е свикнал да изпълнява бързо и съвестно желанията им, автоматично се спуска в действие при команда от тяхна страна, дори и след като вече е станал солиден женен мъж с важен пост в една от водещите американски фирми за производство на кучешки бисквитки. Пратен от леля си Хърмион да намери Бийч, Фреди не ѝ се изстъпи с ръце на кръста и не ѝ отвърна, че ако ѝ се иска да влезе във връзка с персонала, може и сама да им позвъни — не, нищо подобно; той направо хукна през глава да изпълни заръката и едва когато стигна до вратата на кухненския килер, му мина през ума, че ролята на момче за всичко е под достойнството на един вицепрезидент и тази мисъл го накара да спре. А след като спря, осъзна, че мястото му е обратно в гостната, която изобщо не трябваше да напуска, а дългът му — да съкруши с медени слова съпротивата на своята родственица срещу бедния Мазол. Трудна задача, разбира се, но не и извън силите на човека, който съвсем наскоро успя да засвири по сърцата на майор Р. Б. и лейди Емили Финч като по две гъдулки.

Когато стигна до гостната, той установи, че в краткия интервал докато отсъстваше, Бил се е изнесъл, вероятно с наведена глава, през френския прозорец. Но квотата на влюбените оставаше непроменена, тъй като междуременно се бе появила Прудънс и видът ѝ показваше безпогрешно, че е била запозната със състоянието на нещата. В очите ѝ се четеше болка и може би затова тя дъвчеше една препечена филийка с масло твърде съкрушено за човек с апетит.

Лейди Хърмион продължаваше да се пъчи зад чайника, все така скована и неподвижна, като че ли някой скулптор я беше убедил да му позира за Статуята на Лелята. През всичките тези години, в които са се познавали, Фреди никога не я беше виждал да представя така убедително събирателния образ на Лелята, цялата Леля и нищо друго, освен Лелята, и сърцето му направо слезе в петите. Дори и лейди Емили Финч беше по-податлив обект, макар че по ум приличаше на

твърдоглаво муле — едно животно, с което освен друго я свързваше и прилика в лицето.

— Мазола отиде ли си? — попита той и си повтори наум няколко фрази, които да употреби по-късно.

— Отиде си — отвърна Прудънс, преглъщайки поредната горчива хапка препечена филийка с масло. — Отиде си без да промълви и дума. Потъна преди да мога да го погледна. О, Господи, ако някои хора тук имаха сърца, Замъкът Бландингс щеше да бъде по-красиво кътче.

— Добре казано, фъстъче — кимна одобрително Фреди. — Напълно подкрепям. Това, от което се нуждае старата барака, е няколко капки човешка топлина. Ако искаш моя съвет, лельо Хърмион, време е да запееш друга песен.

Лейди Хърмион, без да обръща внимание на този апел, го попита дали е видял Бийч, а Фреди отвърна, че не го е виждал, че не иска да го види и ще ѝ каже защо. А именно, защото се е надявал, че по-добрата ѝ страна ще надделее и ако тя му отдели няколко минути от ценното си време, той би желал да изтъкне някои аргументи, които да я накарат да погледне с по-благо око на двамата влюбени, които така безсърдечно са разлъчени един от друг.

Лейди Хърмион, която имаше пристрастие към простите фрази, рече: „Дрън, дрън, та пляс“. Фреди, клатейки глава, отвърна, че не този дух е очаквал да срещне у нея. А Прудънс, която въздишаше изтежко и на интервали, включи в разговора имената на Саймън Легри^[1] и Торкемада^[2], размишлявайки защо се разтягат такива локуми за тяхната брутална и нечовешка жестокост, когато има други (които е готова да назове, ако трябва), които направо могат да ги натикат в миша дупка.

Лейди Хърмион отсече: „Стига толкоз, Прудънс“, а Фреди оспори това изявление.

— Съвсем не, лельо Хърмион. Сега ще направим едно закрито заседание и ще обсъдим проблема в детайли. Ти какво имаш против бедния Мазол? Този е въпросът, с който искам да започна.

— А пък този е въпросът — отвърна лейди Хърмион, — с който аз искам да започна. Ти лично участваш ли в отвратителния номер на Галахад?

— Ъ?

— Много добре знаеш какво питам. Става дума за това да доведете тоя младеж в къщата ми под фалшиво име.

— А, това ли? Добре, ще ти кажа. На практика аз не участвах в деянието, което спомена, в противен случай никога нямаше да изтърся оная глупост. Но ако ме питаш дали подкрепям с душа и сърце каузата на Мазола, то отговорът е положителен. Смятам, че връзката между него и това младо девойче е истинско бижу в най-точния и дълбок смисъл на тази дума.

— Само така, Фреди — подскочи Пру, удовлетворена от подобно отношение.

— Дрън, дрън, та пляс — отсече лейди Хърмион. — Този мъж прилича на горила.

— Бил не прилича на горила! — викна сърцераздирателно Прудънс.

— Да, прилича — каза Фреди, който макар и на страната на Бил, беше честен. — Що се отнася до външната обвивка, добрият стар Мазол може да иде право в зоопарка и там ще му опънат червен килим. Но този въпрос, струва ми се, има малка, или даже никаква връзка с обсъждания проблем. Никъде не е написано, доколкото знам, че един човек не може да прилича на горила и пак да си има всички качества за добър съпруг и любящ баща, извини ме, че го споменавам, Пру. Просто надникнах в бъдещето за момент.

— Много правилно — успокои го Прудънс. — Продължавай. Справяш се отлично.

— Твоята грешка, лельо Хърмион, е че позволяваш външността да влияе прекалено много на преценките ти. Хвърляш едно око на Мазола и си казваш: „Божичко! Да не дава бог да срещна тоя тип по тъмно“, като пренебрегваш факта, че под злоещата външност бие едно от най-големите сърца, каквито не се срещат под път и над път. Не лицето има значение, а душата, и в това отношение Мазола няма грешка.

— Ще млъкнеш ли най-последно?

— Не, лельо Хърмион — отсече твърдо младият продавач на кучешки бисквитки. — Няма да млъкна. Дошло е време да си кажем всичко. Мазола, както ти казах и преди, е бомба момче. И, мисля, ти споменах, че притежава една пивница, която има нужда само от малък капитал, за да се превърне в златна мина.

Лейди Хърмион потрепера. Тя не си падаше по кръчми.

— Фактът, че този младеж може да има светло бъдеще като келнер — изсъска тя, — не ми се струва достатъчен аргумент в полза на брака му с моята племенница. Не желая да чувам повече за мистър Листър.

Това желание не беше изпълнено. Пред френския прозорец се чу шум и ето че Гали влезе с танцова стъпка и с вид на доволен човек. Не знаеше какъв е европейският рекорд за двеста метра пробег до свинарник, подкупване на свинаря и двеста метра пробег обратно, но беше почти сигурен, че ако не го е стигнал, то е било въпрос на секунди. Струваше му се, че за толкова кратко време нищо лошо не би могло да се случи с протежето му и първия тревожен трепет, който смути това спокойствие, дойде, когато се огледа из стаята и видя, че го няма.

— Хей — каза той, — къде е Хандсиър?

Точно в този момент лейди Хърмион имаше вид на готвачка, която се кани да съобщи, че напуска вечерта преди голямото парти.

— Ако имаш предвид мистър Листър, твоят приятел с кръчмата, той си тръгна.

Прудънс издаде дълбока въздишка.

— Леля Хърмион го изгони, чичо Гали.

— Какво!

— Тя разбра кой е.

Гали зяпна сестра си, изумен от факта, че тя може да притежава това, което му се струваше почти нечовешка проникателност.

— Как, по дяволите, го направи — попита той стреснат.

— Фреди беше така любезен да ми каже.

Гали се обърна към племенника си и монокълт му изстреля един огнен поглед.

— Ти, плиткоумен малък имбецил!

В този момент Фреди постави двата въпроса, за които споменахме по-рано, и продължи с аргументите, изложени в предната глава. Той говореше красноречиво и прочувствено и тъй като в същото време и чичо му говореше красноречиво и прочувствено, се получи известен смут и гюрултия. Едновременно с тях Прудънс даваше своя дял, протестирайки с ясното си сопрано, че възнамерява да се омъжи за човека, когото обича, независимо от това какво казват другите и

колко често роднините ѝ със сърца от камък ще изхвърлят бедното ангелче за ухото. В тази врява ролята на лейди Хърмион се сведе приблизително до тази на председател на бурно събрание на акционери. Тя се опитваше да въведе ред като тропаше с една лъжица по масата, когато Вероника влезе през френския прозорец и когато я видяха, шумотевицата секна. Хората, които я познаваха, предпочитаха да спират пререканията, щом тя се появи, защото винаги искаше да ѝ се обясни за какво спорят и когато ѝ се обяснеше, тя винаги искаше да започнат да ѝ обясняват отначало. А когато нервите са опънати, подобно нещо направо те изкарва от кожата.

Гали престана да нарича Фреди с разни имена. Фреди спря да маха с ръце и да призовава чувството за справедливост на първия. Прудънс спря да казва, че щяла да натрие носовете на всички, като я намерят някоя сутрин удавена в езерото. А лейди Хърмион спря да хлопа по масата с лъжицата. Беше като неочаквана стачка в консервна фабрика.

Вероника сияеше. Дори и на оная фотография, снимана след карнавала в помощ на безработните учители, на която е облечена като Духът на спортната площадка, тя не изглеждаше така невинно прекрасна. Беше получила някакво уголемяване на очите и предните зъби, а по бузите ѝ цъфтеше руменина. На дясната си ръка носеше най-хубавата гривна, която Шрусбъри можеше да предложи, а по нея висяха и още други украшения. Но Вероника побърза да покаже на всички, че жаждата ѝ за бижута в никакъв случай не е утолена.

— О, Фред-дий, върна ли се чичо Кларънс?

Фреди прокара изтощена ръка по челото си. Той тъкмо имаше чувството, че е на път да удържи победа в спора, на който нейната поява сложи точка, и това прекъсване го беше раздразнило.

— А? Да, татко е някъде тука. Сигурно ще го намериш в свинарника.

— Ти донесе ли ми подарък?

— О, подаръка? Подаръка. Да. Тука е. Заповядай, с поздравления и най-добри пожелания.

— Благодаря ти, Фред-дий — каза Вероника и се оттегли в един ъгъл, за да го разгледа.

Като правило, както казахме, хората спираха споровете в присъствие на това момиче, и така бяха сторили и сега. Но различните

теми в дневния ред бяха толкова парещи, че не мина и минута, когато дискусиата се разгоря с нова сила. В началото тя се провеждаше шепнешком, но постепенно набра мощ и след малко консервната фабрика отново действаше с пълен капацитет.

Гали каза, че винаги е имал лошо мнение за интелигентността на племенника си и никога не би рискувал да заложи на него в конкурс за интелигентност срещу тригодишно дете с тиква вместо глава, но тази последна проява на растящата му малоумност му е нанесла потресающ и болезнен шок, тъй като според него вече надминавала границите на възможното. Преди години, спомни си той, когато му показали невръстния Фредерик в люлката, го обхванало силното убеждение, че единственото разумно нещо, което родителите му можели да сторят, било да преглътнат щетите и да го удавят в едно ведро и той все още се придържал към този свой възглед. Можело е да се спестят много беди.

Фреди каза, че започвало да му се струва, че на тоя свят не съществува справедливост. Ако някога е имало човек, който е бил оставен да влезе в капана заради липса на информационен обмен между звената, то този човек е той. Защо не му е било казано? Защо не е бил запознат? Една проста бележчица би свършила работа, но такава не е била изпратена! Ако присъдата на потомствата се окаже различна от признанието, че вината изяло се пада на неговия чичо и че той самият е свършено невинен, то той би бил изненадан и учуден, слисан и изумен.

Прудънс каза, че идеята да се удави в езерото все повече я завладявала. Минала ѝ е през ума преди малко като едно доста примамливо видение, но колкото повече мислела върху тази перспектива, толкова повече ѝ допадала. Разбира се, тя би предпочела да живее като мисис Уилям Листър, но ако ѝ се попречи и ако добрият беден Бил се третира като навлек всеки път, когато се опита да поговори с нея, то тя не виждала нищо странно в желанието си да се удави в езерото. Струвало ѝ се единственият логичен ход. Тя продължи, като начерта една доста интересна картина как лорд Емсуърт един ден се хвърля във водите за сутрешната си баня и си удря главата в подутото ѝ тяло. Тя добави, че това щяло да го накара да се замисли малко и несъмнено беше права.

Лейди Хърмион не каза нищо, само продължи да хлопа с лъжицата по масата.

въздъхна при спомена за по-благодатните условия в Съединените щати, където сътрудничеството ти се сервира на тепсия на всеки ъгъл. Но това, което така болезнено разкъса сърцето му, когато зърна огърлицата в ръката на Вероника, беше мисълта за новото закъснение, което неминуемо ще последва, преди да може най-сетне да я изпрати на Аги. Както обясни на Прудънс оня ден, когато се срещнаха на Гроувнър Скуеър, Аги имаше спешна нужда от бижутото. Беше му го подчертала в първата телеграма и го беше повторила във втората, третата и четвъртата. И тъй като дните минаваха, а бижутото така и не пристигаше, в кореспонденцията им се беше прокраднала нотка на раздражение. Ниагара Трийпуд с моминско име Доналдсън беше най-голямата сладурана на света, безспорно светъл лъч в живота на съпруга си и истински извор на удоволствие за душата му, но от баща си беше наследила нетърпеливия нрав, който караше последния по време на съвещание да тропва по масата и да вика: „Темпо, темпо, не ми се туткайте!“.

Като си помисли за петата телеграма, която сигурно е на път, Фреди потрепера. Ако и тя следваше възприетата традиция, можеше да се очаква огън и жупел.

— Триста дяволи! — ревна той, дълбоко разстроен.

Реакцията на останалите към блестящото гиздило, макар и различна по характер, беше изразена почти също толкова красноречиво. Гали възкликна: „Господи, боже мой!“, Прудънс, забравяйки за момент за Офелия, каза: „Ох, мамо!“, а лейди Хърмион произнесе задъхано: „Вероника! Откъде взе тази прекрасна огърлица?“

Вероника гукаше като пролетен гълъб.

— Това е подаръкът на Фреди — обясни тя. — О, Фред-дий! Колко мий-льо от твоя страна! Не съм и сънувала, че искаш да ми подариш такова нещо.

Винаги е мъчително за един кавалер да изтръгне чашата на щастието от устните на Красотата. Приликата на братовчедка му с млада майчица, притиснала новородено отроче, не убягна на Фреди и му беше пределно ясно, че това, което имаше да каже, ще предизвика у нея болка и разочарование. Но той не се поколеба. В такива ситуации хирургическият нож е най-доброто.

— Не съм искал — каза той решително. — За нищо на света. Това, което ще получиш, е един медальон.

— Медальон?

— Медальон — повтори Фреди, който искаше да избегне всякакво недоразумение. — Ще ти бъде връчен скоро. Приеми го с най-добри пожелания от долуподписания.

Очите на Вероника се разшириха. Тя недоумяваше.

— Но на мене по ми се иска това от медальона. Наистина.

— Сигурно — съгласи се Фреди. — Така би казала всяка жена. Но огърлицата по една случайност принадлежи на Аги. Това е дълга и уплетена история и хвърля поразителна светлина върху пилешкия мозък на татенцето. Казано с две думи, помолих го да изпрати огърлицата на Аги в Париж и да донесе медальона за теб, а той е оплел конците, макар да ме увери най-решително, че всичко е разбрал и няма никаква опасност от засечка. Мога да заявя — и то най-официално — че за последен път оставям нещо в ръцете на татенцето. Предполагам, ако го изпратиш да купи ябълки, той ще вземе да се върне със слон.

Лейди Хърмион издаде звук, подобен на цвърчене на сланина в тиган.

— Тоя човек направо трябва да бъде освидетелстван.

Фреди кимна. Синовното уважение му беше попречило да изрази подобна мисъл, но тя изобщо не му бе чужда. И дума да не става, съществуват моменти, в които човек си мисли, че най-подходящата среда за татенцето е килия с подплатени стени в лудницата.

— Такова разочарование, скъпа — каза лейди Хърмион.

— Много лошо — обади се Гали.

— Кофти късмет — допълни Прудънс.

— Моите съболезнования — това беше Фреди. — Предполагам какво ти е. Сигурно се чувстваш зле.

В главата на Вероника всичко влизаше много бавно и в продължение на няколко минути тя стоя объркана, без да може да схване накъде бият нещата. Но вълната от съчувствие изглежда размърда мозъка ѝ.

— Да не искаш да кажеш — започна да разбира тя, — че няма да мога да задържа огърлицата?

Фреди отвърна, че го е казала съвсем точно.

— И няма да мога да я нося на Бала на графството?

Този въпрос накара лейди Хърмион да живне. Хрумна ѝ, че в края на краищата няма да се наложи да отнеме тотално чашата на

щастиято от устните на чедото си. Може би то няма да успее да я пресуши до дъно, но предложеният вариант би му осигурил поне една-две глътки.

— Защо не — каза тя. — Това ще бъде чудесно, скъпа.

— Прекрасна идея — присъедини се Гали. — Ето един компромис, удобен за всички. Носи я на Бала, а после я върни, за да може Фреди да я изпрати в Париж.

— Ще ти стои страхотно, Вий — рече Прудънс. — Няма да съм там, за да те видя, защото вече ще съм се удавила в езерото, но знам, че ще бъдеш истинска прелест.

Още веднъж Фреди беше принуден с неохота да пусне в действие хирургическия нож.

— Страхувам се, че е невъзможно — цъкна той с оная мъжествена жалост, която така му прилича. — Съжалявам, Вий, момичето ми, но и тази идея не става. Джамбурето, за което говориш, ще се състои чак след две седмици, а Аги иска дрънкулката незабавно. И мога отсега да ти кажа, че ще бъде като буреносен облак. Бедно ти е въображението за това, което ще ми се стовари върху главата, ако задържа огърлицата още две седмици.

Почитаемият Галахад изсумтя шумно. Като ерген на него му беше трудно да разбере и съчувства на такъв жалък страхопъзльо, какъвто в този момент му се струваше собствения му племенник. Винаги съществува една такава непреодолима пропаст между женения и неженения мъж.

— Да не би да те е бъзе от жена ти? — запита той. — Ти мъж ли си или мишка? Гледай да не те изяде някой ден.

— О, тя ще се опита и още как — отвърна Фреди. — Това, което ти май не разбираш, е че Аги е дъщеря на американски милионер, и ако някога изобщо си попадал на такъв...

— Срещал съм цели тумби.

— Тогава трябва да ти е известно, че възпитават дъщерите си в изискване на известна покорност от страна на съпруга. Още като е била на шест години, Аги си е набила в главицата, че думата ѝ е закон и с баща ѝ имаме едно джентълменско споразумение, че онзи, който я вземе, ще трябва при първо повикване да мине през огън и вода. Не са много, ако изобщо ги има, сладураниите като моята Аги, но ако ме попиташ: „Не си ли играе на кралица от време на време?“, с ръка на

сърцето ще ти отвърна, че си попаднал в целта и заслужаваш една пура или кокосов орех за награда. Обичам я толкова много, че не може да се изкаже с думи, но ако ме поставиш пред избора да не зачета и най-слабото ѝ повеление или да ида до най-близкия полицаи и да го тресна в ченето, ще избира полицаия без да му мисля. И няма смисъл да ме наричаш презрян роб — обърна се Фреди към Почитаемия Галахад. — Това е положението и то ме задоволява. Напълно съзнавах на какво се подлагам, когато обредникът си вършеше работата.

Последва тишина. Наруши я Вероника, която направи предложение.

— Би могъл да кажеш на Аги, че си ми заел огърлицата.

— Бих могъл — съгласи се Фреди, — и щях, ако исках да се раздруса чак и пъкъла и да ни тресне един от ония земетръси като в Сан Франциско. Вие всички пропускате един важен въпрос, който макар и деликатен, ще споделя с вас като членове на семейството. Някакъв дурак взел, че казал на Аги, че ние с Вий някога сме били сгодени и тя винаги е гледала на братовчедка ми с тревога. Подозира всяка нейна стъпка.

— Какъв абсурд! — тръшна се лейди Хърмион. — Беше просто една детинска работа.

— И то преди цял век — додаде Гали.

— Точно — рече Фреди. — Но ако слушаш Аги, когато почне да ми кълца сол, ще си помислиш, че е било вчера. Затова хич не ми се ще да ти давам тая огърлица, Вий, и сега ще те помоля — със съжаление и пълно разбиране на естественото ти разочарование и всичко останало — да не се маеш и да ми я върнеш.

— О, Фред-дий!

— Съжалявам, но трябва. Такъв е животът.

Вероника протегна плахо ръка. Прелестните ѝ устни затрепериха, очите ѝ се навлажниха, но тя все пак протегна ръка. Когато един мъж е изучавал красноречие в елитното училище на „Доналдсънс Инкорпорейтид“ в Лонг Айленд Сити и когато пусне в действие това красноречие с пълна сила, то всяка женска ръка би се протегнала.

— Благодаря — каза Фреди.

Но го каза твърде рано. Като че ли някакво внезапно видение на Бала беше изплувало в главата на Вероника. Беше се видяла на преден

план без блестящите диаманти на шията и практически се беше почувствала почти гола. Устните ѝ спряха да треперят и се оформиха в решителна гримаса. Влагата изчезна от очите ѝ, за да се замени с фанатичен непокорен пламък. Тя прибра ръката си.

— Не.

Краката на Фреди някак омекнаха. Не беше предвидил такава ситуация и се чудеше как ще се справи. Един джентълмен с нежна душа не може да скача върху невинните девойки и да им изтръгва огърлиците от ръцете.

— Не — повтори Вероника. — Ти ми я даде като подарък за рождения ден и аз ще я задържа.

— Ще я задържиш? Нали не искаш да кажеш, че ще се залепиш за нея като пощенска марка во веки веков?

— Напротив, точно това казвам.

— Но тя е на Аги!

— Тя може да си купи друга.

Това щастливо разрешение на нещата възвърна напълно спокойствието на лейди Хърмион.

— Разбира се, че може. На мама умницата. Учудена съм, че не се сети сам, Фреди.

— Звучи ми като доста разумен изход от положението — съгласи се Гали. — Винаги можеш да се справиш с подобни трудности, ако мозъкът ти работи.

Земята се завъртя пред очите на Фреди, както не се беше въртяла от ония отминали нощи с Типтън Плимсол в предмъргатройдовия му период, но той отново се опита да вкара малко ум в главите на тия хора. Не разбираше как никой не проумява в каква каша се е забъркал.

— Но как така не ви е ясно? Не схванахте ли какво ви казах току-що? Аги ще се изстреля като ракета, като разбере, че съм дал пущината на Вий — точно на Вий! Тя ще се разведе с мен.

— Глупости.

— Ще се разведе, казвам ви. Американските съпруги са по-различни. Остави най-малкия повод да наруши спокойствието им — и готово! Питайте Типи. Майка му се развела с баща му, защото я завел на гарата да хване някакъв влак в десет и седем минути, а влакът бил в седем и десет.

Очите на Почитаемия Галахад просветнаха.

— Това ми напомня за една доста весела история...

Но на въпросната история не ѝ било писано да бъде разказана точно сега — макар че, като познаваме Гали, тя едва ли е загубена за света завинаги. Едно многозначително прокашляне на сестра му привлече всеобщото внимание към факта, че точно в този момент Типтън Плимсол влизаше в гостната.

[1] Саймън Легри — жестокият надзирател от „Чичо Томовата колиба“, бел.пр. ↑

[2] Томас Торкемада (1420–1498) — испански велик инквизитор, бел.пр. ↑

II

Без съмнение Типтън се намираше в състояние на бурен кипеж. Видът и жестовете му правеха на пух и прах теорията на неговата домакиня за някакво си изтощение от дългото пътуване. Очилата му изпускаха искри, а краката му като че ли стъпваха във въздуха.

Има едно шумно рекламирано лекарство, което обещава на купувачите си прекрасно усещане за мир, лекота, спокойни нерви и хармонично здраве и им гарантира да ги освободи от всякаква нервозност, барабанене с пръсти, скърцане със зъби и потропване с крак. Може да се каже, че Типтън Плимсол като че ли беше поглъщал въпросния илач със седмици и ако поетът Колъридж^[1] присъстваше, би го посочил с пръст и би казал под сурдинка: „Не се обръщай рязко, но ей там има един тип, който ще ти даде представа какво съм имал предвид, когато писах за оня, дето вкусил от златния нектар и пил от млякото на рая.“

— Ехо, привет! — викна той. За пръв път използваше този поздрав в Замъка Бландингс.

Но също така често сме казвали, че точно в тия моменти, когато чувстваме, че целият свят е в краката ни, Съдбата решава да се прокрадне изотзад и да ни измери с камък в пищяла. Типтън едва беше преплувал пет-шест стъпки, когато се закова на място при гледката на люлеещата се огърлица в ръката на Вероника и като че ли някой стовари тъп инструмент върху черепа му.

— Какво е това? — изрева той и залитна. Не може да се каже точно, че заби чело в земята, но всички видяха, че не му оставаше много. — Кой ти даде това? — запита напрегнато.

Лейди Хърмион веднага схвана опасността. Тя не беше забравила вечерята след пристигането на бъдещия ѝ богат зет. Помнеше недвусмислената му реакция към онова пошляпване от страна на Вероника по китката на Фреди и глупавата фраза „Глупчо глупав!“. И сега бързият подозрителен поглед, който годеникът метна към предполагаемия съперник, ѝ подсказа, че той все още се страхува от фаталния му чар. Дай му да разбере, че това великолепно бижу е

подарък от Фреди и кой знае какви ужасии могат да последват! Тя си представи как притежателят на контролния пакет акции на веригата магазини „Типтън“ се изнизва и оставя зад гърба си разтурен годеж и от тази апокалиптична картина ѝ се подкосиха краката.

Лейди Хърмион съзнаваше, че ще ѝ трябва четиридесет минутен разговор с дъщеря ѝ в ъгъла, където бавно и разбрано да обясни положението. И тъкмо мислеше трескаво как по друг начин да ѝ внуши абсолютната необходимост от секретност и уклончивост, когато Вероника проговори:

— Фреди ми го даде за рождения ден.

От гълбините на Типтъновата душа тръгна един глух, прочувствен, тътнещ, дрезгав звук, който стигна устните му и се отрони мъчително. Ако лорд Емсуърт беше там, щеше да го разпознае. Той приличаше поразително на звука, който издаваше Императрицата, когато се опитваше да достигне някой картоф, излязъл извън обсега на зурлата ѝ. Типтън изпълни още едно залитане, този път по-забележимо от първото.

— Какво има, Тип-пий?

Нека да си припомним, че когато видяхме за последен път Типтън Плимсол, той се беше успокоил по оня въпрос със змията. Искреното удоволствие, с което Фреди прие новината за годежа и сърдечното му ръкостискане бяха разпръснали окончателно тревожните подозрения, които го гризяха толкова време. Разделихме се с него, ако си спомняте, в онзи епизод, когато той изтриваше от змийския си списък името на младия търговец на кучешки бисквитки и го възкачваше на почетния пиедестал на невинен братовчед. Сега, когато сърцето му пропадеше ли пропадеше, докато стигне чак до стелките на патъците, той разбра, че мерзавецът му с мерзавец е играл гнусна роля, когато е демонстрирал радост от новината за годежа. Ръкостискането, което бе взел за ръкостискане на приятел, е било на усойница, при това усойница, която е възнамерявала веднага щом види гърба му, да продължи същите игрички с любимото момиче. Нищо чудно, че на Типтън му се подкосиха краката. То чии ли крака не биха го сторили.

Това, което правеше целия гнусен план толкова отвратително ясен, беше разгулната щедрост на този подарък. Ако Фреди беше подарил на Вероника някой скромнен ръчен часовник или медальон,

нямаше да заслужи никаква критика. Съвсем нормално, би си казал той, обикновен подарък. Но огърлица, която сигурно му е струвала куп пари, беше съвсем друга работа. Братовчедите не си прахосват състоянието за скъпи диаманти, за да ги раздават на момичета за рождените им дни. За сметка на това пък, змиите го правят.

— Ама че гадост! — смънка той, отново въвеждайки в употреба неизползвано досега на тази територия възклицание.

Междувременно Фреди беше побледнял като платно дори и под слънчевия си загар. Той четеше какво минава в главата на Типтън така ясно, като че ли е написано със слонски букви. Ако не предприеме светкавични мерки по съответните канали, помисли си той, изключителното право за продажба, която магазините „Типтън“ бяха дали на „Кучешка наслада на Доналдсън“ ще стане на пух и прах. От тази мисъл сърцето му се стегна като в менгеме.

— Тя е на жена ми! — викна той отчаяно.

По-добре да си беше замълчал. Циничното признание сипа масло в огъня, т.е. в отвращението и ужаса, които бушуваха в гърдите на Типтън. Защото на змията, която се опитва да подкопае моралните устои на една девойка за своя облага можем да простим, макар и трудно, но змията, която по същите причини краде бижута от жена си със сигурност ще възневидим, и с пълно право.

— Исках да кажа...

Един плавен глас прекъсна накъсаното пелтечене на Фреди. Това бе гласът на човека, чийто обигран такт неведнъж бе помирявал враждуващи души по хиподрумите и бе служил като масло за разбунени води, когато чувствата достигнат точката на горене.

— Един момент, Фреди.

Почитаемият Галахад носеше нежна душа. Той беше човек, който обича да вижда всички наоколо щастливи и доволни. Сега забеляза, че сестра му Хърмион наблюдава сцената като заинтригуван кирик, който чака бомбата да избухне и реши, че е дошъл моментът един опитен светски мъж да поеме нещата в свои ръце.

— Това, което Фреди се опитва да каже, скъпи ми момко, е че бижутото първоначално е принадлежало на жена му. Като ѝ е омръзнало, тя му го дала да прави с него каквото иска. Защо трябва да има нещо грешно в това, че е дал дребната джунджурийка на Вероника?

Типтън зяпна.

— Наричате това дребна джунджурийка? Трябва да е струвала поне десет бона.

— Десет бона? — в игривия смях на Почитаемия Галахад звучеше искрено веселие. — Скъпи ми синко! Не ми казвай, че си помислил дрънкулката за истинска? Като че ли коректен мъж като Фреди с такова добросъвестно чувство за морал ще вземе да дава огърлици за десет хиляди долара на момиче, което тъкмо се е сгодило за приятеля му? Има неща, които просто не се правят. Мисис Трийпуд е купила колието от някаква сергия. Нали така казваше, Фреди?

— Съвсем вярно, чичо Гали.

Челото на Типтън се покри с бръчки.

— Купила го от сергия?

— Точно така.

— Ей така, на шега?

— Именно. Женски каприз. Чувал ли си историята за оня тип, чиято жена имала слабост към пищовите. Та вървял си той един ден по улицата...

Типтън обаче не го интересуваха типове с не-знам-си какви съпруги, нито съпругите им с не-знам-си какви слабости. Той размишляваше върху този нов ъгъл на виждане и намираще обяснението за правдоподобно. Познаваше и други свои богати съотечественички, които обичаха да купуват странни неща. Дорис Джимпсън веднъж купи дванадесет разноцветни балона и в колата ги пукнаха всичките с цигара. Мрачното му лице започна да се разведрява и чертите му се отпуснаха. За беда Вероника избра точно този момент, за да се намеси. Винаги е можело да се разчита на нея, че ще каже това, което не трябва и тя не изневери на себе си.

— Ще я нося на Бала на графството, Тип-пий.

Миг по-рано имаше всички изгледи Типтън Плимсол да се превърне отново в онзи безгрижен веселяк, който беше влязъл в стаята с радостния възглас: „Ехо, привет!“. В погледа му не се четеше точно братска любов към Фреди, но го нямаше и онова ужасно подозрение и гневно възмущение. Би могло да се каже, че пещерният човек у Типтън Плимсол се канеше да пусне кепенците и да се оттегли. Но при последните думи на Вероника челото му потъмня отново и един горд пламък се изстреля от очилата му с рогови рамки. Вероника беше наранила достойнството му.

— Така ли? — попита той страховито. — Ще я носиш на Бала на графството, а? Мислиш си, че ще позволя бъдещата ми жена да носи дрънкулка от сергия на който и да е дяволски бал? Да сме наясно, няма да я бъде. Аз съм човекът, който ще ти купи всичко необходимо за бала. Аз! — отсече Типтън, като с лявата ръка биеше гърдите си, а с дясната изтръгна огърлицата от пръстите на Вероника.

— Хей! — огледа се той.

Очите му зашариха, докато стигнат до Прудънс. Уморена от спора, чиято врява и шумотевица ѝ бяха попречили да си мисли за езера, тя се беше упътила към вратата.

— Тръгваш ли си?

— Отивам си в стаята.

Типтън я спря с властен жест.

— Стой малко. Вчера казваше, че ти трябва нещо за оная разпродажба. Вземи това.

— Дадено — каза Прудънс равнодушно. — Благодаря.

И тя излезе, оставяйки след себе си напрегната тишина.

[1] Самюъл Кольридж (1772–1834) — английски поет, бел.пр. ↑

III

Стаята на Прудънс беше в задната част на Замъка, в съседство с тази на Типтън Плимсол. Балконът ѝ гледаше към поляни и дървета, а след няколко минути същото правеше вече и самата Прудънс. Защото след като напусна гостната, тя се прибра в спалнята си, облегна се на парапета на балкона и зарея взор над ширналите се гори. Нараненият ѝ дух търсеше успокоение в горския покой. С други думи, тя оглеждаше гъсталаците със същата цел, която в оня паметен ден бе отвела Типтън да гледа патиците на Сърпънтайн. Но когато един дух е толкова наранен колкото нейния, зяпането по пейзажи не върши кой знае каква работа. Затова след малко тя се върна в стаята си с тежка въздишка, която изведнъж премина в остър писък. Беше видяла човешка фигура във фотъойла си и това я накара да подскочи.

— Здравей, скъпа — каза нежно чичо ѝ Галахад. — Видях те на балкона, но не исках да те безпокоя. Изглеждаше дълбоко замислена. Да не ме помисли за крадец?

— Взех те за Фреди.

— Приличам ли ти на Фреди? — засегна се Гали.

— Помислих си, че Фреди е дошъл да си вземе огърлицата.

Лицето на Гали придоби сериозен вид, докато наместваше монокъла си и го фокусираше върху нея.

— И слава богу, че не беше той, като се има предвид, че си оставила бижутото на тоалетната си масичка достъпно за всяка вражеска ръка. Можеше да оплескаш работата. Но всичко е наред. Прибрах го в джоба си. Не разбираш ли, скъпо дете, какво означава за теб притежанието на тази огърлица?

Прудънс направи уморен жест като християнски мъченик, на когото му е дошло до гуша от лъвовете.

— Не означава нищо. На този свят няма вещ, която да струва и пукнат грош, ако не мога да имам Бил.

Гали стана и я погали по главата. С други думи, трябваше да стане от креслото, което беше особено удобно, но той го стори. Човек с голямо сърце колкото неговото винаги е готов да понесе несгодите,

когато се стигне до спокойствието на любимата племенница. В същото време той я изгледа с чистосърдечна почуда. Мислеше я за по-схватлива.

— Ще имаш Бил. Надявам се да танцувам на сватбата ти в най-скоро време. Все още ли не си осъзнала положението на нещата? Хей, ти да не си Вероника!

— Какво искаш да кажеш?

— Тази огърлица е талисманът, който ще отвори дверите на щастието пред теб. Залепни за нея като мухоловка за муха и не я давай под въздействието на никакви заплахи и ласкателства. Тогава единственото, за което ще трябва да се тревожиш, е къде да прекараш медения си месец. Не виждаш ли, че имаш на тепсия съвършеното разрешение на проблема? Какво ще стане когато откажеш да се разделиш с огърлицата? Опозицията ще трябва да преговаря и ние ще определяме условията.

Почитаемият Галахад махна монокъла си, дъхна върху него, излъска го с кърпичката си и го постави отново на мястото му.

— Нека да ти кажа какво стана, след като ти излезе от гостната. Плимсол изведе Вероника на разходка и ни остави да подновим съвещанието. Пръв взе думата Фреди. Той ни разказа доста живописно какво ще направи с него Аги, ако не си получи огърлицата. Речта му срещна твърде хладен прием. Леля ти Хърмион изглежда мислеше, че въпросната катастрофа си е проблем на Фреди. Моята съобразителност беше спасила положението, Плимсол отново е доволен и честит и това е всичко, което я интересуваше. Що се отнася до нея, въпросът беше приключен.

— Е, и не беше ли?

— Би могъл, ако Фреди не го беше зачекнал отново. Америка е направила чудеса с това момче. Научила го е да мисли светкавично и да стига до конструктивни идеи. Този път той остави публиката втрещена.

— Какво каза?

— Чакай малко. Заплаши, че ако огърлицата не бъде в ръцете му до довечера, ще издаде тайната. Каза, че ще осведоми Типтън колко струва наистина и че я е дал на Вероника като подарък за рождения ден, а останалото ще остави на него. Каза, че това може да означава загубата на някаква си концесия, която Плимсол му обещал, но ако ще

има главоболия, защо пък и другите да не се включат. Ако знаеш каква сензация предизвика това изявление! Не си спомням да съм виждал Хърмион толкова морава. Тя е убедена, че ако Плимсол разкрие, че огърлицата е истинска, ще разтури годежа и ще изчезне завинаги от живота на Вероника. Това момче май ревнува до полуда от Фреди.

Прудънс ахна възхитена.

— Господи! Сега вече разбирам!

— Така си и знаех. Страданието на Хърмион не може да се опише, а Кларънс, който се появи с чичо ти Егбърт точно навреме, за да се включи в съвещанието, сложи капака, като разкри, че е казал на младия Плимсол как някога Фреди и Вероника са били сгодени. Егбърт му бил поръчал, така се изрази. Егбърт пък възрази, че му поръчал точно обратното. Тук ги оставих да спорят.

Очите на Прудънс шареха по тавана. Тя като че ли отправяше безмълвни благодарности към Господа за тази така очевидна проява на благосклонност към една девойка в беда.

— Но, чичо Гали, това е прекрасно!

— Край на проблемите.

— Ще трябва да ме оставят да се омъжа за Бил.

— Именно. Това е нашата цена. Ще се придържаме към нея.

— Без никакво колебание.

— Без да отстъпваме. Ако дойдат да те безпокоят, прати ги при своя агент. Кажи им, че бижутото е у мен.

— Но тогава ще безпокоят теб.

— Скъпо дете, вече съм живял достатъчно дълго и често съм бил безпокоен от майстори в тази област. И винаги без резултат. Безпокойството минава покрай мен като лек ветрец, на който не обръщам внимание.

— Това да не е Шекспир?

— Нищо чудно. Той е казал голяма част от мъдростите на този свят.

Прудънс пое дълбоко дъх.

— Ти си велик човек и страхотен съюзник, чичо Гали.

— Обичам да съм верен на приятелите си.

— Какъв късмет, че си станал кръстник на Бил.

— И аз така казвах навремето. Макар че съществуваше и едно друго виждане. Е, отивам в стаята си да скрия плячката.

— Скрый я внимателно.

— Ще я сложа на едно място, където никой няма и да помисли да я търси. След това смятам да изляза на разходка в прохладната привечер. Искаш ли да ме придружиш?

— С удоволствие, но трябва да пиша на Бил. Я чакай, чичо Гали — Прудънс беше осенена от една мисъл, — всичко това трябва да е труден момент за Фреди, нали?

Същата мисъл беше осенила и Почитаемия Галахад.

— Предполагам малко. Навярно само дреболия. Но не можеш да направиш омлет, без да счупиш яйцата, нали. Тази не е на Шекспир, а лично моя. Или може да съм я чул някъде. Освен това мъките на Фреди ще са само временни. Хърмион ще трябва да вдигне бял байрак. Няма избор. Казах й го много ясно и я оставих да помисли.

ГЛАВА ДЕСЕТА

I

Ако Прудънс имаше по-остро ухо — или по-скоро ако слухът ѝ в този момент не беше притъпен от мъка — докато стоеше облегната на парапета на балкона си, щеше да чуе един звук, който би причислила към хлипащите вопли. И ако бе огледала по-внимателно ливадите и горичките — или по-точно ако очите ѝ не бяха замъглени от напирашките сълзи — щеше да забележи, че въпросният звук идва откъм Бил Листър, който седеше на един пън в края на втората горичка отдясно. Но тъй като бе погълната от мислите си, тя го пропусна, а Бил, който бе скочил на крака и се канеше да размаха ръце като семафор с надеждата да привлече вниманието ѝ, трябваше с болка да я види как изчезва като сънувана богиня. Единственото, което можеше да направи, бе да отбележи внимателно мястото на кратката ѝ поява и да иде да потърси стълба.

Предполагайки, че Бил е напуснал гостната с наведена глава по време на отсъствието му, Фреди беше напълно прав. След едностранната обмяна на реплики с лейди Хърмион, влюбеният бе разбрал, че нищо не го задържа и като се забави само колкото да се спъне в един стол и отново да прекатури масичката за чай, той бе излязъл клатушкайки се навън под палецото слънце. Всякаква тревога за багажа му беше разсеяна от уверенията на домакинята, че и той ще бъде изхвърлен след него и в най-скоро време ще се озове в „Гербът на Емсуърт“.

Чувствата на човек, който пристига в провинциално имение за дълга визита, а се озовава изхвърлен в края на двадесетата минута, несъмнено са объркани, но поне по един въпрос Бил беше съвсем наясно — че има много време пред себе си. Все още нямаше шест часа, а денят като че ли щеше да продължи безкрайно. За да минава някак времето, той се бе заел да обикаля безцелно терена и като отбягваше инстинктивно местата пред къщата, където опасността да налети на лейди Хърмион беше най-голяма, най-накрая беше стигнал до втората горичка вдясно от балкона на Прудънс. Там беше приседнал, за да обмисли положението и да се опита да прецени

шансовете си някога отново да види любимото момиче. И по каприз на съдбата се случи така, че го видя още на втората минута. Вярно, Пру се беше появила и изчезнала като кукувичка от стенен часовник, но все пак я видя. И, както казахме, Бил отбеляза внимателно мястото и тръгна да търси стълба. Ромео би постъпил по същия начин, а ако диагнозата на Почитаемия Галахад за чичото на Типтън Плимсол беше вярна, то и той би предприел подобни действия. На чичо Чет, както и на Ромео, му сечеше пипето, особено когато наоколо имаше момичета, а Бил беше изпълнен с жар и плам колкото всеки един от последните двама. Инстинктът на всеки влюбен, когато види обекта на своята страст на балкон, е да се покатери при него.

Едно от нещата, които могат да се кажат в полза на английската провинциална къща е, че ако си наоколо и ти потрѣбва стълба, непременно ще намериш такава. Може да ти коства малко време, както стана и в този случай, но издирването винаги се увенчава с успех. Бил най-накрая намери своята стълба подпряна на едно дърво, където някой вероятно е кастрил Клоните и точно тук могъщата му физика, която не бе оценена в „Бариболт“, а така също и в гостната на Замъка Бландингс, започна да му се отплаща. Една стълба, дори и средно голяма като тази, която бе намерил, не е малък товар, но той я вдигна с лекота и я понесе като тръстиков бастун. Малко оставаше да я завърти около показалеца си. После я подпря на стената, намести я и започна да се изкачва. Любовта му даваше криле. Макар и да беше твърде масивен, прескачаше по няколко стъпала като перце. След секунди стигна балкона и влезе припряно в стаята. А отдолу полковник Егбърт Уедж, който след края на общото събрание бе решил, че само една разходка ще възстанови душевното му равновесие, крайно разклатено от спора с лорд Емсуърт, сви зад ъгъла на къщата и зяпна учудено.

Отпечатъкът, който общото събрание и особено участието на зет му остави върху състоянието на полковник Уедж, водеше до извода, че горкият човек вече е бил подложен на максимума, който един кавалерийски полковник в оставка може да издържи. Ако го бяхте причакали на прага на гостната и го бяхте запитали: „Я кажете, полковник Уедж, до дъно ли изпихте горчивата чаша?“, той би отвърнал: „Да, по дяволите, до самото дъно“. А сега, като капак на всичко, ето че някакъв мерзък крадец се беше осмелил да проникне в къщата посред бял ден. Посред нощ, да. Това би разбрал. Ако се беше

случило в малките часове или даже по време на последното уиски със сода, без да одобрява действията на бандита, той би му влязъл донякъде в положението. Но в момент, когато семейството още не бе преглътнало следобедния си чай с препечените филийки...

— Тюх! — възкликна полковник Уедж отвратен и изрита сприхаво стълбата.

Тя се просна на тревата, а той забърза към щаб-квартирата да предаде рапорта си и да разпорежи за подкрепление.

II

Прудънс не остана дълго в стаята, след като чичо ѝ Галахад излезе. Едно влюбено момиче, измъчвано от угризения, че е наранило избраница си, може да излее сърцето си с писалка почти толкова бързо, колкото лорд Емсуърт праща телеграми от гара Падингтън в момент, когато влакът вече пуфти във врата му. Прудънс беше свършила писмото си, беше го адресирала до мистър У. Листър в „Гербът на Емсуърт“, беше наплюнчила плика и го беше залепила доста преди Бил изобщо да помирише стълбата си. Тя възнамеряваше да влезе във връзка с една от прислужниците, с която имаше познанство достатъчно топло, за да се нарече приятелство, и да ѝ плати, за да занесе писмото и да го връчи лично. С тази цел се упъти да я търси.

Ето защо, когато Бил влезе в стаята с разтуптяно сърце, я намери празна и за момент се почувства крайно нещастен. Но в следващата секунда осъзна, че макар и да не е намерил Прудънс, пред очите му е нещо почти също толкова ценно. Писмото лежеше на тоалетката, където авторката му реши, че е по-разумно да го остави, докато преговаря с прислужничката. При сегашното тревожно раздвижване в Замъка Бландингс да го носи у себе си би било като да пренася депеша през вражеската линия по време на война.

Бил отвори плика с треперещи пръсти. По време на романтичната им любовна връзка беше получил общо четиридесет и седем писма от тази девойка и почеркът ѝ винаги извикваше бурни чувства в гърдите му, но никога чак толкова бурни, колкото в този момент. От това послание зависеше живота му. Останалите четиридесет и шест бяха по-скоро вариации на тема „Обичам те“ — четиво, което му беше доставило истинско удоволствие. Но това бе четиридесет и седмото и стаята се завъртя само при мисълта, която прониза душата като нажежен шиш — това, последното, можеше да бъде съдбоносно. То беше отговор на пламенната му молба за помирение и кой знае какви горчиви упреци можеше да съдържа. През мъглата, която трептеше пред очите му, той прочете следните думи:

„Мой скъпи, драгоценни, прекрасни Бил“,

и се почувства така, както понякога се чувстваше на футболния терен, когато пет-шест едри, добре охранени членове на противниковия тим се изправят след плонжа си върху стомаха му. Логиката му подсказваше, че едно момиче, чиито намерения са да мъмри и да чете конско, едва ли ще използва такова предисловие.

— Уф! — въздъхна той и с олекнало сърце се захвана с прочита.

Беше едно чудесно писмо. Всъщност, за да сме по-точни, всяка буква си му беше на мястото. С две думи, казваше се, че тя го обича както преди — даже повече, отколкото преди. Това се заявяваше в първия параграф и се изясняваше още по-добре в следващите страници. Да не говорим, че съдържаеше такива хвалебствия за него, че някой като лейди Хърмион, ако беше прочел апологията, би помислил, че тука има някаква грешка и че става дума за друга двойка. Даже на Бил, който вече беше чел същия род послания четиридесет и шест пъти, му беше трудно да повярва, че въпросното богоравно същество, чиито добродетели предизвикват такъв ентузиазъм, е той самият.

На четвърта страница тонът на писмото се променяше. Докато в началото четивото представляваше само едно есеистично излияние на любов и обожание, сега започваше да прилича на комюнике от фронта. Защото точно тук авторката начеваше сагата за огърлицата. И докато четеше, сърцето му биеше възбудено. Прудънс беше очертала толкова ясно характерните моменти, че той успя без затруднение да проследи сценария стъпка по стъпка чак до победоносния му край и да разбере, че това, което се бе случило, можеше спокойно да се нарече, както би казал Фреди, чудо на чудесата. Разгромът се бе обърнал в триумф. Мина му през ум, както по рано и на Прудънс, че моментът е може би малко труден за Фреди, който без никаква лична вина се бе превърнал в нещо като играчка в ръцете на Съдбата, но не мина много време и той вече се успокояваше с философската мисъл, която беше помогнала и на Почитаемия Галахад — а именно, че да строшиш яйцата е неизбежна част от приготвянето на омлета и че във всеки случай мъките на приятеля му ще бъдат само временни. „Хърмион — беше казал Гали — ще трябва да вдигне бял байрак“, и точно до това окуражително заключение стигна и Бил. Не можеше да съществува

нищо на света, което в този момент да увеличи щастието му. Но съществуваше нещо, което определено можеше да го помрачи. Откъм коридора внезапно долетяха гласове. Бил скочи, застина и се ослуша. Тревогата му не беше без основание. Единият от гласовете беше на лейди Хърмион Уедж, а отношенията им напоследък бяха такива, че и най-кратката дума от нейните уста беше достатъчна да го разтрепери.

— Сигурен ли си? — казваше гласът.

Онзи, който отвърщаше, бе непознат за Бил, тъй като още не бе имал удоволствието да се запознае с полковник Уедж.

— Съвсем сигурен, драга. Не може да греша. Беше опънал една дяволска стълба на стената и току пред очите ми се покатери по нея като шимпанзе. Мога да ти покажа и стълбата. Ела, гледай там. Ето я долу.

Последва тишина, по време на която невидимите събеседници явно бяха отишли до прозореца в коридора. После проговори лейди Хърмион.

— Много странно. Да, виждам стълбата.

— Именно. И ако беше слязъл по стълбите, щяхме да го срещнем. Следователно, стигаме до твърдото заключение, че наглецът се спотайва някъде из тия стаи и сега ще ги претърся една по една.

— О, Егбърт, недей!

— Ъ? Защо не? Нося си служебния револвер.

— Недей. Може да пострадаш. Чакай да дойдат Чарлз и Томас. Отдавна трябваше да са пристигнали.

— Добре. В края на краищата не виждам причина да бързаме. Бандитът няма как да се измъкне. Можем да си свършим работата без суетня.

Във всяка трудна ситуация, когато духът е подложен на изпитание и от всеки ъгъл дебне опасност, рано или късно идва моментът, в който заинтересуваната страна в центъра на събитията стига до заключението, че нещата стават твърде напечени. Еленът по време на лов сигурно има това чувство. Също и индианецът, вързан на кола. Ето сега го имаше и Бил. Той не знаеше кои могат да бъдат тези Чарлз и Томас. Всъщност, това бяха съответно първият и вторият лакей на Замъка Бландингс. Сега възстановяваха телесата си в помещението за прислугата и без ентузиазъм слушаха детайлите на задачата, която им бе обрисувана накратко от Бийч, икономът. Закъснението им се

дължеше на бавната скорост, с която Бийч напредваше в излагането на идеята, докато те, с пълно право, отстояваха схващането, че не е тяхна работа да обезоръжават крадци по средата на солидната си вечеря, обилно полята с чай.

Както казахме, имената им бяха неизвестни на Бил, но които и да бяха и колкото и да се бавеха да стигнат огневата линия, беше му пределно ясно, че най-накрая ще дойдат и той нямаше никакво намерение да ги чака и да се запознава с тях. Не че мъж с неговите мишици и неговата храброст се страхуваше от схватка със сто Чарлзовци и Томасовци, нито пък му трепваше окото от хиляда полковници със служебни револвери. Това, което го подтикваше да се оттегли, бе мисълта за среща с лейди Хърмион. Точно тя го подбуждаше към действие като трън в гащите. След като се реши на бягство, първият му ход беше да заключи вратата и по този начин да си подсигури временна отсрочка, когато започне голямото бутане. Като свърши това, побърза към балкона.

Полковник Уедж беше изразил схващането, че няма смисъл да бързат, тъй като разбойникът няма път за бягство и Бил беше първият, който се наложи да признае, че загубата на стълбата е тежък удар по средствата му за отстъпление. Но в никакъв случай не би казал, че е напълно обграден. Това, което полковникът не можа да предвиди, бе, че перспективата от една среща с жена му представлява забележителен стимул за умствените способности на крадеца. Мозъкът на един обирджия, изправен пред дебнещата опасност да се срещне с жена от типа на лейди Хърмион Уедж, действа като светкавица и за нула време Бил стигна до заключението, че по стените на къщите обикновено има водосточни тръби, по които решителният мъж може да се спусне от втория етаж. След секунда той вече откри обекта. Но когато очите му, шарещи по стената на Замъка, попаднаха върху тръбата, сърцето му се сви. Тя отстоеше на около три метра и половина от него. За бълха-акробатка, разбира се, един дълъг скок от около три метра би бил фасулска работа. На мястото на Бил такава бълха щеше да се поклони на публиката, да се усмихне на приятелите от първия ред, да си изчетка мустачките и да скокне с едно безгрижно „Опа-ла!“. Бил даже и не помисли за подобна възможност. Той си знаеше възможностите. Веднъж беше гледал един младеж, който скачаше на трапец и пореше въздуха като птичка, но той вероятно беше тренирал с години. Бил

определено беше новак. И както си стоеше там с безмълвния въпрос „Какво да правя?“ на уста, внезапно му проблесна, че все още има надежда. По стената минаваше тесен корниз. Освен това, тъй като Замъкът Бландингс съществуваше от години, по повърхността му се диплеше в изобилие бръшлян. А мъж, решен да се добере от един балкон в точка А до една тръба в точка Б, може да направи чудеса с помощта на корниз и малко бръшлян.

Това, което накара Бил да остане неподвижен за момент със сбърчено чело и сдъвкана устна, беше растящото съмнение дали желае да бъде точно този мъж. Бръшлянът изглеждаше доволно здрав, стъблата му бяха яки и възлести и имаха вид на достатъчно стабилни, за да го издържат, но човек винаги трябва да има едно наум с бръшляна. Обикновено изглежда внушително, но точно когато дойде време за всеки свестен бръшлян да се притече на помощ, вземе че те изпортва. Тази мисъл караше Бил да се колебае. Подобно на Фреди и той жадуваше за сътрудничество и искаше да е абсолютно сигурен, че ще го получи. Нямаше никакъв спор по въпроса, че при евентуален неуспех от страна на този бръшлян да осигури стопроцентово обслужване, ще последва бърз и опасен финаш за храбреца, който е сглупил да му се довери. Той ще полети право надолу и няма да спре, преди да е ударил чело в поляната, а от околото на Бил не беше убягнал факта, че въпросната поляна изглежда порядъчно твърда и негостоприемна.

И той все още претегляше плюсовете и минусите, когато размишленията му бяха грубо прекъснати от един женски глас, изтънял от възбудата на преследването.

— Тази врата е заключена. Сигурно е тука. Разбий тази врата, Чарлз.

На човек могат да му се случат и по-лоши неща от това да лежи бездиханен по поляните. Бил се преметна през парапета на балкона и стъпи с крак на корниза.

В същото това време Типтън Плимсол мина забързано покрай групичката преследвачи в коридора и се стрелна към стаята си като заек.

III

Типтън се отпусна в един стол с доволно сумтене, като човек, щастлив, че е стигнал края на пътешествието си. Дишаше на пресекулки, защото беше изкачил стълбите на един дъх. Един страничен наблюдател, ако съществуваше такъв, би забелязал, че под сакото си стиска някакъв обемист предмет, който разваля линията му. Като че ли от лявата страна му беше порасла голяма буца.

Приблизително в момента, когато Бил беше чул всичко, което искаше да чуе по въпроса за Чарлзовците, Томасовците и служебните револвери и се беше оттеглил на балкона в издирване на водосточни тръби, Типтън напускаше апартамента на Почитаемия Галахад на приземния етаж с трепетния вид на елен, който макар и все още да не е сгашен от ловците, усеща известна тревога и желание да отклони всякакво внимание от себе си. Беше посетил въпросния апартамент, за да си вземе бутилката, която в пристъп на лудост остави да му се изплъзне от ръцете, пренебрегвайки наивно факта, че все някога ще дойде време, когато ще му потрябва и то на всяка цена. Именно наличието на тази бутилка под сакото го бе накарало да профучи така чевръсто покрай групичката в коридора. Беше видял, че събранието се състои от полковник Уедж, лейди Хърмион Уедж, Бийч, икономът и двама лакеи. Във всеки друг случай — понеже ситуацията несъмнено представляваше някакъв интерес — той би се спрял и би задал няколко въпроса. Но с тази буца под сакото предпочиташе да не влиза в контакт с ближните си, които от своя страна биха поставили своите въпроси, фактът, че разноликата тълпа се е събрала пред съседната врата и се пули в нея твърде напрегнато, го изпълни не толкова с любопитство, колкото с благодарност. Това означаваше, че ще може да мине незабелязано зад гърбовете им.

Вече в безопасност, Типтън извади бутилката, погледна я с умиление и с нетърпелива искрица в очите. Видът му вече не издаваше тревога и объркване. Ако все още напомняше елен, то това беше елен в спокойната вечер, тръгнал да утоли жаждата си. Той подаде език и облиза устни. Откакто го видяхме за последен път на сцената на

Бландингс, разположението на духа му беше претърпяло коренна промяна. Беше превъзмогнал оня пристъп на лошо настроение, който го накара да грабне огърлицата от ръката на Вероника и да я захвърли презрително на Прудънс като принос в разпродажбата на свещеника. Пет минути в градината с розите в компанията на любимото момиче бяха направили от него друг човек. Сега беше изпълнен до горе с таква безгранично благоразположение, че в обсега му попадеше дори и Фреди. Беше се върнал към старата си представа за Фреди като приятел и брат и се радваше, че е дал оная концесия за проклетите му кучешки бисквитки. В края на краищата, със сигурност благоприличието не изключваше възможността един братовчед да подари на братовчедка си за рождения ден някаква си дрънкулка от сергия.

Но имаше друга и то по-солидна причина достойна за отпразнуване, от едното убеждение в невинността на човек, когото преди време беше принуден с неохота да причисли към гърмящите змии и черните мамби. Освен опияняващата радост да си сгоден за най-прекрасното момиче на света, Типтън започваше да осъзнава, че е загърбил долината на сенките и е излязъл победител на отвъдната страна. Даже Е. Джимпсън Мъргатройд сега би бил принуден честно да признае, че здравето му цъфти и процъфтява. Защото забележете какво се беше случило. За да си даде кураж преди обяснението в любов, той бе сръбнал една глътка. И какво последва? Видя свиня в спалнята на Вероника. Да, но истинска свиня, автентична, свиня еднакво видима за непредубедени очи като тези на Вероника и майка ѝ. На негово място самият Е. Джимпсън Мъргатройд би видял именно това, което видя и той. Тук нещата си бяха абсолютно точни.

И още един факт, който би впечатлил дълбоко Е. Дж. Мъргатройд, ако бе запознат с него — от началото до края нямаше и следа от лицето. За пръв път от връзката си с него, то бе предизвикано и бе пропуснало да се яви. И тогава какво е единственото заключение? Единственото заключение е, че той вече е загърбил проблемите. Чистият въздух на Шропшър си беше свършил работата и сега той се чувстваше излекуван и готов да продължи смело напред и да пие за щастието си така както си му е редът. И тъкмо се зае да го стори, когато видя нещо с крайчеца на окото си и като се обърна, разбра, че е подценявал упорството на лицето и жаждата му за победа. Не знаеше

какво го е задържало последния път — може би някакъв друг ангажимент, но предполагайки така наивно, че се е оттеглило от задачата си, Типтън със сигурност беше допуснал печална грешка.

Ето я гадината със сплескан нос в стъклото на прозореца, със същия оня вторачен, изпитателен поглед. И като че ли се опитваше да му каже нещо.

Причината за вторачения поглед на Бил бе, че гледката на Типтън през прозореца наподобяваше платно на хоризонта за очите на корабокрушенеца. А това, което се опитваше да му каже, бе, че ще се радва, ако при първа възможност Типтън стане и го пусне вътре.

Има един особен момент в процеса на катеренето по корнизи с цел достигане до водосточни тръби и той е следният: когато вече си стигнал до своята водосточна тръба и е дошъл моментът да се спуснеш надолу по нея, цялата идея за спускане по водосточни тръби като че ли е загубила очарованието си, което може да е имала в началото на пътешествието ти. Изправен пред последната стъпка от пътя си, Бил беше започнал да изпитва същото недоверие към сигурността на водосточната тръба, каквото преди малко питаеше и към бръшляна. Ето защо, като стигна до прозореца и видя Типтън, той реши внезапно да промени цялата тактика на кампанията. Веднага беше разпознал оня висок слаб младеж, който се показва толкова несговорчив по време на първата им среща сред рододендроните, но се надяваше, че сега, при по-специалните обстоятелства ще бъде по-любезен. Типтън вероятно беше от ония хора, които не обичат да си приказват с непознати, повдигат вежди и ги подминават, в случай, че са заговорени. Но в края на краищата, когато става дума за човешки живот и най-несговорчивият от всички високи слаби младежи може да се очаква да направи малко изключение.

Единственото, което искаше от Типтън, бе да го пусне вътре и да го остави да се усамоти под леглото или някъде другаде, докато преследваческата треска утихне в гърдите на Чарлз, който и да е той, на Томас, който и да е и той, на неидентифицирания тип със служебния револвер, и не на последно място — в гърдите на лейди Хърмион. Нямахше намерение да си говори с Типтън и да му досажда по какъвто и да било начин и беше готов да даде гаранции, че не си и помисля да злоупотребява с това изпросено познанство. Беше напълно съгласен,

ако Типтън желае, да му обърне гръб следващия път, когато се срещнат, при условие, че сега му протегне ръка за помощ.

Беше трудна задача да се обясни всичко това през затворен прозорец, но с цел започване на преговорите, Бил допря уста до стъклото и подвижна:

— Хей!

Едва ли можеше да направи по-злополучен ход. Едносричният поздрав напомни недвусмислено на Типтън обстоятелствата при последната им среща и го накара отново да изпадне в отчаяние и униение. Естествено Бил не знаеше, но точно това негово „Хей!“ предишния път покрусил мъжа с бутилката по-силно и от самото му лице. Най-общо казано, по отношение на лицата фантоми Типтън беше на мнение, че човек, способен да понесе превратностите на съдбата, би се справил, стига те да си кротуват и да си държат езика зад зъбите. Съчетани със звук — вече отиваха твърде далече.

Той изгледа Бил укорително, както Свети Себастиан би изгледал своите преследвачи и напусна демонстративно стаята.

Бил се почувства така, като че ли е обсаден гарнизон и флотът на Съединените щати, който тъкмо е пристигнал на помощ, се обръща на пети и духва нанякъде. В продължение на няколко секунди той остана на мястото си с нос, залепен за прозореца. После неохотно обхвана с ръце тръбата и започна да се спуска. Измъчваше го горчивото чувство, че за последен път се доверява на високи слаби младежи. „Само дебелиците са свестни хора“, мислеше си той, докато внимателно си проправяше път надолу.

Водосточната тръба се държа прекрасно. Много лесно би могла, ако имаше извратеното чувство за хумор на някои водосточни тръби, да се откъсне от стената и да го изстреля надолу като падаща звезда, но тя остана непоклатима като скала. Даже не помръдна. И сърцето на Бил, което се беше качило в гърлото, постепенно си слезе на мястото. Завладя го нещо като въодушевление. Не успя да види Прудънс, но надхитри лейди Хърмион Уедж, типа със служебния револвер, неизвестния Томас и мистериозния Чарлз. Решиха да си мерят ума с неговия и той ги накара да се почувстват като последни глупаци.

Въодушевлението му достигна връхната си точка, когато почувства твърда земя под краката си. Но не се задържа дълго на тази висота. Почти веднага последва силен спад и сърцето му отново се

изстреля като ракета в гърлото. Наситен мирис на прасе изпълни ноздрите му и един тънък, писклив гласец прозвуча зад гърба му.

— Хво хайш тухъ? — запита гласецът.

Гласецът принадлежеше на някакво дребно старче в кадифени панталони, обгърнато от облаци воня. Можеше да бъде или някой миризлив столетник, или осемдесетгодишен старец, състарен преждевременно от грижи. За Бил беше неизвестен, но не и за лейди Хърмион Уедж, която добре познаваше както вида му, така и обичайния му парфюм. С две думи — това беше свинарят на лорд Емсуърт, Едуин Пот, и причината, поради която каза: „Хво хайш тухъ?“ вместо „Какво правиш тука?“ се дължеше на факта, че нямаше небце. Човек не може да го вини за това. Както Гали беше казал на лейди Хърмион, не можем всички да имаме небце в устите си.

Въпросът вероятно е спорен, но ако се има предвид, че те хващат в момент, когато се спускаш по чужди водосточни тръби, може би е по-добре заловителят да беше човек с небце, а не такъв, на когото му липсва това полезно преимущество. В първия случай би била възможна някаква обмяна на мисли, а във втория — не. Когато Едуин Пот запита: „Хво хайш тухъ?“, Бил не можа да го разбере. Ето защо не даде отговор, а другият, след като почувства, че тежестта на разговора се пада на него, рече: „Хаах ий ше, ха сеха ше?“ На този въпрос Бил отново не даде отговор. Във всеки случай той и без друго не беше много склонен да си бърби. Искаше да се изпари колкото може по-бързо и с това намерение тръгна да заобикаля новодошлия като голям параход, маневриращ около малка шамандура. Но маневрите му бяха пресечени. Когато Едуин Пот каза „Хаах ий ше, ха сеха ше?“, той беше имал предвид „Хванах ли те, а сега де?“ и в този момент започна да превръща думите в дела, като вкопчи в сакото на Бил старческите си пръсти. Бил се опита да се освободи, но ръката стискаше здраво.

Това беше ситуация, с която беглецът изобщо не знаеше как да се справи. Вече го познаваме като младеж, чието име може да бъде сред първите в списъка на някой, който си търси помощник, за да укроти бесния му бик и с един бесен бик Бил щеше да се чувства в свои води. Едуин Пот нямаше да му се опре също и ако беше някой як главорез. С такъв противник Бил щеше да блесне в цялата си светлина. Но това тук беше друго. Насреща му стоеше някаква нещастна отрепка с единия крак в гроба и с другия на ръба, едно крехко създание, чиито бели

коси, доколкото се забелязваха все още по яйцевидната му глава, изискваха респект и уважение. Би могъл да препоръча на Едуин Пот един силен сироп за белите му дробове. Но не би могъл да се дръпне и да му друсне един в ченето.

Още веднъж той опита любезно и почтително да разхлаби стискащата ръка. Напразно. Едуин Пот каза нещо, което трябваше да значи: „Давай, давай, по-лесно ще помръднеш скала, отколкото мене“. Положението стана безизходно. Бил искаше да се махне, а не можеше. Едуин Пот искаше да викне за помощ, а успяваше да произведе само един писклив тъничък врясък като свистене на газ по тръбите.

И на фона на този натюрморт на сцената изскочи полковник Уедж със служебен револвер в ръка.

Като предполагаше, че спускайки се по водосточната тръба е надхитрил полковник Уедж, Бил беше изпаднал в смешно заблуждение. С подобна тактика може да надхитрите капитани, вероятно и майори, но не и полковници. Мисълта за съществуването на такава тръба беше проблеснала в главата на Егбърт Уедж в момента, когато Чарлз започна да разбива вратата на Прудънс с най-голямо наслаждение, защото кой лакей не обича да троши имуществото на господаря си. И в същата секунда полковникът вече препускаше по стълбите. Няма защо да учите един военен колко е важно да пресечеш пътя на врага за отстъпление. Първото чувство, което го завладя, когато съзря двойката пред себе си, беше съдържана радост, примесена с искрено задоволство от собствения си ум и проникателност; второто чувство беше силно облекчение, че е взел служебния си револвер. Погледнат отблизо, този мародерстващ разбойник имаше вид на неприятно як мародерстващ разбойник, от ония, за чието обезвреждане ти трябва всички служебни револвери на разположение. Той се зачуди как Едуин Пот беше имал храбростта да се замеси в ръкопашен бой с такъв невероятно добре охранен екземпляр от криминалните редици и мигновено реши, че той лично няма намерение да прави нещо толкова глупаво.

— Ей ти, горе ръцете! — ревна той, като пристъпи към действие от сигурно разстояние. Имаше намерение да каже „Ей ти, бандитино ниеден“, но в напрежението думите не му дойдоха на езика.

— Аш хо хаах — рече Едуин Пот твърде самодоволно и полковник Уедж, който си падаше малко нещо лингвист, разбра

правилно кой е хванал злосторника и отдаде дължимото там, където беше редно.

— Чудесна работа, Пот — каза той. — А сега, Пот, дръпни се настрана. Ще го отведе в къщата.

Макар че предвиждаше такова стечение на обстоятелствата, Бил не можа да сдържи един горестен вик.

— Тишина! — ревна полковник Уедж като на парад. — Надясно, ходом марш, и да не си пробвал някоя от твоите шегички. Този револвер е зареден.

И с властен жест посочи на Бил да тръгва, а Бил, разбирайки, че всяка негова проява на нежелание ще бъде класифицирана от яростния му критик като шегичка, се подчини. Полковник Уедж го последва с насочен револвер, а Едуин Пот, в качеството си на главен свидетел на обвинението, оформи задните редици. Шествието зави зад ъгъла на къщата и се насочи към терасата. Там стоеше Почитаемият Галахад, потънал в дълбок размисъл. Когато приближиха, той вдигна глава, явно усетил присъствието на Едуин Пот, от чиято посока подухваше лек ветрец. При вида на Бил, револвера, полковника и свинаря, на лицето му се изписа удивление. И без друго тъкмо се чудеше какво е станало с младия му приятел, но едва ли бе предполагал, че може да бъде точно това.

— За бога, Бил! — възкликна той, намествайки здраво монокъла на окото си. — Каква е цялата тая работа?

На свой ред полковник Уедж беше удивен. Не знаеше, че крадците се движат в такива влиятелни кръгове.

— Бил? Познаваш ли тоя ужасен тип?

— Дали го познавам? Нали съм го друсал толкова пъти на коленете си.

— Не би могъл — възрази полковникът, оглеждайки изпитателно солидната снага на Бил. — Той не може да ти се побере на коленете.

— Когато беше бебе — обясни Гали.

— А, когато бил бебе? Искаш да кажеш, че си го познавал, когато е бил бебе?

— Много добре.

— И какво бебе беше?

— Очарователно.

— Е, значи доста се е променил оттогава — поклати глава полковник Уедж, разкривайки новината с тъжен глас. — Станал е най-противен вредител. Обира къщите в шест часа през деня.

— Аш хо хаах — поясни Едуин Пот.

— Пот го хвана — преведе полковникът. — Спускал се по една водосточна тръба.

Бил реши, че това е моментът да се намеси.

— Искан да се срещна с Пру, Гали. Видях я на един балкон и намерих стълба.

— Много добре — одобри Гали. — Поговорихте ли си.

— Нея я нямаше. Но беше оставила едно писмо за мен. Всичко е наред, Гали. Още ме обича.

— И на мен така каза, когато си говорихме. Е, това е чудесно.

На полковник Уедж му просветна.

— Мили боже! Да не би това да е оня, за когото ми казваше Хърмион.

— Да, това е любимият на Пру.

— Да му се не види! Взех го за крадец. Съжалявам.

— Няма защо — отвърна Бил.

— Май сте ме помислили за грубиян.

— Не, не. Всичко е наред.

Полковник Уедж се почувства в затруднение. Тъй като беше романтична душа, разказът на жена му за оплетената любовна история на племенницата Прудънс породи у него тайна симпатия към младия ѝ избраник. Трябва да му е било доста неприятно на младежа, помисли си той, да му отмъкнат булката точно в деня на сватбата и да я затворят под ключ. Той самият би се почувствал зле на негово място. Освен това беше почитател на храбростта у младото поколение от мъжки пол и напористата тактика на Бил по въпроса със стълбите и водосточните тръби му допаднаше. От друга страна, беше верен съпруг и знаеше, че жена му питае дълбоко неодобрение към младежа. Неведнъж му беше говорила с думи, които не оставят място за съмнение.

— Знаеш ли, Гали — рече той накрая. — Аз ще тръгна. Не искам да се набърквам в тая история. Нали ме разбираш?

Почитаемият Галахад го разбираше и прецени действието му като мъдро.

— Да, няма нужда да оставаш, Егбърт. Хайде, бягай. И — добави той, сочейки Едуин Пот, който се беше оттеглил почтително назад, — вземи тоя смрадльо със себе си. Искам да поговоря с Бил насаме.

Полковник Уедж тръгна с широка крачка, следван от Едуин Пот, а лицето на Гали прие тъжен вид.

— Бил — започна той. — Съжалявам, но трябва да ти кажа, че се случи нещо много неприятно. О, по дяволите — спря той, като видя, че се канят да ги прекъснат.

На терасата се беше появил Типтън Плимсол.

— Някой идва — поясни Гали, сочейки с пръст.

Бил се огледа. И като видя високия слаб младеж, който при последната им среща така се беше изложил в областта на гостоприемството и хуманността, лицето му потъмня. Искаше да му каже няколко думи.

— Хей! — подвикна той и тръгна към него.

По лицето на Типтън Плимсол се изписа мрачна решителност. Такова изражение можете да видите по лицето на войника, когато чуе сигнал за атака. Не му беше идвало наум досега, но се сети, че посветените хора препоръчват специални процедури срещу привидения. Например да се мине през съответния безпльтен обект. Беше чел разкази, в които хората го правеха и то с най-добри резултати. Привиденията разбират, че са попаднали на костелив орех, огъват се, обезсърчават се и се отдръпват от неравния двубой.

Ако имаше някакъв друг път към мирно разрешение на проблема, той би го предпочел, защото не изгаряше от желание да пристъпи към въпросната процедура. Но изглежда друга алтернатива не съществуваше. С привиденията трябва да се пипа с твърда ръка. И като се предаде в ръцете на Господа, Типтън наведе глава, засили се и заби чело в диафрагмата на Бил.

— Ох! — изпъшка Бил.

— Я гледай! — викна Типтън.

Не може да се каже кой от двамата беше по-изненадан или кой по-изпълнен с искрено възмущение. Но тъй като Бил бе зает да си поеме въздух, Типтън пръв даде воля на чувствата си.

— Е, как можех да знам, че е истински? — запита той, като се обърна към Гали като към честен и безпристрастен свидетел, който ще може да оцени ситуацията обективно. — Тоя човек ме преследва сума

време, изниква по фоайетата, наднича зад ъглите, хили ми се от храсталаците. А само преди половин минута слухтеше в прозореца ми. Ако си мисли, че ще търпя всичко това, не е познал. Всичко си има граници — обобща той накрая.

Още веднъж приятната задача да изглади бръчките по тревожното чело се падна на Почитаемия Галахад. Разказът на Типтън предния ден му позволяваше да вникне в положението, което би могло да се стори твърде озадачаващо за непосветения.

— Да не би да искаш да кажеш, че през цялото време си виждал Бил? Колко забележително! Това е кръщелникът ми, Бил Листър. Бил, Типтън Плимсол, племенник на моя стар приятел Чет Типтън. Кога вие двамата се срещнахте за първи път? Май в „Бариболт“, а?

— Подаваше си носа през стъклената врата, когато бях на бара.

— Ами, исках да пийна едно — оправда се Бил. — Тази сутрин щях да се женя.

— Да се жениш? — Типтън започваше да разбира и беше готов да прости. — Затова ли после те видях в гражданското?

— Да.

— Е, да пукна дано!

— Цялата история — намеси се Гали, — си има готово обяснение. Невестата му, моята племенница Прудънс, беше възпряна от властите преди да стигне до гражданското, и изпратена тук. Бил я последва. Ето така сте се срещнали отново.

Типтън съвсем беше омекнал. Даже вече започна да се усмихва. Но изведнъж споменът за една конкретна несправедливост му изтри усмивката.

— Нямахте нужда да носи оная гнусна брада!

— Напротив, имаше — възрази Гали. — Не биваше да го разпознаят. А когато ти е правил знаци през прозореца, предполагам, че тъкмо е идвал от стаята на племенницата ми, която е до твоята. Прав ли съм, Бил?

— Да. Минавах по някакъв корниз на стената, видях го вътре и исках да ме пусне. Но той само ме изгледа и си излезе.

— Но сега, разбира се, оценяваш мотивите му. Спомням си един скъп приятел, Боко Багшот — вече не е между живите, за жалост, цироза на черния дроб — та на него често му се привиждаха лица по

прозораца и той винаги фъсваше като попарена котка, щом ги зърне. Честно казано, не мисля, че можем да виним Плимсол.

— Предполагам, не можем — призна Бил, макар и неохотно.

— Човек винаги трябва да влиза в положението на другия. Едва ли при тези обстоятелства можеше да очакваш от него топъл привет.

— Предполагам, че не съм могъл — каза Бил, вече по-малко неохотно.

Що се отнася до Типтън Плимсол, цялата неприятна история беше вече забравена. Усмивката, която преди малко беше изчезнала, се завърна още по-сияеща. Всъщност, толкова сияеща, че би могла спокойно да замести следобедното слънце, ако последното по някакви причини бе решило да лиши терасата от светлината си.

— Господи — възкликна той, — какъв камък ми падна от гърба. В този момент започвам да живея истински. Не знаеш какво ми беше последната седмица — да не можеш да си сръбнеш и глътка, без онова ужасно... ъ-ъ... такова... без онова лице да се появи наоколо ти. Нямах да мога да издържа още дълго. Забележи, сега, когато ще се женя...

— Ще се жениш?

— И още как.

— Поздравления.

— Благодаря, старче.

— Надявам се да си много, много щастлив, друже.

— Точно това смятам да направя — отвърна Типтън. — Та, както казвах — продължи той, — сега, след като ще се женя, приключвам с всички лудории и едва ли някога ще ме видиш фиркан до козирката до края на живота ми, освен, разбира се на Нова година...

— Разбира се — кимна Бил.

— ... и вечерта след надбягванията с лодки...

— Естествено.

— ... и други подобни специални случаи. Но друго си е, като знаеш, че си в състояние да ограничиш пиячката до разумни количества. Чувстваш се такъв глупак, когато се наливаш с боза, а другите обръщат уиски със сода. Да, какъв късмет, че налетях точно на тебе.

— Така си и беше, налетя ми — припомни му Бил.

— Ха, ха — изкиска се сърдечно Типтън.

— Ха, ха — разсмяха се сърдечно и Бил.

Типтън потупа Бил по гърба. Бил потупа Типтън по гърба. Почитаемият Галахад сияеше, гледайки с растящо одобрение тази възхитителна сцена на сърдечност и задушевност. После попита Типтън ще има ли нещо против, ако отведе кръщелника си настрана, за да му каже нещо, предназначено изключително за неговите уши, а Типтън отвърна: „Давай, давай, не бой се“. Гали каза, че ще го задържи само минута, а Типтън рече: „Карай спокойно, карай спокойно, никой не ни гони“.

— Бил — започна Гали с нисък, настойчив глас, отвеждайки го към стената на терасата, — стигнахме до кризисна точка в твоите дела. Добре че между теб и това момче Плимсол се породило такова сърдечно приятелство.

— Вижда ми се симпатяга.

— Прекрасен младеж. Беше малко кисел, когато се запознахме, но сега е живо копие на чичо си Чет, най-безгрижната душа, която някога е опустошавала кръчмите. Страхотно богат е.

— Така ли?

— Не можеш да си представиш. И струва ми се те харесва.

— И на мен ми се стори приятелски настроен.

— Да, мисля, че му направи отлично впечатление. А сега всичко зависи от него.

— Какво искаш да кажеш?

В монокъла на Почитаемия Галахад блесна печална искрица.

— Ако си спомняш, първоначалният план на Пру беше да вземе известен капитал за модернизирането на „Черницата“ от брат ми Кларънс. И с тази огърлица в ръцете ни това можеше лесно да стане. Пру нали ти е писала за огърлицата в писмото си?

— Да. Истински шанс.

— Страхотен шанс. С нея можехме да диктуваме условията. За беда, обаче, аз я загубих.

— Какво!

— Някой я е задигнал. Преди малко отидох в стаята си, за да се уверя, че е там, и не я намерих.

— О, пресвета дево!

Гали поклати глава.

— Сега не е важна пресветата дева, а лелята на Пру. Има някакъв шанс да не я е намерила Хърмион, но ако е тя, флангът ни е оголен и остава само една надежда. Трябва да се опитаме да вземем този капитал от младия Плимсол.

— Но аз не бих могъл. Та ние току-що се запознахме.

— Именно. Но неговите чувства към тебе очевидно са дружески. Останах с впечатлението, че ти е толкова задължен, задето не си призрак, че можеш да поискаш от него всичко, което си пожелаеш, дори това да е половин кралство. Във всеки случай, от този храст може да изскочи спасението. Горее главата, а говоренето остави на мен. По дяволите — каза Гали със същото изражение, което озаряваше лицето на Фреди, когато се канеше да се впусне в темата „Кучешка наслада на Доналдсън“ пред майор Р. Б. и лейди Емили Финч, — надприказвал съм и най-костеливите букмейкъри и съм слагал в малкото си джобче всички самохвалковци по кръчмите из цял Лондон и Ню Йорк. Няма да се проваля и сега.

IV

— Я ми кажи, драги Плимсол — рече Гали, — или мога да те наричам Типтън?

— Защо не — съгласи се Типтън. — Даже още по-добре Ти-пи. Ти също — добави той великодушно.

— Благодаря, Типи — отвърна Бил.

— Няма защо — засия Типтън, — за мен е удоволствие.

Почитаемият Галахад остави монокъла си да просветне на слънчевите лъчи, доволен, че такава приятна атмосфера на радушност се установява още в началото на преговорите.

— Това, което исках да те питам, драги ми Типи — продължи той, — е дали някога си се замислял върху модните тенденции?

— Ами, да ти кажа — отвърна Типтън, който за пръв път научаваше, че такива съществуват, — по една или друга причина, не.

— Като казвам „модни тенденции“ — обясни Гали, — се сещам за света на развлеченията. Удивително е как вкусът на хората се е променил, откакто бях на вашата възраст. *Tempora mutantur, nos et mutantur in illis*^[1].

— И още как — кимна Типтън, озадачен, но любезен.

— Да вземем най-простото нещо — да пийнеш едно питие. Когато бях млад, човек просто отиваше до бара на съседната улица.

— Това все още си е много хубаво — съгласи се Типтън.

— Да. Но виж как автомобилът промени всичко. Сега модата е да излезеш навън. Човек като ожаднее, грабва най-близкото момиче, тиква го в автомобила и духва към откритите пространства. Вместо да се душат в някой спарен лондонски бар, те отиват да си вземат освежителното питие под свежия ветрец на прохладната тераса на някоя кръчма в предградията на Оксфорд.

— Оксфорд?

— Оксфорд.

— Защо точно Оксфорд?

— Защото такава е сега модната тенденция. Оксфорд е достатъчно близко, а в същото време си далече от задухата на Лондон.

Човек, който има кръчма около Оксфорд, е направо за завидване.

— Предполагам — каза Типтън.

— Например, такъв като Бил.

— Бил?

— Бил.

— Този Бил?

— Същият. Той е притежател на живописна кръчма недалеч от Оксфорд, и това, което му казвах, е че ако реши да превърне мястото в крайпътно заведение с всичките му съвременни подобрения, ще има в ръце златна мина. Сигурно си съгласен с мене?

— О, разбира се.

— Така си и мислех. Ако добре се разработи, тази кръчма на Бил ще бълва богатства.

— Сигурно.

— Намира се на най-красивото място в едно от най-привлекателните английски графства. Хората ще идват отдалече, само за да се порадват на пейзажа. Прибави една първокласна изба, кортове за скуош, джазов оркестър и прекрасна кухня с безупречно сервиране на терасата, когато времето е хубаво и в богато облицован в дърво салон, когато е влажно — вземи всичко това на куп и ще имаш нещо, което ще привлича потоци от коли като магнит.

— Салонът облицован ли е в дърво?

— Не още. Щях да говоря и за това. За да се разработи това място — казва се „Черницата“ — е нужен капитал.

— Ясно. Не можеш да правиш бизнес без капитал.

— Като си затворя очите — каза Гали и го направи, — виждам „Черницата“ такава, каквата ще бъде, когато всички подобрения са приключени. Като отбием от главното шосе, минаваме през приказна градина, осветена от разноцветни фенери.

— С фонтан по средата.

— Разбира се, с фонтан по средата.

— Осветен с разноцветни светлини.

— Точно така, осветен с разноцветни светлини. Наистина ми е драго, че схващаш толкова бързо, драги ми Типи. Знаех си, че ще те заинтригувам.

— О, така е. Та докъде бяхме стигнали?

— Стигаме фонтана. Отдясно са широки лехи, покрити с най-различни цветя, отляво — през очертанията на загадъчни дървета съзираме блещукаща сребърна светлинка.

— Тъй ли? — запита Типтън. — И защо?

— Това е басейнът — обясни Гали.

— Има и басейн, така ли?

— Ще има — след като намерим капитала.

Типтън се замисли.

— Бих препоръчал изкуствени вълнички.

— Прекрасна идея.

— Изкуствените вълнички правят басейна съвсем различен.

— Напълно различен. Запиши си, Бил, изкуствени вълнички.

— Дадено, Гали.

— Тогава приближаваме терасата.

— Там ли се сервира храната?

— Когато времето е хубаво.

— Слушай — каза Типтън, който започваше да се пали, — какво ще ти кажа за тая тераса. Нека да бъде като беседка, покрита с рози.

— Ще бъде.

— И ще трябва едно от ония неща, дето се опъват отгоре. Как се казваха ония неща, дето се опъват отгоре?

— Чадъри? — опита се да познае Бил.

— Бил! — Гали го погледна с укор. — Не можеш да направиш чадъра да мирише на рози. Думата, която има предвид Типи, предполагам е „пергола“. Нали знаеш, ония навеси с арки, колони и виещи се растения.

— Пергола. Точно така. Трябва ви пергола, покрита с рози, а джазовия оркестър ще го скриете зад един цъфнал храст орлови нокти. Божичко, ще бъде супер — възкликна Типтън, като щракаше с пръсти. — Колко ще струва на човек една вечеря?

— Осем шилинга, струва ми се.

— Направи ги десет. Никой няма да усети разликата. Ето, гледай сега. Речи ги средно по двеста порции на вечер по десет шилинга парчето, това са ти сто лири в джоба. И като си помислиш, че това продължава през цялото лято... А после и напитките. Не забравяйте напитките. Тук е голямата печалба. Коктейлите ще се сервират на малки масички около фонтана.

— И около басейна.

Типтън беше започнал да крачи нагоре-надолу, изразявайки чувствата си с широки жестове.

— Бил — обърна се той към него, — имаш в ръцете си истинско бижу.

— И аз мисля така, Типи.

— Да, истинско бижу. Хората ще идват от цялата страна. Няма да можеш да се справиш с тях. Ще трябва да ти дадат специален екип полицаи да регулират трафика. Ще станеш милионер, преди да се обърнеш.

— Точно това му казвам — намеси се Гали. — Кое то си е право, право си е, начинанието няма грешка.

— Няма — съгласи се Типтън.

— Остава само оная подробност с капитала.

— Капитала. Разбира се.

— Като се намери капитал, започваме в същата минута.

— Намерете капитал и работата ви е в кърпа вързана.

— Три хиляди ще свършат работа.

— По-сигурно четири.

— Или пет.

— Да, може би пет. Точно, цифрата е пет.

Гали положи с обич ръка на рамото на Типтън и го потупа.

— Наистина ли си готов да вложиш пет хиляди лири? — запита той нежно.

Типтън зяпна.

— Кой? Аз? Да вложа пет хиляди лири? Нищо няма да влагам — каза той, като се ухили при мисълта за подобен абсурд. — Да не съм луд, може и да ги загубя. Но не се съмнявам, че ще си намерите капитал. Разпитайте наоколо. А сега, моля да ме извините. Обещах да изведа Вий с лодка в езерото.

И той припна към къщата, олицетворение на живота и щастието. Възможно е да се е сетил, че зад себе си оставя две разбити сърца, но едва ли. Типтън Плимсол беше твърде егоцентричен младеж.

[1] Времената се менят и ние се меним с тях, лат. — бел.пр. ↑

V

Гали погледна Бил. Бил погледна Гали. В продължение на минута и двамата мълчаха, тъй като чувствата им бяха прекалено дълбоки, за да се облекат в думи. Тогава Гали направи изказване, което беше чул от устата на един разочарован комарджия, когато последният разбрал, че букмейкърът духнал с парите без да остави никакъв адрес. Това изказване изглежда го облекчи. Чертите му видимо се отпуснаха.

— Е, какво да се прави, Бил.

— Какво да се прави, Гали.

— Странно, същото нещо се случи на стар мой приятел преди много години. Имаше намерение да отвори клуб и се опитваше да заинтригува един богат младеж. Спомням си, когато ми каза със сълзи на очи, че бил готов да се обзаложи на цялото си богатство, ако имал такова, че оня тип едва не се бръкнал за чековата си книжка, преди да откаже. Случват се такива неща. Трябва да ги приемаме твърдо. Сега се връщаме на Кларънс. Бих дал всичко да разбере дали Хърмион е спипала огърлицата. Ако не е, може би ще успеем да постигнем целта като блъфираме. А, ето я и нея!

Бил подскочи като червей на въдица.

— А! Какво! Къде! — той погледна трескаво към къщата и видя, че за нещастие новината отговаря на истината. Лейди Хърмион, придружена от лорд Емсуърт, тъкмо излизаше от френския прозорец на гостната. — Гали, аз изчезвам.

Почитаемият Галахад кимна.

— Да, сигурно ще е по-добре да ме оставиш аз да се заема с преговорите. Ако бях на твоето място, щях да ида да си побъбря с Пру. Видях я преди малко да отива към градината с розите. Ей там — посочи Гали. — Аз ще дойда по-късно — добави той и тръгна да срещне родната си плът и кръв, която напредваше към него през терасата. Лицето му беше твърдо и решително. Монокълът му проблясваше с тиха непоколебимост. Имаше вид на боксьор лека категория, който влиза на ринга да се бие с шампиона.

Едва когато сестра му наближи и той успя да проучи лицето ѝ, в юначното му сърце трепна лека надежда. Видът ѝ не беше на жена, която чрез превземане на огърлици е надвила противника.

— Горے главата! — каза Гали на сърцето си, а то му отвърна: „Само така!“

Намирайки лейди Хърмион мрачна, Гали не беше сгрешил. За щастие рядко се случва в някое семейство от английската аристокрация двама от членовете му да изпият до дъно горчивата чаша в един и същи следобед. Но точно това се беше случило днес. Чухме малко по-рано полковник Уедж най-чистосърдечно да си го признава, а ако бяхме попитали лейди Хърмион, тя би била принудена да стори същото. Като излезе на терасата, настроението ѝ беше под нулата, а мислите ѝ витаеха тревожно. Доколкото беше осведомена, огърлицата все още се намираще в ръцете на брат ѝ Галахад и предсказанието му, че ще ѝ се наложи да вдигне бял флаг не спираше да звучи в ушите ѝ. Колкото повече оглеждаше положението, толкова повече се убеждаваше с болка на сърце, че той е прав, а една горда дама не обича да вдига бели флагове. Но не виждаше никакъв изход.

Гласът на Фреди, отправяйки ултиматума си на събранието, ѝ прозвуча като гласа на злата орис. Ако той наистина изпълнеше закана си да разкаже всичко на Типтън Плимсол, неминуемо щеше да последва катастрофа. Тя беше дълбоко впечатлена от властния и високомерен дух, с който Типтън разхвърляше огърлици от ръце на ръце в гостната. Разбираше, че това е мъж, който няма да търпи обяснения. Само да разбере, че е бил лъган, и ще разтури годежа. А при мисълта детето ѝ да изгуби такъв жених, краката ѝ се подкосяваха.

Едва ли би било голяма утеха след години, когато хората я поздравяват за добрия съпруг на Вероника, който бъдещето несъмнено ще ѝ поднесе, тя да им казва: „А да бяхте видели само оня, когото изтървахме!“

Подобни мисли бяха накарали желязната ѝ воля да омекне. Започваше да смята, че в живота има по-важни неща от това да пречи на племенницата си да се ожени в престъпническите среди. Не беше променила мнението си, че Бил е отрепка, но в гърдите ѝ се прокрадваше чувството, че сестра ѝ Дора трябва да си поеме тревогите лично. С две думи, в този момент тя беше само сянка на самата себе си. Образът на пораженеца в плът и кръв.

От своя страна Гали беше привърженик на бързата атака. Той реши да не губи време в предисловия.

— Е? — каза твърдо.

Лейди Хърмион потрепери, но не пророни дума.

— Реши ли? — настоя Гали.

Когато се опита да възрази, в гласа на лейди Хърмион се долови почти умолителна нотка.

— Но, Галахад, не може да желаеш племенницата ти да се омъжи за художник без пукнат грош в джоба.

— Той не е художник без пукнат грош в джоба. Той е притежател на това, което ще се превърне в най-прекрасното крайпътно заведение в Англия, веднага щом Кларънс отпусне капитала за модернизацията и подобренията.

— Ъ? — измуча лорд Емсуърт, който се беше заплеснал.

— Слушай, Кларънс — обърна се Гали към него. — Искаш ли да спечелиш много пари?

— Имам си много пари — отвърна лорд Емсуърт.

— Още малко няма да са ти излишни.

— Вярно.

— Представи си, Кларънс, едно прекрасно местенце в провинцията, и наред него — едно усмихнато ханче. Наоколо му — побърза да продължи той, защото забеляза, че брат му се кани да попита защо ханчето е усмихнато, — е пълно с групи хора, които сръбват коктейли за по два шилинга. На терасата е претъпкано с гладни, които се радват на блюда от по десет шилинга под венци от рози. Светят фенери. Сребрее фонтан, озарен от разноцветни светлини. В плувния басейн — забележи това Кларънс — приплискват изкуствени вълнички. С две думи, това е най-известното заведение от този род в страната и оборотът е страхотен.

Лорд Емсуърт рече, че звучи добре, а Гали го увери, че това е най-точната дума.

— Истинска златна мина — каза той. — И ти ще имаш половината дял само срещу пет хиляди лири.

— Пет хиляди лири?

— Не можеш да повярваш, нали? Дребни парици. И няма нужда — избърза Гали, виждайки, че събеседникът му започва да се замисля, — да ги извадиш от джоба си на секундата. Всичко, което искам от

тебе е едно писмо до кръщелника ми Бил Листър с обещанието да ги отпуснеш, когато му дойде времето.

Лорд Емсуърт беше започнал да бърника пенснето си — лош знак, реши Гали. Често беше виждал банкови чиновници да си бърникат пенснетата, когато е искал да уреди малък кредит.

— Ами, не знам, Галахад.

— Хайде, Кларънс.

— Пет хиляди лири е много пара.

— Само дреболия, за да хванеш голямата риба. Ще си ги възвърнеш в края на първата година. Казах ли, че ще има първокласен джазов оркестър, който ще свири зад цъфнала леха орлови нокти.

Лорд Емсуърт поклати глава.

— Съжалявам, Галахад...

Лицето на Гали придоби свиреп вид.

— Добре. Тогава забележи алтернативата. Няма да дам огърлицата и какво ще последва? Разруха, скръб и отчаяние. Младият Плимсол къса с Вероника. Мисис Фреди се развежда с Фреди.

— Ъ?

— И бедният Фреди идва да изживее тъжните си дни в Замъка Бландингс.

Лорд Емсуърт вдигна пенснето си, което беше изхвърчало от носа му. Когато си го намести отново, лицето му бе придобило решителен вид.

— Отивам веднага да напиша писмото. Името е Листър, нали?

— Уилям Листър. Л като ларингит, И като имамбаялдъ, С като...

Но лорд Емсуърт вече беше изчезнал.

— Ух! — каза Гали, като повдигна шапката си и я размаха пред челото, което се беше покрило с пот.

Сестра му Хърмион също изглеждаше напрегната. Очите ѝ щяха да изскочат, а бузите ѝ бяха морави.

— А сега, Галахад, ще бъдеш ли добър да ми дадеш тази огърлица!

Последва кратка пауза. Почитаемият Галахад не обичаше да произнася думи, които носят болка.

— Не е у мен.

— Какво!

— Съжалявам. Вината не е моя. Сега ще разбереш какво се случи. От мотиви за сигурност, в случай че не устоиш на желанието да претърсиш стаята ми, я оставих там, където никога не би и помислила да погледнеш. Вчера младият Плимсол ми даде една бутилка, за да му я пазя — голяма, тумбеста бутилка...

Той спря. Горестен вик разтърси притихналата градина. Лейди Хърмион приличаше на готвачка, която е видяла черен бръмбар в кухнята си, а отровата ѝ за бръмбари тъкмо се е свършила.

— Ти си сложил огърлицата в бутилката на Типтън?

— Много умно скривалище. Така ми се стори. Но се боя, че проклетата бутилка изчезна. У кого е сега, не мога да ти кажа.

— Но аз мога — изврещя лейди Хърмион. — Той я даде на мен. Току-що го срещнах, когато излизах от стаята си. Тикна ми я в ръката със странен, див поглед и ме помоли да му я пазя.

Гласът ѝ изтъня в тежка въздишка, като вятърът, който свири през дупките на разбито сърце.

— Галахад — изхриптя тя, — бива те като изнудван и мошеник.

— Така казват хората — Гали беше поласкан. — Е, това е чудесно. Щом огърлицата е у тебе, можеш да я дадеш на Фреди и работата е приключена. Всички са доволни, влюбените са заедно, няма за какво да се тревожиш. Сега ме извини, ще ида да видя как се справя Кларънс с писмото. А после трябва да се срещна с двама млади в градината с розите.

И той изприпка към къщата, подскок-подскок, като Кристофър Робин на преклонна възраст.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.